Jamsai

丹姬

เงาเพลิงสะท้านปฐพี

5

เอ๋อเหมย 峨嵋 เขียน
อวี้ แปล

มากกว่ารัก
ทดลองอ่าน

Jamsai
มากกว่ารัก
丹姬
เงา
เพลิง
สะท้าน
ปฐพี
5
มากกว่ารัก
เอ๋อเหมย 峨嵋 เขียน
อรุ๊ ๆ แปล

丹姬
เงา
เพลิง
สะท้าน
ปฐพี
5
www.jamsai.com
Jamsai

丹姬
เงา
เพลิง
สะท้าน
ปฐพี
5

ทดลองอ่าน

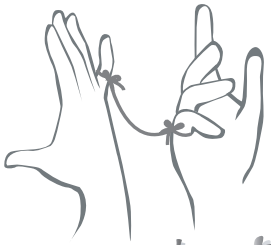

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

"ข้าไปบำเพ็ญตนดีกว่า จะได้ขึ้นชั้นแปดของเจดีย์อู่เสินได้ไวๆ เจ้าอยู่ในเรือนรับรองอย่าออกไปเดินเพ่นพ่าน ที่นี่มีคนชั่วอยู่มาก" อิ่นจื่อจางรู้เจตนาของจูจู จึงยิ้มพลางจูบหว่างคิ้วนางไปทีหนึ่ง

"ท่านไม่อยากขึ้นชั้นเก้าหรือ"

"รอไว้เจ้ามีความสามารถจะขึ้นสวรรค์ได้แล้วข้าค่อยขึ้นไป มิเช่นนั้นข้าไปแดนเซียนแล้วเจ้าอยู่ในโลกล่างคนเดียวจะทำอย่างไร" นี่นับเป็นถ้อยคำที่ใกล้เคียงคำพลอดรักที่สุดของอิ่นจื่อจางแล้ว

ในใจจูจูหวานล้ำเป็นสุข ภายนอกกลับทำขุ่นเคือง "ท่านมั่นใจขนาดนั้นเลยหรือว่าข้าจะบำเพ็ญตนได้ช้ากว่าท่าน"

"เจ้าขี้เกียจเพียงนี้ ไม่มีใครกระตุ้นกวดขันก็คงไม่ทำ" อิ่นจื่อจางเขกศีรษะนางไปทีหนึ่งก่อนลุกไปบำเพ็ญตน

จูจูนวดจุดที่ถูกเขาเขก ยืนยิ้มเหมือนคนโง่อยู่ที่เดิมเป็นพักใหญ่ถึงได้สติกลับมา

มากกว่ารัก
เงาเพลิงสะท้านปฐพี 5

เอ๋อเหมย เขียน อวี้ แปล

《丹姬》
Volume 05
Original story and characters created and copyright © 峨嵋 E Mei
Thai edition rights under license granted by 文心信息咨询工作室
(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2261-0

ภาพประกอบ 434378395 / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

อดีตของจูจูเราก็ได้รู้กันไปเกือบจะหมดแล้ว ยังเหลืออดีตของอิ่นจื่อจางซึ่งที่ผ่านมาก็แย้มๆ ออกมาบ้าง แต่ถ้าอยากรู้ให้ลึกขึ้นก็ต้องอ่านเงาเพลิงสะท้านปฐพีเล่มห้านี้ค่ะ เพราะเหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องสำนักเซิ่งจื้อทั้งกลุ่มจะเดินทางไปเยือนแคว้นอู่และสกุลหลินกัน

เรื่องราวในอดีตของจูจูว่าดราม่าแล้ว เรื่องที่เกิดกับอิ่นจื่อจางก็ดราม่าไม่แพ้กันเลยค่ะ พวกคนสกุลหลินช่างน่าชังเหลือเกิน เข้าใจอิ่นจื่อจางแล้วล่ะว่าทำไมถึงไม่อยากจะนับญาติด้วยขนาดนั้น แนะนำทุกคนค่ะว่าก่อนอ่านเล่มนี้ก็หาอะไรเย็นๆ มาวางไว้ใกล้ตัวหน่อย เผื่อจะดับความ 'หัวร้อน' ลงได้บ้าง ฮึ่ม!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

* จูจู

ชื่อเดิมคือ 'ตันหวง' สตรีศักดิ์สิทธิ์ของสกุลตัน เพื่อหลบซ่อนจากหูตาและเงื้อมมือรัชทายาทแคว้นตัน นางจึงต้องอยู่ในร่างของเด็กสาวบ้านนอกที่ไม่มีตบะพลังสักกระผีก ทว่ากลับมีร่างแยกวิญญาณไฟเป็นลูกหมูที่ร้ายกาจยิ่ง

* อิ่นจื่อจาง

นายน้อยสิบสกุลหลิน วัยเด็กเขากับมารดาถูกคนสกุลหลินบีบคั้นจนต้องหนีออกมา เมื่อโตขึ้นอิ่นจื่อจางก็สาบานกับตัวเองว่าต้องแก้แค้นให้ได้ คุณสมบัติดีเยี่ยม มีพลังธาตุเดี่ยวสายน้ำแข็งอันหาได้ยาก

* หลินซื่อกง

จักรพรรดิแคว้นอู่ ผู้อาวุโสใหญ่สำนักเจาไช่ ประมุขสกุลหลิน และยังเป็นปู่น้อยของอิ่นจื่อจาง มหาปรมาจารย์ขั้นมหายาน

* หลินเจิ้นจิน

นายท่านรองสกุลหลิน บิดาของอิ่นจื่อจางที่ว่ากันว่านอนสลบไสลไม่ได้สติมานานหลายปีแล้ว

* เยี่ยนซื่อเทียน

รัชทายาทแคว้นตัน ผู้ฝึกตนอัจฉริยะซึ่งสามารถผสานรวมไฟสวรรค์สามชนิด ตบะอยู่ห่างจากขั้นมหายานแค่เพียงนิดเดียวเท่านั้น

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

41

หลังพวกอิ่นจื่อจางจากมาก็หาที่ลงมือแบ่งของโจรอย่างรวดเร็ว

ผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมจากสำนักใหญ่มั่งคั่งมากอย่างที่คิดไว้ ในถุงเก็บของของหลินจย่ากับหลินติงนอกจากทรัพย์สมบัติทั้งหมดของพวกเขาเองแล้วก็ยังมีของบรรณาการที่บรรดาสำนักใต้บังคับบัญชาของสกุลหลินเตรียมมามอบให้นายท่านสามหลินด้วย

ผู้ที่ได้ประโยชน์ที่สุดยังคงเป็นจูจู เพราะว่าในของเหล่านี้ถึงกับมีสมุนไพรวิเศษที่เป็นส่วนประกอบของลูกกลอนมหาสังสารวัฏอยู่ด้วยชนิดหนึ่ง เป็นชนิดที่จิ้งจอกปีศาจต้องการพอดี

จูจูดีอกดีใจใหญ่ เก็บสมุนไพรวิเศษต้นนั้นลงในกล่องหยกอย่างทะนุถนอม ไม่ได้สังเกตเห็นใบหน้าบูดบึ้งของอิ่นจื่อจาง

ในตัวของหลินเหรินกับหลินกุ่ยต่างมี 'คัมภีร์ควบคุมใจสัตว์' อยู่คนละครึ่ง เป็นเคล็ดวิชาควบคุมสัตว์ปีศาจและสัตว์วิเศษของพวกเขา

โดยทั่วไปแล้วผู้ฝึกตนต้องทำพันธสัญญานายบ่าวกับสัตว์ปีศาจหรือสัตว์วิเศษที่มีตบะต่ำกว่าตนเองก่อนถึงจะควบคุมสั่งการใช้งานพวกมันได้ดี อีกทั้งผู้ฝึกตนคนหนึ่งอย่างมากก็ทำพันธสัญญานายบ่าวกับสัตว์วิเศษสัตว์ปีศาจได้เพียงสามตัว

แต่คัมภีร์ควบคุมใจสัตว์กลับไม่ต้องทำพันธสัญญาก็ควบคุมสัตว์วิเศษสัตว์ปีศาจที่มีกำลังความสามารถเหนือกว่าตนเองได้มากที่สุดถึงร้อยตัว เพียงแต่วิธีการสลับซับซ้อนจุกจิกยุ่งยากอย่างยิ่ง ดวงจิตของผู้ฝึกก็จำต้องกล้าแข็งยิ่งยวด

แต่หากฝึกเสร็จจะเท่ากับในมือกุมกองทัพสัตว์วิเศษสัตว์ปีศาจอันร้ายกาจเอาไว้ กำลังความสามารถไหนเลยจะเพิ่มขึ้นเพียงร้อยเท่า! ดูอย่างหลินเหรินหลินกุ่ยสองพี่น้องที่ใช้จระเข้หนองน้ำพิษสลายกระดูกคนละสองตัวสู้กับผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมได้หลายคน ก็รู้ถึงความร้ายกาจของเคล็ดวิชานี้แล้ว

ดวงจิตของจูจูกล้าแข็งพอ แต่น่าเสียดายที่หลักๆ กลับมุ่งสนองตอบต่อต้นไม้ใบหญ้า สุดท้ายเคล็ดวิชานี้สืออิ้งลวี่จึงได้ไป

และก็เพราะว่ามีเคล็ดวิชานี้ ทุกคนจึงรู้สึกว่าฆ่าจระเข้หนองน้ำพิษสลายกระดูกทั้งสี่ตัวทิ้งออกจะน่าเสียดายเกินไป

ทว่าจระเข้สี่ตัวนี้ก็โด่งดังเกินไป หากนำออกมาใช้ตามใจชอบเกรงว่าเพียงไม่นานคนของสกุลหลินแห่งแคว้นอู่คงได้มาหาถึงที่ กำลังความสามารถของพวกเขาในตอนนี้ยังไม่เพียงพอจะรับมือกับตระกูลใหญ่ตระกูลโตนี้ได้

หลังการหารือกันก็ตัดสินใจให้พวกมันอยู่ในสภาพแช่แข็งไปก่อน

แล้วค่อยว่ากันวันหลัง แม้จระเข้สี่ตัวนี้จะถูกแช่แข็ง แต่จะอย่างไรพวกมันก็มีตบะของสัตว์ปีศาจขั้นหก ขอเพียงพวกมัน 'หายแข็ง' อย่างมากไม่กี่เดือนก็ฟื้นคืนสภาพเดิมได้แล้ว

"วันหน้าเอาจระเข้ขั้นหกสี่ตัวนี้มาเฝ้าประตูสำนัก นั่นถึงจะเรียกว่ายิ่งใหญ่น่าเกรงขามอย่างแท้จริง!" ตี่ฉานซั่งมีสีหน้าวาดหวังใฝ่ฝัน

คนอื่นๆ แค่นึกถึงว่าจระเข้สี่ตัวที่มีพิษทั่วร่างทั้งยังดูน่าเกลียดน่ากลัวยึดครองพื้นที่หน้าประตูสำนักเซิ่งจื้อที่เปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายเซียน ในสมองก็ขึ้นภาพดำไปทันที สำนักเซิ่งจื้อมิใช่สำนักลัทธิมาร ใช้ของพรรค์นี้เฝ้าประตูใครจะยังกล้ามาเยือนอีก

แซ่หลิ่วคนที่สามมองดูพวกเขานั่งแบ่งของโจรกันอย่างชื่นมื่นแล้วก็เพียงแต่ขมวดคิ้วยิ้มเจื่อน

จีโยวกู่แบ่งยาลูกกลอนที่ยึดมาได้ให้เขาทั้งหมดตามปกติ ทั้งยังเลือกของล้ำค่าที่ไม่สะดุดตา รวมถึงศิลาวิเศษอีกก้อนใหญ่ให้เขาด้วยซึ่งเขาเองก็ไม่ได้ปฏิเสธ

หนึ่งเป็นเพราะระหว่างทางรับมาจนชินแล้ว สองเป็นเพราะถ้าเขาปฏิเสธในเวลานี้ก็จะทำให้คนรู้สึกว่าเขาตั้งใจวางตัวอยู่วงนอก ด้วยนิสัยใจคอของพวกตี่ฉานซั่งคงไม่ถึงขั้นฆ่าเขาปิดปาก ทว่ามิตรภาพที่สร้างขึ้นมาอย่างยากลำบากจะต้องได้รับผลกระทบแน่นอน

แซ่หลิ่วคนที่สามยอมรับนับถือผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมที่อายุน้อยกว่าตนเองเป็นช่วงใหญ่กลุ่มนี้จากหัวใจแล้ว สังหรณ์ว่าถ้าอยู่กับพวกเขาในอนาคตจะยิ่งได้ประโยชน์นับไม่ถ้วน ดังนั้นจึงกัดฟันตัดสินใจเดินต่อไปให้สุดทาง

หลังเตรียมตัวกันเรียบร้อย คนทั้งหลายก็ไม่ได้ค่อยๆ เดินทางเหมือนเช่นก่อนหน้านี้อีก ต่างนำของวิเศษออกมาแล้วเร่งเดินทางเต็มความเร็วไปยังเกาะเซียนอวิ๋นที่ทะเลตะวันออก ในที่สุดก็มาถึงเมืองอวี๋เหลี่ยวเมืองผู้บำเพ็ญเซียนที่ใหญ่ที่สุดในแถบชายฝั่งทะเลตะวันออกในช่วงค่ำ

ปกติที่แห่งนี้ก็คึกคักอย่างยิ่ง แต่เพราะใกล้จะถึงวันงานประลองยุทธ์แล้ว ในเมืองจึงยิ่งมีผู้คนอุ่นหนาฝาคั่งกว่าเดิม โรงเตี๊ยมที่มีล้วนแต่ห้องเต็มไปนานแล้ว คนจากสามสำนักใหญ่จึงสร้างค่ายพักแรมชั่วคราวขึ้นที่นอกเมืองเป็นการพิเศษเพื่อให้คนจากแต่ละสำนักที่มาร่วมงานได้เข้าพัก

แซ่หลิ่วคนที่สามพาพวกตี่ฉานซั่งเข้าเมืองไปหาศิษย์ผู้ดูแลโรงประลองยุทธ์ แล้วเลือกตำแหน่งค่อนข้างดีในค่ายพักแรมนอกเมืองให้พวกเขาด้วยตัวเอง ทั้งยังกำชับศิษย์ผู้ดูแลให้พาพวกเขาไปส่งอย่างดี

ศิษย์ผู้ดูแลนามจางเจี้ยนซื่อให้นึกแปลกใจ สำนักเล็กๆ อย่างสำนักเซิ่งจื้อได้รับเชิญมาก็ไม่สมเหตุสมผลมากแล้ว ทั้งผู้มายังเป็นแค่ผู้ฝึกตนขั้นฝึกปราณอีก...มิใช่ว่าเขาดูถูกคน แต่ศิษย์เฝ้าประตูของสำนักจี้ลี่ก็ยังมีตบะสูงกว่าพวกเขา คนเช่นนี้มาร่วมงานประลองยุทธ์ครั้งใหญ่เพียงรอบแรกก็คงถูกซัดลงมาแล้ว อาจารย์อาหลิ่วเกรงอกเกรงใจพวกเขาถึงเพียงนี้ไปทำไม

หากแต่เป็นเรื่องที่อาจารย์อาหลิ่วกำชับกำชาอย่างขึงขังจริงจังด้วยตัวเอง เขายังคงต้องจัดการอย่างรอบคอบถี่ถ้วน ด้วยเหตุนี้เขาจึงพาพวกตี่ฉานซั่งออกนอกเมืองไปยังค่ายพักแรมชั่วคราวอย่างกระตือรือร้นทันที

แม้จะเป็นเวลากลางคืน ในค่ายพักแรมก็ยังมีแสงตะเกียงสว่างไสว เนื่องจากอีกไม่กี่วันก็จะถึงวันงานประลองยุทธ์ บรรดาคนจากสำนักที่ได้รับเชิญมาร่วมงานจึงมาถึงกันเกือบครบแล้ว พวกเขาบ้างมีอาจารย์นำมา บ้างก็พากันเดินทางมาเองเหมือนพวกอิ่นจื่อจาง ล้วนแต่คิดจะใช้ช่วงเวลาไม่กี่วันก่อนงานประลองยุทธ์เริ่มขึ้นสืบดูความสามารถของคู่ต่อสู้

ขณะพวกเขาทั้งคณะเดินเข้าค่ายพักแรม ระหว่างทางก็เจอกับผู้เข้าประลองคนอื่นอีกไม่น้อย เกือบทั้งหมดปรายตามองพวกเขาแวบเดียวก็เบือนหน้าหนีไป...ผู้เข้าประลองระดับขั้นต่ำเช่นนี้ไม่มีค่าให้พวกเขามองนานขึ้น

ด้านคนจากสำนักเซิ่งจื้อเองต่างก็ประเมินดูรอบๆ อย่างระมัดระวัง ขณะเดียวกันจีโยวกู่ก็สอบถามระดับของผู้เข้าประลองในครั้งนี้จากจางเจี้ยนซื่อ

จางเจี้ยนซื่อพยายามควบคุมสีหน้าท่าทางของตนเองไม่ให้ความเหยียดหยามดูหมิ่นเล็ดลอดออกมา ตอบอย่างจริงจังตั้งใจว่า "แต่ละสำนักได้รวมตัวแลกเปลี่ยนวิชาความรู้กันอย่างหาได้ยาก ผู้ที่ถูกส่งมาจึงล้วนเป็นศิษย์เด่นล้ำชั้นยอดที่มีอายุน้อยกว่าร้อยปี ส่วนใหญ่มีตบะขั้นสร้างฐานช่วงกลาง แต่ก็มีพวกโดดเด่นบางคนที่บรรลุถึงขั้นสร้างฐานช่วงปลาย"

"ไม่มีขั้นหลอมรวมหรือ" สืออิ้งลวี่ถามด้วยความแปลกใจ

นางใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ เผยเพียงดวงตาสุกใส แต่แม้จะเป็นเช่นนี้ จางเจี้ยนซื่อก็ยังถูกดวงตาที่งดงามอย่างที่สุดของนางทำเอาจิตใจสั่นไหว เป็นครู่ใหญ่ถึงได้ตอบว่า "ย่อมมีแน่นอน ทว่าน้อยยิ่งนัก ผู้ที่สำเร็จขั้นหลอมรวมตั้งแต่อายุยังไม่ถึงร้อย แม้แต่ในสามสำนักใหญ่ของพวกเรา

ก็ยังนับเป็นศิษย์เด่นล้ำที่ยากจะพบเห็นได้ ทว่าแม้ศิษย์ของสามสำนักใหญ่จะเข้าร่วมงานประลองยุทธ์เช่นกัน แต่ก็น้อยยิ่งนักที่จะได้ประมือกับศิษย์จากสำนักอื่น อีกทั้งไม่เข้าร่วมการจัดอันดับด้วย"

ครั้นเอ่ยถึงศิษย์เด่นล้ำของสำนักตนเอง จางเจี้ยนซื่อก็ดั่งพลอยรู้สึกมีเกียรติไปด้วย แสดงสีหน้าภาคภูมิทะนงตนออกมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้

ตี่ฉานซั่งได้ยินคำเขาแล้วกลับภาคภูมิใจเสียยิ่งกว่าเขา สำเร็จขั้นหลอมรวมได้ตั้งแต่อายุไม่ถึงร้อยก็ถือเป็น 'ศิษย์เด่นล้ำที่ยากจะพบเห็นได้' ของสำนักชั้นหนึ่งแล้ว เช่นนั้นเขาที่สำเร็จขั้นหลอมรวมตั้งแต่อายุไม่ถึงห้าสิบจะมิใช่อัจฉริยะในหมู่อัจฉริยะเลยหรือ!

ทว่าภาคภูมิใจได้ไม่เท่าไรก็เหลือบเห็นอิ่นจื่อจางที่ใบหน้าไร้อารมณ์ เขาให้รู้สึกเข็ดฟันขึ้นมาทันที แล้วคนที่สำเร็จขั้นหลอมรวมตั้งแต่อายุไม่ถึงสามสิบอย่างนี้ควรนับว่าเป็นอะไรเล่า

ตัววิปริต! ทั้งยังเป็นตัววิปริตที่ยากจะพบเห็นได้ด้วย! ตี่ฉานซั่งตีค่าตีราคาอยู่ในใจอย่างแค้นเคือง

"อ้อ! จริงสิ ได้ยินว่าศิษย์เด่นล้ำที่สำนักฝานเจี้ยนกับกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นตะวันตกส่งมาปีนี้ก็ล้วนมีตบะขั้นหลอมรวม คาดว่าถึงเวลานั้นพวกเขาคงจะมีโอกาสได้ประลองกับศิษย์จากสามสำนักใหญ่ของพวกเรา" คนจากกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นตะวันตกนั้นช่างเถอะ แต่ท่าทีของคนจากสำนักฝานเจี้ยนนั้น จางเจี้ยนซื่อแค่นึกถึงก็โมโหแล้ว

เป็นแค่สำนักชั้นสองที่เพิ่งโงหัวพ้นน้ำขึ้นมา อาศัยเลียขาเหม็นๆ ของรัชทายาทแคว้นตันก็คิดจะก้าวขึ้นมาอยู่ในรายชื่อสำนักชั้นหนึ่งแล้ว

ฝันไปเถอะ!

ศิษย์ที่มาร่วมประลองไม่กี่คนนั้นก็มีท่าทียโสโอหังไม่เห็นหัวใคร รอศิษย์เด่นล้ำจากสำนักจี้ลี่ของเขาแสดงความร้ายกาจให้ดูในงานประลอง คนพวกนั้นก็จะได้รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำแล้ว!

ระหว่างที่คุยกัน ทั้งหมดก็เดินมาถึงเนินเขาลูกหนึ่งทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ เรือนวิจิตรบรรจงที่สร้างจากไผ่เมฆมรกตหลายหลังปรากฏต่อสายตาพวกเขา

ไผ่เมฆมรกตเป็นผลผลิตพิเศษของแถบชายฝั่งทะเลตะวันออก งอกได้เร็วอีกทั้งยังมีสีเขียวราวกับหยกตลอดลำต้น หลังตัดลงมาก็คงสีสันไว้ได้หลายปี จุดที่พิเศษที่สุดคือมันสนองตอบต่อกระแสจิตได้ไวยิ่งยวด พอสัมผัสได้ว่ามีกระแสจิตจะทะลุผ่านมันไป มันก็จะส่งเสียงสูงๆ ต่ำๆ ไพเราะเพราะพริ้งออกมา ใช้ไผ่ชนิดนี้สร้างเรือนที่พักจึงได้ทั้งความสวยงามมีระดับและยังสามารถรับรู้ได้อย่างง่ายดายว่ามีผู้อื่นใช้จิตสอดส่อง ทำให้หลีกเลี่ยงเรื่องนี้ได้ เห็นได้ถึงความใส่ใจและความแยบคายของฝ่ายผู้จัดงานประลองยุทธ์

เรือนเล็กบนเนินเขามีทั้งหมดสิบสองแห่ง ผู้เข้าพักส่วนใหญ่เป็นผู้เข้าประลองจากสำนักที่ได้รับความสำคัญจากสามสำนักใหญ่ ดังนั้นสภาพแวดล้อมจึงสบายและสวยงามเงียบสงบเป็นพิเศษ

เรือนที่พวกตี่ฉานซั่งพักมีชื่อว่าเรือนไฮ่เขตเทียนจื้อ จางเจี้ยนซื่อกล่าวแนะนำว่า "ค่ายพักแรมชั่วคราวบนเนินเขานี้ล้วนอยู่ในเขตเทียนจื้อ เรียงลำดับตามสิบสองกิ่งพิภพ* แขกจะเข้าพักตามลำดับเวลาที่มาถึง"

* กิ่งพิภพทั้งสิบสองซึ่งชาวจีนใช้เป็นคำเรียกโมงยามด้วย ได้แก่ 1. จื่อ 2. โฉ่ว 3. อิ่น 4. เหม่า 5. เฉิน 6. ซื่อ 7. อู่ 8. เว่ย 9. เซิน 10. โหย่ว 11. ซวี 12. ไฮ่

ที่จัดการเช่นนี้ก็เพื่อเลี่ยงไม่ให้แขกบางคนทะเลาะวิวาทกันเพราะเรื่องลำดับ แม้จางเจี้ยนซื่อจะรู้สึกว่าแค่คนจากสำนักเซิ่งจื้อได้พักอยู่ในเขตเทียนจื้อซึ่งเป็นเขตที่ดีที่สุดนี้ก็ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งแล้ว พวกเขาย่อมไม่มีเหตุผลใดๆ ให้ไปทะเลาะกับพวกผู้เข้าประลองที่แข็งแกร่งคนอื่นๆ เพื่อแย่งลำดับ ทว่าพอนึกถึงสีหน้าจริงจังของอาจารย์อาแล้วก็ยังคงอธิบายอย่างระมัดระวัง

พวกตี่ฉานซั่งพอใจกับที่พักเช่นนี้ยิ่ง พยักหน้าหงึกหงักคิดจะเข้าไปดูก็พอดีกับที่ผู้ฝึกตนจากเรือนซวีเขตเทียนจื้อที่อยู่ด้านข้างได้ยินเสียงคนเลยเดินออกมา สองฝ่ายเจอหน้ากัน เหล่าผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานที่ออกมาจากเรือนซวีก็ขมวดคิ้วขึ้นมา

ผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานช่วงกลางที่มีจมูกงุ้มคนหนึ่งแค่นเสียงเย็นพูดกับจางเจี้ยนซื่ออย่างไม่พอใจ "ข้ากับสหายผู้ฝึกตนกำลังสงสัยอยู่ว่าผู้ที่เข้าพักในเรือนไฮ่นี้ได้จะเป็นยอดฝีมือผู้เป็นเลิศจากสำนักไหน แต่ไฉนจึงเป็นของต่ำชั้นเหล่านี้เสียได้"

ก็เหมือนที่จางเจี้ยนซื่อได้บอกไว้ ผู้ที่ถูกเลือกมาร่วมงานประลองยุทธ์ได้ล้วนเป็นศิษย์เด่นล้ำระดับยอดในสำนักของตนเอง พวกเขาอายุยังน้อยก็ล้ำหน้าคนรุ่นเดียวกันไปไกล เป็นธรรมดาที่คนหนึ่งจะยิ่งยโสโอหังกว่าอีกคน

ผู้ที่มีดีพอให้พวกเขาลดมาดลงมีเพียงศิษย์จากสามสำนักใหญ่ แต่พวกตี่ฉานซั่งไม่ใช่คนของสามสำนักใหญ่ ทั้งยังดูจะมีตบะต่ำเตี้ยเรี่ยดิน ดังนั้นพวกเขาเปิดปากได้ก็พ่นคำพูดโหดร้ายเสียดแทงออกมา

ผู้บำเพ็ญเซียนยึดถือในกำลังความสามารถมาแต่ไหนแต่ไร

ไม่มีกำลังความสามารถก็ได้แต่ปล่อยให้คนจับเชือดตามใจชอบ นี่เป็นพฤติกรรมความเคยชินของผู้ฝึกตนแทบทั้งหมดไปแล้ว

จางเจี้ยนซื่อกลืนไม่เข้าคายไม่ออกยิ่ง เขาอยากจะแก้ตัวแทนคนของสำนักเซิ่งจื้อ แต่ก็ไม่รู้ว่าควรเริ่มพูดจากตรงใด จึงได้แต่แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน "แขกผู้มีเกียรติเหล่านี้มาจากสำนักเซิ่งจื้อซึ่งเป็นสำนักอันดับหนึ่งในแถบตะวันตกเฉียงใต้ อาจารย์อาหลิ่วของสำนักเราเป็นผู้เชื้อเชิญมาด้วยตนเอง ทุกท่านเชิญตามข้าเข้าไปดูด้านในก่อนเถิดว่ามีสิ่งใดไม่ถูกใจหรือไม่ ผู้มีอาวุโสทุกท่าน ผู้น้อยขอตัวก่อน" พูดพลางคิดจะพาพวกตี่ฉานซั่งเข้าไปในเรือน

"สำนักอันดับหนึ่งในแถบตะวันตกเฉียงใต้ถึงกับสั่งสอนของเช่นนี้ออกมา? ฮ่าๆ ศิษย์พี่ ท่านกับข้ากลับไปรายงานอาจารย์ให้ไปตั้งสำนักที่แถบนั้นบ้างดีกว่า ท่านเป็นเจ้าสำนัก ผู้น้องเป็นรองเจ้าสำนัก ไม่ถึงหนึ่งปีก็ผงาดในแถบตะวันตกเฉียงใต้ได้แล้ว งานประลองยุทธ์คราวหน้าพวกเราก็ส่งศิษย์ไม่ได้ความสักสี่ห้าคนมาเที่ยวเล่นดู" ผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานที่มีตาสามเหลี่ยมอีกคนหนึ่งหัวเราะร่า

พวกตี่ฉานซั่งเดิมทีไม่อยากถือสาหาความกับคนถ่อยที่โง่เขลาเบาปัญญาพรรค์นี้ แต่ครั้นได้ยินพวกเขายิ่งพูดยิ่งเลยเถิด ถึงขนาดลามปามไปหยามสำนัก พวกเขาก็อดขมวดคิ้วไม่ได้

ตี่ฉานซั่งแค่นเสียงเย็น วางมาดของศิษย์พี่ใหญ่ออกมา สั่งอิ่นจื่อจางว่า "เจ้าสี่ เจ้าไปสั่งสอนพวกเขาทีซิ"

จางเจี้ยนซื่อปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมาแล้ว รีบขวางหน้าพวกเขาพลางว่า "ผู้มีอาวุโสสองท่านนั้นเพียงแต่ล้อเล่นเท่านั้น ไยทุกท่านต้อง

ถือสาหาความกันด้วย"

ถ้าพวกเจ้าไปมีเรื่องแล้วเกิดเป็นอะไรขึ้นมา ข้าจะชี้แจงกับอาจารย์อาหลิ่วอย่างไร!

อิ่นจื่อจางเดินอ้อมเขาไปอย่างเอื่อยเฉื่อยเชื่องช้า มาหยุดยืนเบื้องหน้าผู้ฝึกตนสองคนที่พูดขึ้นมาเมื่อครู่นี้ ตี่ฉานซั่งที่ด้านหลังสองมือเท้าสะเอวแค่นเสียงพูดว่า "สำนักของพวกข้ามิใช่ให้คนอย่างพวกเจ้าเอามาล้อเล่นได้ เจ้าสี่ อย่าลงมือหนักเกินไปล่ะ แค่ซัดให้พวกเขาฟันสุนัขร่วงหมดปากก็พอ"

อิ่นจื่อจางเม้มปากไม่กล่าวอะไร ศิษย์พี่ใหญ่ผู้นี้เสพติดการเรียกใช้เขาจนเลิกไม่ได้แล้วจริงๆ!

เจ้าจมูกงุ้มโมโหจัด ยิ้มเย็นพลางว่า "งานประลองยุทธ์ครั้งใหญ่มิใช่ที่ที่ผู้ฝึกตนต่ำชั้นอย่างพวกเจ้ามาเข้าร่วมได้ วันนี้ข้าจะสอนพวกเจ้าให้ได้รู้จักว่าอะไรเรียกว่ากำลังความสามารถที่แท้จริงแทนอาจารย์ของพวกเจ้าเอง!"

"ลงมือได้เลย เข้ามาพร้อมกันทั้งสองคนนั่นล่ะ" อิ่นจื่อจางพูดอย่างหมดความอดทน หางตาเหลือบเห็นจูจูกำลังอุ้มลูกหมูยืนหาวอยู่ก็คิดว่าจัดการเจ้าสองคนนี้ให้เสร็จเร็วหน่อย จะได้ให้จูจูไปพักผ่อนเสียที

เจ้าตาสามเหลี่ยมแค่นเสียงพูดกับจางเจี้ยนซื่อ "เจ้าเองก็เห็นแล้วว่าพวกเขารนหาที่ตายเอง หากเกิดการบาดเจ็บอะไรก็อย่ามาโทษพวกข้าล่ะ"

จางเจี้ยนซื่อยังคิดจะไกล่เกลี่ย แต่กลับถูกเป้าฝ่าหู่ยิ้มพลางยื่นมือมาจับแขนเอาไว้ เขาสะดุ้งเฮือก พูดอะไรไม่ออกทั้งสิ้น

เจ้าจมูกงุ้มกับเจ้าตาสามเหลี่ยมล้วนเป็นเพียงผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานช่วงกลาง มีกำลังความสามารถอยู่ระดับปานกลางในบรรดาผู้เข้าประลอง

ของสำนักตนเอง กำลังอยากหาโอกาสแสดงความสามารถอยู่พอดี บัดนี้ทั้งสองคิดแต่เพียงว่าจะใช้ไม้เด็ดถนัดมือทำการเปิดตัวอย่างไรดี ส่วนว่าอิ่นจื่อจางจะเป็นหรือตายจากการร่วมมือกันโจมตีของพวกเขานั้นมิใช่ปัญหาโดยสิ้นเชิง ยิ่งอีกฝ่ายตายได้น่าอนาถก็ยิ่งมีผลดีต่อการประกาศศักดาของพวกเขา

สองคนสบตากัน ต่างก็มองเห็นประกายกระหยิ่มยิ้มย่องโหดเหี้ยมกระหายเลือดจากในดวงตาของกันและกัน จึงโคจรพลังขึ้นมาทันที รอเพียงผู้ฝึกตนจากเรือนเฉินที่มาเป็นผู้ตัดสินชั่วคราวประกาศให้เริ่มได้เท่านั้น

มีผู้ฝึกตนที่สายตาแหลมคมและความคิดความอ่านเฉียบไวเพียงไม่กี่คนที่ได้กลิ่นตุๆ จากเรื่องนี้

"เริ่มได้!" หลังผู้ตัดสินชั่วคราวตะโกนขึ้นก็มีเสียงดังโครมใหญ่ดังขึ้นสองเสียง พร้อมด้วยเสียงร้องในลำคอด้วยความเจ็บปวดราวกับออกมาจากสัตว์ป่าใกล้ตายอีกสองเสียง

คนทั้งหมดยังไม่ทันมองเห็นชัดว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้นกันแน่ หากแต่หน้าประตูเรือนไฮ่ก็เหลืออิ่นจื่อจางยืนเงียบๆ อยู่เพียงคนเดียวแล้ว คนทั้งหลายสอดส่ายสายตามองไปรอบๆ ก็พลันพบว่าเจ้าจมูกงุ้มและเจ้าตาสามเหลี่ยมล้มกองอยู่บนพื้นหญ้าห่างออกไปหลายจั้ง ทั้งสองมีเลือดกบปาก ขากรรไกรล่างล้วนถูกซัดจนผิดรูปผิดร่าง ทั้งหน้าดูบิดเบี้ยวน่าสยดสยองยิ่งนัก และคนก็สลบไปแล้ว

ผู้ฝึกตนขั้นฝึกปราณที่ดูจะอายุเพิ่งต้นยี่สิบผู้นี้ถึงกับฟาดผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานช่วงกลางสองคนจนกระเด็น!? เป็นไปได้อย่างไร!

เสียงสูดหายใจดังขึ้นต่อกันเป็นระลอก ผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานช่วงปลายหลายคนหน้าเปลี่ยนสีไปสิ้น แอบคิดว่าต่อให้พวกตนลงมือด้วยแรงทั้งหมดก็ยังไม่มีทางทำถึงขั้นนี้ได้ แล้วเจ้าหมอนี่ทำได้อย่างไร!

ศิษย์ร่วมสำนักที่เหลือของเจ้าจมูกงุ้มกับเจ้าตาสามเหลี่ยมตาค้างไปแล้ว เหม่อมองอิ่นจื่อจางอย่างอึ้งงัน สีหน้าราวกับว่ามองเห็นสัตว์ประหลาดสามหัวปรากฏตัวขึ้นกะทันหัน

"หมูเอ๊ย!" ตี่ฉานซั่งแค่นเสียงเหยียดหยาม ทำให้จูจูกับสืออิ้งลวี่ใช้สายตากรุ่นโกรธมองมาทันที แม้แต่ลูกหมูก็พลอยมุดออกจากอ้อมแขนของจูจูมาถลึงตาใส่เขาไปด้วย

ตี่ฉานซั่งหัวเราะแห้งๆ ก่อนรีบแก้คำพูด "พลั้งปากๆ! บิดาไม่ควรดูหมิ่นหมู เจ้าพวกนั้นมันสู้ไม่ได้แม้แต่มูลหมู!"

ล้อเล่นกันหรือ! เกิดทำให้ลูกหมูโมโหแล้วพ่นไฟใส่เขาขึ้นมาเขาก็ไม่เหลือแม้แต่เศษซากแล้ว!

เฮ้อ ช่างน่าสงสารเขาที่เป็นถึงผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมผู้สง่าผ่าเผยอัจฉริยะในหมู่อัจฉริยะ แต่แค่หมูตัวเดียวก็ยังแหย่ไม่ได้!

ข่าวเรื่องผู้ฝึกตนหนุ่มคนหนึ่งจากเรือนไฮ่เขตเทียนจื้อฟาดผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานช่วงกลางสองคนจนกระเด็นแพร่ไปทั่วค่ายพักแรมชั่วคราวในเวลาเพียงชั่วข้ามคืน คนไม่น้อยต่างคาดเดาสืบข่าวกันว่าผู้ฝึกตนที่อยู่ในเรือนไฮ่เขตเทียนจื้อเป็นเทพเซียนจากที่ใดและมีตบะเป็นเช่นไรกันแน่

ในเมืองอวี๋เหลี่ยว แซ่หลิ่วคนที่สามจัดเสื้อผ้าเผ้าผมให้เรียบร้อยก่อนไปเข้าพบปรมาจารย์จากสำนักของตนยังโรงประลองยุทธ์สาขา

เพื่อรายงานสถานการณ์อย่างซื่อตรง

ตัวแทนผู้มาดำเนินการงานประลองยุทธ์จากสามสำนักใหญ่ล้วนมาถึงครบแล้ว แต่ละสำนักส่งปรมาจารย์ขั้นกำเนิดใหม่มาสองท่าน ตอนนี้คนทั้งหกกำลังนั่งหารือเรื่องการจัดงานประลองยุทธ์กันอยู่ในห้องโถง ครั้นได้ยินว่าแซ่หลิ่วคนที่สามมาถึงก็ถึงกับหยุดการประชุม สั่งให้เขาเข้ามารายงาน

แซ่หลิ่วคนที่สามเข้ามาในโถงอย่างงกเงิ่น แม้ว่าปรมาจารย์ทั้งหกท่านจะเก็บงำกลิ่นอายและพลังกดดันลงแล้ว แต่เขาก็ยังรู้สึกได้ถึงแรงกดดันมหาศาล หากเป็นเมื่อก่อน ต่อให้ผ่านไปอีกหลายปีเขาก็อาจจะยังไม่มีโอกาสได้พบหน้าแม้แต่ท่านเดียว วันนี้ทั้งหกกลับรออยู่ที่นี่พร้อมกัน เห็นได้ว่าพวกเขาให้ความสำคัญกับเรื่องที่เขาจะรายงานต่อไปนี้มากเพียงไร

ปรมาจารย์จี้เสียงแห่งสำนักจี้ลี่กล่าวขึ้นว่า "เล่าสิ่งที่เจ้าได้ยินได้เห็นระหว่างทางมาเถอะ"

แซ่หลิ่วคนที่สามตอบรับอย่างเคารพนบนอบ "ขอรับ"

ก่อนเขาจะถูกส่งตัวไปติดตามนำทางศิษย์สำนักเซิ่งจื้อมาร่วมงานประลองยุทธ์ เบื้องบนก็ได้มีคำสั่งลงมาให้ระหว่างทางเขาคอยสังเกตดูตบะกำลังความสามารถ รวมถึงอุปนิสัยและพฤติกรรมของพวกเขาอย่างละเอียด

ในสายตาผู้อื่นเห็นว่าสำนักหน้าใหม่ไฟแรงที่ชนะในงานประลองยุทธ์แล้วได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากสามสำนักใหญ่จนมีหน้ามีตาไม่สิ้นสุดนั้น ล้วนอาศัยกำลังความสามารถของตนสร้างผลงานดีเลิศออกมาจึงได้รับการอุปถัมภ์ค้ำชู แต่อันที่จริงตั้งแต่เชิญพวกเขามาร่วม

การประลอง สามสำนักใหญ่ก็เริ่มศึกษาตรวจสอบผู้เข้าประลองเหล่านี้อย่างลับๆ แล้ว

พวกที่มีผลประโยชน์ขัดแย้งกับพวกเขา เป็นต้นว่าสำนักที่สนิทสนมใกล้ชิดกับเชื้อพระวงศ์แคว้นตันอย่างเช่นสำนักฝานเจี้ยนซึ่งก็ได้รับเชิญมาในครั้งนี้เช่นกัน เป็นพวกที่จะไม่มีทางมีโอกาสได้ตำแหน่งชนะเลิศในท้ายที่สุดเด็ดขาด

ส่วนสำนักที่ผ่านความเห็นชอบจากพวกเขาอย่างเป็นเอกฉันท์ต่อให้กำลังความสามารถด้อยสักเล็กน้อย ก่อนการประลองก็ยังจะได้รับความช่วยเหลือจากพวกเขา หรือไม่ก็แอบถางทางสะดวกให้ในกระบวนการประลอง

แซ่หลิ่วคนที่สามเข้าใจในภารกิจของตนเองดี จึงเล่าทุกเรื่องที่เกิดขึ้นตลอดทางนับแต่ออกเดินทางจากเมืองเฝินมาอย่างไม่มีปิดบังไม่มีตกหล่นถึงขนาดเรื่องที่พวกเขาจัดการพวกนายน้อยหกหลินก็ไม่ได้ปิดบังแม้แต่เศษเสี้ยว

ขณะเล่าถึงเรื่องนี้เขาก็อดจะแอบประเมินดูสีหน้าของปรมาจารย์ทั้งสองท่านจากสำนักเจาไซ่ไม่ได้ ด้วยกลัวจะทำให้พวกเขาไม่พอใจขณะเดียวกันก็ลอบดีใจที่สุดท้ายมีผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ในชุดดำผู้นั้นออกหน้าขอตัวพวกนายน้อยหกหลินไป มิเช่นนั้นเขาคงได้ลำบากใจยิ่ง

หากกล่าวจากใจ เขาไม่อยากหาภัยร้ายมาให้พวกตี่ฉานซั่งเพราะการรายงานของตนเอง

ปรมาจารย์สองท่านจากสำนักจิ้นเป่ามองหน้ากันแล้วยิ้มออกมาก่อนปรมาจารย์จิ่นชั่นจะกล่าวขึ้นว่า "มิน่าศิษย์เหล่านี้ของสำนักเซิ่งจื้อ

ถึงกลายเป็นแขกคนสำคัญระดับสูงสุดของหอรวมทรัพย์ได้ ที่แท้นอกจากการหลอมยาลูกกลอนแล้วก็ยังชำนาญการปล้นจี้ด้วย! น่าสนใจๆ!"

ปรมาจารย์อินซั่นกล่าวเอออออไปด้วย "ที่หาได้ยากคือได้มาอย่างถูกต้อง ข้าชักจะอิจฉาปรมาจารย์โหยวแห่งสำนักเซิ่งจื้อเสียแล้ว ลูกศิษย์เขาไม่ว่าเป็นตบะหรืออุปนิสัยล้วนแต่เลือกมาได้อย่างยอดเยี่ยมทั้งสิ้น"

ปรมาจารย์จี้เสียงถลึงตาใส่แซ่หลิ่วคนที่สามด้วยความขบขันก่อนว่า "ตลอดทางมานี้เจ้าก็ร่ำรวยขึ้นตามพวกเขาด้วยกระมัง"

แซ่หลิ่วคนที่สามหัวเราะแห้งๆ สองทีก่อนก้มหน้าไม่กล้าตอบคำ

ปรมาจารย์หรู่อีผู้ร่วมสำนักจี้ลี่กลับสนใจอีกเรื่องหนึ่ง "สืบเรื่องความเป็นมาของลูกหมูนั่นได้ชัดเจนแล้วหรือไม่ สัตว์วิเศษที่พ่นไฟทีเดียวก็ทำให้ผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมบาดเจ็บหนักได้อย่างน้อยก็ต้องขั้นเจ็ดขึ้นไปกระมัง กลายร่างเป็นคนแล้วหรือยัง"

เรื่องที่แซ่หลิ่วคนที่สามสับสนที่สุดก็คือเรื่องนี้ เพราะไม่ว่าเขาจะมองอย่างไรก็มองไม่ออกว่าลูกหมูนับว่าอยู่ระดับขั้นใดกันแน่ ถึงขนาดรู้สึกด้วยว่ามันไม่เหมือนสัตว์วิเศษโดยสิ้นเชิง

ยามที่ไม่พ่นไฟก็เหมือนเป็นลูกหมูธรรมดาทั่วไปในโลกมนุษย์ เพียงแต่ในตัวมีปราณชีวิตอยู่เต็มเปี่ยม หน้าตาท่าทางก็น่ารัก ทั้งยังแสนรู้ อีกทั้งตั้งแต่ต้นจนจบหมูก็เป็นหมู ไม่มีวี่แววจะกลายร่างหรือเกิดสติปัญญาอ้าปากพูดคุยได้เลย

ปรมาจารย์อินซั่นลูบเคราสีดอกเลาพลางว่า "จูจูเจ้าของลูกหมู

เป็นศิษย์ของเจิ้งเฉวียนนักหลอมโอสถขั้นเจ็ด ได้ข่าวว่าเจิ้งเฉวียนผู้นี้เคยเป็นอัจฉริยะระดับต้นๆ ของสกุลตัน อายุไม่ถึงสองร้อยก็เป็นนักหลอมโอสถขั้นหกชั้นยอดแล้ว ไม่แน่ว่าอาจจะใช้วิธีการพิเศษบางอย่างเพาะเลี้ยงลูกหมูนี่ขึ้นมาก็เป็นได้"

กล่าวถึงเรื่องยาลูกกลอน ในที่นี้ไม่มีสักคนที่เชี่ยวชาญ จึงได้แต่ส่ายหน้า วางประเด็นนี้ลงชั่วคราว

ปรมาจารย์ทั้งสองท่านจากสำนักเจาไช่มีอารมณ์ซับซ้อนที่สุด ถามย้ำอีกรอบให้แน่ใจเรื่องฐานะตัวตนของอิ่นจื่อจาง แล้วปรมาจารย์กู้หวั่นก็ถอนหายใจกล่าวขึ้นอย่างอดไม่ได้ "ไม่รู้ว่าสกุลหลินนับว่าโชคดีหรือโชคร้าย ให้กำเนิดอัจฉริยะ แต่ก็ดันมีศึกภายในไม่หยุด"

ถ้าตัวตนที่แท้จริงของอิ่นจื่อจางคือนายน้อยสิบในรุ่นเยาว์ของสกุลหลิน เช่นนั้นก็เก่งฉกาจโดยแท้ อายุยังไม่ถึงสามสิบ ทั้งยังไม่มีวงศ์ตระกูลคอยสนับสนุน แต่ถึงกับสำเร็จขั้นหลอมรวมได้ ใช้คำว่าอัจฉริยะมาบรรยายก็ยังจืดชืดเกินไป

ปรมาจารย์จู้ป๋อพูดด้วยความปวดหัว "ท่านว่าเรื่องนี้ควรรายงานท่านผู้เฒ่าตามจริงหรือไม่!"

ปรมาจารย์กู้หวั่นถูกเขาถามก็ยุ่งยากใจขึ้นมาเช่นกัน

ท่านผู้เฒ่าที่พวกเขาพูดถึงก็คือประมุขสกุลหลิน ขณะเดียวกันก็เป็นจักรพรรดิแห่งแคว้นอู่และผู้อาวุโสใหญ่แห่งสำนักเจาไช่ด้วย เขามีหลานชายเช่นนี้ อัจฉริยะก็อัจฉริยะอยู่หรอก แต่จัดการกับคนสกุลหลินอย่างไม่มีใจอ่อนแม้แต่น้อย ไม่รู้จริงๆ ว่านับเป็นข่าวดีหรือข่าวร้าย

ปรมาจารย์สี่ท่านที่เหลือจากสำนักจิ้นเป่าและสำนักจี้ลี่นึกถึง

ความลำบากของพวกเขาแล้วก็ต่างอดไม่ได้ที่จะมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่นอย่างไร้ความเห็นอกเห็นใจยิ่ง

"เช่นนั้นคราวนี้ก็เก็บศิษย์สำนักเซิ่งจื้อไว้สู้กับพวกคนจากสำนักฝานเจี้ยน?" ปรมาจารย์จี้เสียงโบกมือให้แซ่หลิ่วคนที่สามถอยออกไป ก่อนเอ่ยถามห้าคนที่เหลือ

ปรมาจารย์อินชั่นใคร่ครวญอยู่ชั่วครู่ก่อนว่า "ให้เป็นไปตามธรรมชาติแล้วกัน มิใช่ยังมีเด็กจากห้าแคว้นฝั่งตะวันตกอยู่อีกหรือไร"

"ถึงแม้พวกเขาเป็นผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมได้เพราะอาศัยยาลูกกลอน แต่ก็อาศัยตบะของตัวเองสู้จนอยู่ในรายชื่อห้าอันดับแรกได้แน่นอนอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องให้พวกเราสอดมือเข้ายุ่งโดยสิ้นเชิง อีกอย่างเจ้าเด็กจากสำนักฝานเจี้ยนก็มิใช่อาศัยกินยาลูกกลอนจากแคว้นตันเช่นกันหรือไร ดีชั่วอย่างไรศิษย์จากสำนักเซิ่งจื้อก็มีประสบการณ์ต่อสู้จริงมากกว่าพวกเขา" ปรมาจารย์จู้ป๋อกล่าวตามความเป็นจริง

คนทั้งหมดล้วนคิดว่าพวกอิ่นจื่อจางอาศัยกินยาลูกกลอนที่เจิ้งเฉวียนศิษย์อาจารย์หลอมให้ ถึงสำเร็จขั้นหลอมรวมได้ในเวลาไม่กี่ปี ถึงแม้พวกเขาจะรู้ดีว่าการทะลวงขึ้นขั้นหลอมรวมนั้นอันที่จริงมิใช่แค่มียาลูกกลอนกินก็จะทำได้สำเร็จก็ตามที

พวกเขาเห็นสำนักชั้นสามจากแถบตะวันตกเฉียงใต้ถึงกับสร้างผู้ฝึกตนอัจฉริยะที่สำเร็จขั้นหลอมรวมตั้งแต่อายุไม่ถึงร้อยออกมาได้ถึงห้าคนภายในเวลาไม่กี่ปีเหมือนกับปลูกผักปลูกหญ้าก็มิปาน ในใจต่างก็อิจฉาอยู่บ้างอย่างเลี่ยงไม่ได้ นี่ใกล้จะไล่ตามทันและแซงหน้าสำนักชั้นหนึ่งอย่างสำนักพวกเขาไปแล้ว!

การจะให้พวกเขายอมรับว่าคุณสมบัติของศิษย์พวกตนหรือไม่ก็วิธีการสอนของพวกตนมีปัญหานั้นเป็นเรื่องที่ยากยิ่งนัก ดังนั้นจึงได้แต่ผลักความดีความชอบไปให้เจิ้งเฉวียนศิษย์อาจารย์ ก็ใครใช้ให้สำนักพวกตนดึงนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดที่ร้ายกาจเพียงนี้มาอยู่ด้วยไม่ได้เล่า

ในค่ายพักแรมชั่วคราวนอกเมือง จางเจี้ยนซื่อจัดการที่พักให้พวกตี่ฉานซั่งด้วยความกระตือรือร้นเป็นหมื่นเท่าเรียบร้อยถึงได้ถอยออกมาจากเรือนไฮ่เขตเทียนจื้อ แล้วก็ถูกผู้ฝึกตนกลุ่มหนึ่งที่อยู่ในเขตเดียวกันมาขวางไว้เพื่อซักถามว่าศิษย์สำนักเซิ่งจื้อที่อยู่ในเรือนมีตบะขั้นใดกันแน่ทันที

จางเจี้ยนซื่อส่ายหน้ายิ้มเจื่อน "ในเมื่อแขกมีประสงค์จะปิดบังข้าที่เป็นเพียงศิษย์ผู้ดูแลต้อนรับเล็กๆ ไหนเลยจะกล้าถาม คาดว่า... อย่างน้อยก็ขั้นสร้างฐานช่วงปลายกระมัง" เขาเลียบเคียงถามอายุของพวกตี่ฉานซั่งที่อยู่ด้านในเรือนมาแล้ว เป้าฝ่าหู่ที่มีอายุมากที่สุดปีนี้ยังไม่ถึงเจ็ดสิบ จูจูที่อายุน้อยที่สุดยังไม่ถึงยี่สิบ หากแต่ได้ข่าวว่านางเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาจึงไม่นับ

อิ่นจื่อจางที่แสดงฝีมือวันนี้ยังไม่ถึงสามสิบ บอกว่าอายุเพียงเท่านี้ก็สำเร็จขั้นหลอมรวมแล้ว เขาก็อยากวิ่งไปซื้อเต้าหู้มาโขกหัวตายจริงๆ

เหตุเพราะฝ่ามืออันอาจหาญของอิ่นจื่อจางจึงไม่มีใครกล้าไปหาเรื่องเรือนไฮ่เขตเทียนจื้ออีก

คนของเรือนซวีเขตเทียนจื้อได้รับบาดเจ็บ ขายหน้าต่อหน้าผู้คนแต่กลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ศิษย์ที่นำขบวนมาร่วมการประลองก็ไม่ได้

ไปเอาเรื่องกับสำนักเซิ่งจื้อเช่นกัน

สำหรับเรื่องนี้ คนส่วนใหญ่ล้วนเข้าใจยิ่ง ถ้าไปก็เหมือนเอาตัวไปรับฝ่ามือฝ่าเท้า ฝ่ายที่ท้าทายก่อนคือพวกเขา เอาสองรุมหนึ่งแล้วก็ยังถูกคนฟาดกระเด็นในฝ่ามือเดียว ไม่ว่าด้านเหตุผลหรือกำลังความสามารถก็ล้วนหาดีไม่ได้สักอย่าง นอกจากอดกลั้นแล้วก็ไม่มีวิธีอื่น

อันที่จริงเสียหน้าหนักเช่นนี้เป็นใครก็ไม่มีทางทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้ ไป๋ไหลศิษย์ผู้นำกลุ่มของเรือนซวีเขตเทียนจื้อแอบเข้าเมืองไปหาผู้ช่วยตั้งแต่คืนที่เกิดเรื่องแล้ว

ผู้ที่เข้าพักในเขตเทียนจื้อได้ย่อมไม่มีทางมาจากสำนักเล็กสำนักน้อยทั่วไป คนในเรือนซวีเขตเทียนจื้อมาจากสำนักเซียนเถียวซึ่งเป็นสำนักอันดับหนึ่งในแถบตะวันออกเฉียงเหนือ มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับสำนักเจาไช่ เจ้าสำนักผู้ก่อตั้งก็มาจากสำนักเจาไช่ นับว่าเป็นสาขาทางตะวันออกเฉียงเหนือของสำนักเจาไช่ก็ว่าได้

ไป๋ไหลค่อนข้างมีมิตรภาพอันดีกับปู้จื่อเหลียงหนึ่งในผู้เข้าประลองที่สำนักเจาไช่ส่งมาในครั้งนี้ ในตอนนั้นสองคนต่างก็เป็นผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐาน เมื่อสองปีก่อนปู้จื่อเหลียงสำเร็จขั้นหลอมรวม ไป๋ไหลรู้สึกว่าตนเองด้อยกว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าสหายเก่า จึงไม่กล้าเรียกขานเป็นพี่เป็นน้องเหมือนแต่ก่อนอีก

ทว่าจะอย่างไรทั้งสองคนก็ยังคุ้นเคยกันดี สำนักก็มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นเช่นนั้น ฉะนั้นพอปู้จื่อเหลียงได้ฟังคำเขาแล้วก็ตบอกบอกว่าจะกู้หน้าให้สำนักเซียนเถียวของพวกเขาในงานประลองยุทธ์ให้ได้

"อิ่นจื่อจางแห่งสำนักเซิ่งจื้อ? ไม่เห็นเคยได้ยินชื่อ สำนักเล็กๆ

แถบชายขอบพรรค์นั้นจะมีศิษย์เก่งกาจอะไรได้ ศิษย์น้องสองคนนั้นของเจ้าไม่ได้ความเกินไปแล้ว กับแค่ฝ่ามือเดียวยังรับไม่ไหว เจ้าสำนักของเจ้าส่งคนเช่นนี้เดินทางมาพร้อมเจ้าได้อย่างไร ก่อนหน้านี้ยังบอกว่าจะอยู่ในรายชื่อผู้ยอดเยี่ยมสิบอันดับแรกให้ได้อยู่เลย แต่ยังไม่ทันได้เริ่มการประลองก็มีคนบาดเจ็บไปสองคนแล้ว งานประลองยุทธ์ในครั้งนี้พวกเจ้าจะสู้อย่างไร" ปู้จื่อเหลียงยิ่งคิดยิ่งรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ

ผู้ฝึกตนที่อายุยังไม่ถึงสามสิบคนหนึ่งสามารถฟาดผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานช่วงกลางถึงสองคนจนกระเด็นได้? นี่จะเป็นไปได้อย่างไร เว้นเสียแต่ว่าอีกฝ่ายจะมีตบะขั้นหลอมรวม แต่เรื่องนี้ยิ่งเหลือเชื่อเลยทีเดียว!

คิดดูว่าเขาปู้จื่อเหลียงที่มีพรสวรรค์เหนือผู้อื่น กราบเข้าสำนักเจาไช่ตั้งแต่ยังไม่ถึงสิบขวบ มีอาจารย์ทุ่มเทใจอบรมบ่มเพาะ ได้ฝึกเคล็ดวิชาที่ดีที่สุด ได้กินยาลูกกลอนที่วิเศษยอดเยี่ยมไปไม่รู้ตั้งเท่าใด ก็ยังสำเร็จขั้นหลอมรวมเมื่ออายุปาไปเก้าสิบสองแล้ว ในบรรดาศิษย์ร่วมสำนัก ผู้ที่สำเร็จขั้นหลอมรวมได้ตั้งแต่อายุไม่ถึงร้อยเหมือนอย่างเขามีเพียงแปดคน กระทั่งศิษย์พี่หลินจื่อโม่ที่เป็นอัจฉริยะขั้นสุดยอดแล้วก็ยังทะลวงขึ้นขั้นหลอมรวมสำเร็จเมื่ออายุห้าสิบสองปีเลย

ดังนั้นปู้จื่อเหลียงจึงเห็นว่าถ้ามิใช่เพราะอิ่นจื่อจางมีโชค ได้ฝึกเคล็ดวิชาร้ายกาจบางอย่าง ก็ต้องเป็นเพราะศิษย์ขั้นสร้างฐานช่วงกลางสองคนนั้นที่สำนักเซียนเถียวส่งมาเป็นพวกไม่เอาไหนไร้ความสามารถ ซึ่งส่วนตัวเขาเอนเอียงไปทางข้อหลังมากกว่า

ไป๋ไหลถูกตำหนิติเตียนก็ยิ่งอึดอัดคับข้อง ศิษย์น้องสองคนนั้นของเขาไม่ได้ฝีมืออ่อนด้อยเลยสักนิด งานประลองคราวนี้พวกเขามีศิษย์

ขั้นสร้างฐานมาทั้งหมดสิบคน แต่ละคนล้วนได้รับคัดเลือกมาอย่างดี เอาชนะศิษย์พี่ศิษย์น้องไปไม่น้อยกว่าจะได้โอกาสนี้มา เขาเองก็คิดไม่ออกว่าพวกเขาถูกอิ่นจื่อจางซัดแค่ทีเดียวก็สลบเหมือดได้อย่างไร

"ช่างเถอะ เจ้ากลับไปเตรียมตัวให้ดีแล้วกัน อีกเดี๋ยวข้าจะไปขอร้องปรมาจารย์กู้หวั่นให้เขามอบของวิเศษร้ายกาจสักสองสามชิ้นให้พวกเจ้าเอาไปใช้ประคองสถานการณ์" ปู้จื่อเหลียงกล่าว

หลังไป๋ไหลกล่าวขอบคุณแล้วขอบคุณอีกและจากไปแล้ว ปู้จื่อเหลียงก็กลับเข้าห้อง เห็นหลินจื่อโม่ผู้เป็นศิษย์พี่ลืมตาขึ้นจากสมาธิพอดี จึงเล่าเรื่องนี้ให้เขาฟังเหมือนเป็นเรื่องแปลกประหลาดน่าอัศจรรย์

หลินจื่อโม่ขมวดคิ้วกล่าวว่า "อิ่นจื่อจาง? สำนักเซิ่งจื้อ? ข้าเหมือนจะเคยได้ยินปรมาจารย์จู้ป๋อเอ่ยถึง สำนักเซิ่งจื้อแห่งแถบตะวันตกเฉียงใต้มีศิษย์อายุไม่ถึงร้อยบางคนสำเร็จขั้นหลอมรวมแล้ว คราวนี้ก็จะมาร่วมงานประลองยุทธ์ด้วย"

"อะไรนะ สำเร็จขั้นหลอมรวม? อิ่นจื่อจางผู้นั้นเพิ่งจะอายุเท่าไรเอง" ปู้จื่อเหลียงพูดอย่างไม่เชื่อ

"ดูเหมือนปรมาจารย์จู้ป๋อจะเคยบอกว่าเขาสำเร็จขั้นหลอมรวมเมื่อสองปีก่อน ตอนนั้นอายุได้ยี่สิบสามปี" หลินจื่อโม่เองก็รู้สึกเหมือนถูกโจมตีอย่างหนักเช่นกัน

ปู้จื่อเหลียงแทบจะสติหลุด "ยะ...ยี่สิบสามก็สำเร็จขั้นหลอมรวมแล้ว!? เขาเป็นสัตว์ประหลาดอะไรกันแน่!"

หลินจื่อโม่ส่ายหน้าถอนหายใจเบาๆ "เหนือเขายังมีเขา สามารถเข้าสำนักชั้นหนึ่งได้เป็นโชคดีของพวกเรา หากแต่ไม่อาจทะนงตน

เที่ยวดูถูกผู้เก่งกล้าสามารถในใต้หล้าเพราะเหตุนี้ได้"

ปู้จื่อเหลียงเก็บความตกตะลึงไม่อยากเชื่อลง ก่อนก้มหน้าพูดอย่างสงบเสงี่ยม "ขอรับ ผู้น้องจะจำเอาไว้"

เวลาเดียวกันนี้เองก็มีคนแอบส่งข่าวไปบอกพวกสำนักฝานเจี้ยนที่พักอยู่ในเมืองอวี๋เหลี่ยว ทว่าตบะของพวกอิ่นจื่อจางนั้นคนของสำนักฝานเจี้ยนรู้อยู่ก่อนแล้ว เบื้องบนกำชับมาหลายครั้งหลายหนว่าจะต้องทำให้คนสำนักเซิ่งจื้อพ่ายแพ้ยับเยินในงานประลองยุทธ์ให้ได้ ดีที่สุดคือสามารถหาโอกาสเล่นงานพวกเขาจนสาหัสหรือถึงขนาดฆ่าพวกเขาให้ตาย

ดังนั้นพอซังปู้ฉีที่รับผิดชอบนำคณะได้ยินข่าวจึงเพียงแต่ยิ้มเย็นพลางว่า "ให้พวกเขาได้ใจสักสองสามวันแล้วกัน หวังเพียงว่าพวกเขาจะสามารถประคองตัวรอดไปได้จนถึงวันประลองรอบชิงชนะเลิศ ถึงเวลานั้นข้าจะทำให้พวกเขารู้ว่าการล่วงเกินสำนักฝานเจี้ยนของเราไม่มีทางมีผลลัพธ์ที่ดีได้! เสียผู้อาวุโสขั้นหลอมรวมไปทีเดียวห้าคน สีหน้าของพวกคนสำนักเซิ่งจื้อจะต้องน่าดูชมมากแน่นอน!"

"ชะ...ใช่แล้วขอรับ! มีอาจารย์ลุงซังแสดงฝีมือ ต่อให้เป็นคนของสามสำนักใหญ่ยังมีแต่ต้องก้มหัวยอมแพ้สถานเดียว นับประสาอะไรกับสำนักเล็กๆ อย่างสำนักเซิ่งจื้อ" ผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานคนหนึ่งที่ข้างกายซังปู้ฉีประจบประแจงอย่างพินอบพิเทา

ซังปู้ฉีแหงนหน้าหัวเราะร่า ปล่อยพลังกดดันในตัวออกมาเต็มที่อย่างไม่กลัวเกรง...ถึงกับเป็นขั้นหลอมรวมช่วงปลาย!

ช่วงเวลาไม่กี่วันก่อนเริ่มการประลอง นอกประตูเรือนไฮ่เขตเทียนจื้อแขวนป้าย 'บำเพ็ญตนห้ามรบกวน' เอาไว้ นอกจากแซ่หลิ่วคนที่สามที่หาซื้อสมุนไพรวิเศษและนำสัตว์ปีศาจมาส่งให้จูจูแล้วถือโอกาสอยู่กินอาหารเป็นครั้งคราวแล้ว คนอื่นล้วนแต่ถูกสกัดไว้นอกเรือน

พวกตี่ฉานซั่งออกมากินข้าวเป็นบางมื้อ เวลาทั้งหมดล้วนเก็บตัวฝึกฝนบำเพ็ญตนอยู่ในห้องของตัวเอง พวกเขายังไม่ทะนงตัวขนาดคิดว่าสำเร็จขั้นหลอมรวมแล้วก็จะไร้เทียมทาน ฝึกตนให้กำลังความสามารถกล้าแข็งขึ้นหนึ่งส่วน ถึงเวลานั้นอยู่บนเวทีประลองก็จะมั่นใจว่าสามารถเอาชนะและรักษาชีวิตตนเองไว้ได้เพิ่มขึ้นหนึ่งส่วน

ไม่กี่ปีก่อนตอนที่พวกเขาเดินทางจากห้าแคว้นฝั่งตะวันตกกลับไปถึงสำนักเซิ่งจื้อก็ได้นำศิลาน้ำแข็งเท่าที่เหลือมอบให้โหยวเซียนเริ่นผู้เป็นอาจารย์ เป้าฝ่าหู่เป็นผู้ฝึกตนพลังธาตุเดี่ยวสายน้ำอีกคนในสำนักนอกเหนือจากตี่ฉานซั่ง อีกทั้งยังเป็นผู้อาวุโสขั้นหลอมรวม จึงได้รับแบ่งไปส่วนหนึ่ง

เขากับตี่ฉานซั่ง จีโยวกู่ และอิ่นจื่อจางล้วนลงนั่งสมาธิบำเพ็ญตนในน้ำจากบึงน้ำหนาวที่แช่ศิลาน้ำแข็งไว้ ส่วนสืออิ้งลวี่ก็อาศัยแสงจากไฟเซียนอายุวัฒนะที่เข็มทิศดวงดาวกระดูกมังกรดูดซับไว้ในการฝึกตนความก้าวหน้าจึงรวดเร็วจนชวนตะลึง

คนอื่นคิดว่าที่พวกเขาสำเร็จขั้นหลอมรวมตั้งแต่อายุยังน้อยล้วนอาศัยยาลูกกลอนจากเจิ้งเฉวียนและจูจู แต่อันที่จริงพวกเขาใช้เวลาบำเพ็ญตนไปไม่น้อย ตบะมั่นคงแข็งแรงกว่าที่คนส่วนใหญ่คิดไว้มากนัก

จูจูเองก็ไม่มีเวลาว่างเช่นกัน นางหาโอกาสสอบถามเรื่องมากมาย

เกี่ยวกับงานประลองยุทธ์จากแซ่หลิ่วคนที่สาม เขาได้รับคำสั่งจากเบื้องบน จึงยิ่งบอกทุกสิ่งที่รู้ออกมาหมดสิ้น ถึงขนาดนำบันทึกการประลองของงานประลองยุทธ์ทุกครั้งที่ผ่านมาจากในโรงประลองยุทธ์มาให้จูจูพิจารณาประกอบด้วย

จูจูใช้เวลาถึงสามวันในการศึกษามันอย่างละเอียด เค้นสมองคิดสารพัด 'อุบายวิธีพิสดาร' เพื่อเอาชนะและป้องกันตัวมาแบ่งปันกับพวกศิษย์พี่ บนเวทีประลองมีเพียงแพ้และชนะ ตราบใดที่ไม่ผิดกติกามีอุบายเอาชนะที่ประหลาดคาดไม่ถึงยิ่งมากก็ยิ่งดี

จากการวิเคราะห์กำลังความสามารถของผู้เข้าประลองที่แซ่หลิ่วคนที่สามให้มา ศัตรูแข็งแกร่งตัวจริงของพวกเขามีเพียงคนที่สำนักฝานเจี้ยน กลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตก และสามสำนักใหญ่ส่งมาเท่านั้น เพราะว่ามีเพียงห้ากลุ่มนี้ที่มีผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมอยู่ สามสำนักใหญ่ไม่เข้าร่วมการจัดอันดับ ห้าแคว้นฝั่งตะวันตกก็เป็นสหายเก่าสหายแก่แล้ว ที่เหลือก็มีเพียงสำนักฝานเจี้ยน

พริบตาเดียววันงานประลองยุทธ์ครั้งใหญ่ก็มาถึง ผู้เข้าประลองจากสำนักน้อยใหญ่เกือบร้อยสำนักมารวมตัวกันที่ริมฝั่งทะเลตะวันออกตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อข้ามทะเลไปยังเกาะเซียนอวิ๋น เมื่อรวมกับผู้ฝึกตนที่มาร่วมชมการต่อสู้อีกนับพันนับหมื่นคน หางแสงจากกระบี่บินของวิเศษก็ปรากฏเต็มท้องฟ้า เพียงพอจะทำให้แสงเงินแสงทองยามเช้าหมองไปได้เลยทีเดียว

เกาะเซียนอวิ๋น (เมฆาเซียน) อยู่ห่างจากชายฝั่งไม่ถึงร้อยลี้ อันที่จริงมันคือหมู่เกาะ ประกอบด้วยเกาะแก่งใหญ่น้อยสามสิบหกเกาะ เมื่อ

มองจากกลางอากาศลงไปจะเห็นว่ารูปร่างลักษณะเหมือนกับเมฆมงคลก้อนหนึ่ง จึงเป็นที่มาของชื่อ

สถานที่จัดงานประลองยุทธ์ตั้งอยู่ที่ 'เกาะเปี๋ยอวิ๋น' ที่มีเนื้อที่ใหญ่ที่สุด เวทีประลองมีทั้งหมดสามเวที ลอยอยู่บนผิวทะเลห่างจากชายฝั่งเกาะเปี๋ยอวิ๋นไม่ไกล เมื่อเหาะไปใกล้จะพบว่าเวทีประลองที่ว่านั้นก็คือแผ่นน้ำแข็งขนาดมหึมาที่เรียบลื่นเกลี้ยงเกลาราวกระจกสามก้อน แผ่นน้ำแข็งหนาราวสามฉื่อ โปร่งใสแวววาวราวกับแก้วผลึก เมื่อยืนอยู่บนเวทีประลองถึงขนาดมองเห็นฝูงปลาที่แหวกว่ายไปมาในทะเลเบื้องล่างได้ชัดเจนเลยทีเดียว

เวทีประลองอันแสนจะเล็กจ้อยในทะเลอันเวิ้งว้างเหล่านั้น ต่อให้คลื่นลมรุนแรงอย่างไรก็ยังมั่นคงสมดุลประหนึ่งว่าเป็นส่วนหนึ่งของผิวทะเลแต่แรกก็มิปาน

ผู้มาเยือนจำนวนไม่น้อยมองเห็นเวทีประลองที่แปลกใหม่เช่นนี้ก็อดจะชื่นชมเงียบๆ ไม่ได้ว่าสามสำนักใหญ่แสดงฝีมือได้ไม่ธรรมดาเลย

ปรมาจารย์ทั้งหกท่านจากสามสำนักใหญ่ขึ้นเวทีดำเนินพิธีเปิดงานอันยิ่งใหญ่เสร็จก็ประกาศว่าเพื่อความยุติธรรม ก่อนการประลองจะขอให้ผู้เข้าร่วมงานประลองแต่ละกลุ่มเข้าทดสอบระดับกำลังความสามารถเสียก่อน

การประลองในงานจะใช้วิธีกำหนดคู่ประลองด้วยการจับสลาก ตัดสินแพ้ชนะในครั้งเดียว ผู้ชนะได้ประลองต่อรอบถัดไป ผู้แพ้ต้องถูกคัดออกจากการประลอง เพื่อไม่ให้เจอกับกลุ่มที่มีกำลังความสามารถต่างกันเกินไป กลุ่มผู้เข้าประลองทั้งหมดจึงต้องใช้ 'ศิลาประจักษ์พลัง'

ตรวจสอบกำลังความสามารถเสียก่อน การประลองจะจับสลากเจอกันระหว่างกลุ่มที่มีกำลังความสามารถใกล้เคียงกันเท่านั้น โดยจะแบ่งคร่าวๆ เป็นสี่ระดับ ลำดับรายชื่อก็จะแบ่งเป็นลำดับรายชื่อรวมและลำดับรายชื่อตามระดับชั้น

มิเช่นนั้นเกิดกลุ่มที่มีผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานทั้งหมดเจอกับกลุ่มที่มีผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมอยู่ด้วยขึ้นมา ก็ไม่มีอะไรให้ประลองกันแล้ว

ประโยชน์ใช้สอยของศิลาประจักษ์พลังก็เหมือนกับศิลาธาตุ แต่มีความสามารถในการสนองตอบดีกว่าศิลาธาตุมาก แค่ผู้ฝึกตนวางมือไว้บนมัน อายุโดยคร่าว ระดับตบะ รวมถึงคุณสมบัติพลังธาตุล้วนจะแสดงออกมาสิ้น

กลุ่มที่กำลังความสามารถโดยรวมอยู่ในห้าอันดับแรกจะเข้าไปรอในรอบสุดท้ายโดยไม่ต้องร่วมการประลองก่อนหน้านั้น แม้ศิษย์ที่สามสำนักใหญ่ส่งมาจะเข้าไปรอในรอบสุดท้ายดุจเดียวกัน แต่ก็ไม่ได้รวมอยู่ในห้ารายชื่อแรกนี้

ศิษย์ผู้ดูแลที่บนเวทีขานชื่อตามลำดับเวลาที่กลุ่มผู้เข้าประลองได้ลงชื่อไว้ เชิญให้พวกเขาขึ้นมาทดสอบ

ศิลาประจักษ์พลังตั้งตระหง่านอยู่กลางสถานที่จัดงาน มันเป็นศิลาก้อนกลมขนาดยักษ์เส้นผ่านศูนย์กลางราวหนึ่งจั้ง ทางด้านบนมีเสาศิลาทรงกระบอกกึ่งโปร่งแสงงอกอยู่สี่ต้นโดยธรรมชาติ อายุ ตบะ พลังธาตุ และคุณสมบัติของผู้รับการทดสอบจะแสดงอยู่บนพวกมันแต่ละต้น

จูจูมองดูรูปร่างของศิลาประจักษ์พลังนั้นแล้วก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

อิ่นจื่อจางจึงหันหน้ามาถาม "เป็นอะไร"

จูจูจับลูกหมูในอ้อมแขนขึ้นมาแกว่งเบาๆ ตรงหน้าเขา "ท่านไม่รู้สึกว่ารูปร่างของหินก้อนนั้นเหมือนกับลูกหมูหงายท้องหรอกหรือ"

พวกตี่ฉานซั่งได้ยินดังนั้นก็มองไป รู้สึกว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ จึงอดจะหันมองกันยิ้มๆ ไม่ได้ แซ่หลิ่วคนที่สามแทรกตัวมายืนอยู่ข้างๆ คิดคำนวณเงียบๆ ว่าจะกล่อมให้จูจูไปลองทดสอบกับศิลาประจักษ์พลังนั้นอย่างไรดี เขาเชื่อไม่ลงว่าแม่นางน้อยที่ไม่มีตบะใดๆ ทั้งสิ้นนางหนึ่งจะสามารถกำกับสั่งการสัตว์วิเศษที่มีพลังวิปริตผิดธรรมชาติเช่นนี้ได้ และยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าแม่นางน้อยผู้นี้ยังหลอมลูกกลอนชำระล้างขั้นห้าออกมาได้ด้วย

ผู้ฝึกตนที่ร่วมการประลองกลุ่มแรกก้าวออกไปแล้ว ผู้ฝึกตนผู้เป็นหัวหน้าที่ดูเหมือนเพิ่งจะสามสิบยื่นมือไปวางบนศิลาประจักษ์พลัง เสาศิลาสี่ต้นที่ด้านบนก็สว่างขึ้นมาในพริบตา เสาศิลาแสดงอายุทางฝั่งซ้ายด้านหน้าสว่างห้าในหกส่วน หมายความว่าผู้ฝึกตนคนนี้มีอายุจริงๆ ราวเก้าสิบปี เสาศิลาแสดงพลังธาตุทางฝั่งขวาด้านหน้ามีแสงทองระยิบระยับ คนผู้นี้มีพลังธาตุทอง

ส่วนเสาศิลาแสดงตบะทางซ้ายด้านหลังสว่างเกือบหนึ่งในสองส่วน นั่นก็หมายความว่าอยู่ขั้นสร้างฐานระดับสมบูรณ์ใกล้ขึ้นขั้นหลอมรวมแล้ว หมู่ฝูงชนมีเสียงชื่นชมดังเป็นระลอก ทุกคนล้วนมองออกได้ว่าถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดเกิดกับคนผู้นี้ อายุราวร้อยปีก็สามารถทะลวงขึ้นขั้นหลอมรวมได้แน่นอน

เสาศิลาแสดงคุณสมบัติทางขวาด้านหลังถูกคนจับตามองที่สุด ทุกคนต่างจ้องมองแสงนั้นวิ่งขึ้นไปได้ราวเจ็ดส่วนของเสาก็หยุดลง

นี่ก็หมายความว่ามีคุณสมบัติระดับเจ็ด แม้จะยังด้อยกว่าระดับสิบอันเป็นระดับที่ดีที่สุดอยู่เป็นช่วงตัว แต่ก็เรียกได้ว่าโดดเด่นอย่างยิ่งในหมู่ผู้ฝึกตนทั้งหลายแล้ว

ผลลัพธ์นี้ทำให้ผู้ฝึกตนที่มาร่วมงานจำนวนมากต่างประหม่าตื่นเต้นขึ้นมา พลังธาตุ อายุ และตบะพวกเขารู้กันอยู่แล้ว แต่เรื่องคุณสมบัตินั้นตนเองกลับไม่มีมาตรวัดตัดสิน ทำได้เพียงอาศัยความรู้สึกคาดเดาเอา

ในชั่วขณะนั้นรอบด้านก็เซ็งแซ่ไปด้วยเสียงถกเถียงพูดคุย แซ่หลิ่วคนที่สามฉวยโอกาสนี้กระพือไฟ "ศิลาประจักษ์พลังนี้ทั่วทั้งดินแดนจิ้นเฉียนมีอยู่เพียงห้าก้อน สามสำนักใหญ่มีเพียงก้อนนี้ก้อนเดียว แคว้นตันมีอยู่หนึ่งก้อน ห้าแคว้นฝั่งตะวันตกก็มีอยู่อีกก้อน ส่วนอีกสองก้อนได้ข่าวว่าอยู่ในมือสองสำนักลึกลับที่ทะเลนอกและทางเหนือสุด ถ้าพวกท่านอยากทราบคุณสมบัติของตนเอง วันนี้ก็เป็นโอกาสดีที่สุดแล้ว"

จูจูไม่มีท่าทีใดๆ แต่คนที่เหลือกลับสนใจเต็มประดา แม้แต่เป้าฝ่าหู่กับอิ่นจื่อจางก็ยังมิเว้น

ในตอนนั้นอิ่นจื่อจางยังไม่ทันถูกส่งตัวไปทดสอบคุณสมบัติจากศิลาประจักษ์พลังก็ประสบภัยร้ายต้องหนีออกจากแคว้นอู่พร้อมกับมารดา เขารู้เพียงว่าตนเองมีพลังธาตุเดี่ยวสายน้ำแข็งเท่านั้น

สืออิ้งลวี่พลันพูดขึ้นว่า "พวกท่านดูนั่น!"

ผู้ฝึกตนอีกคนกำลังยืนอยู่หน้าศิลาประจักษ์พลัง ดูจากเสาศิลาทั้งสี่แล้ว ปีนี้เขาอายุแปดสิบกว่า พลังธาตุก็สามธาตุธรรมดา คุณสมบัติระดับสี่เกือบห้า หากแต่ตบะถึงกับอยู่ขั้นสร้างฐานช่วงปลาย ด้อยกว่าผู้ฝึกตนที่ทดสอบไปคนแรกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

จีโยวกู่พูดอย่างทอดถอนใจ "เห็นได้ว่าคุณสมบัติมิอาจแสดงถึงทุกสิ่ง โอกาสวาสนากับความขยันหมั่นเพียรของแต่ละคนก็สำคัญยิ่งยวด"

ตี่ฉานซั่งขยี้ใบหน้าเด็กน้อยที่งดงามน่ารักของตนเองพลางว่า "ใช่แล้ว เขานับว่าทำไม่เลวแล้ว บนโลกนี้มีผู้ฝึกตนที่พรสวรรค์เหนือผู้คน ทั้งยังมีโอกาสวาสนาและความขยันหมั่นเพียรอย่างบิดาไม่มากเลยจริงๆ สวรรค์จะต้องเห็นว่าบิดาสมบูรณ์แบบเกินไปถึงได้กลั่นแกล้งให้บิดามีสภาพบ้าๆ เช่นนี้เป็นแน่!" ในน้ำเสียงตัดพ้อต่อว่าสงสารตัวเองคล้ายจะเจือไปด้วยความสลดปลดปลงเหลือประมาณ เป้าฝ่าหู่รวมถึงศิษย์น้องคนอื่นที่อยู่ข้างๆ ได้ยินแล้วก็รู้สึกหนาวสั่นขึ้นมาทันที

พวกเป้าฝ่าหู่ จีโยวกู่ และสืออิ้งลวี่อดจะหันหน้าไปมองอิ่นจื่อจางไม่ได้ พรสวรรค์เหนือผู้คน ทั้งยังมีโอกาสวาสนาและความขยันหมั่นเพียร เกรงว่าจะไม่มีใครสู้ศิษย์น้องผู้นี้ได้

จูจูแอบกระตุกแขนเสื้ออิ่นจื่อจางพลางกระซิบว่า "ท่านมีพรสวรรค์ มีโอกาสวาสนาอีกทั้งมีความขยันหมั่นเพียร และก็ยัง...ยังมีข้า อย่าเศร้ากับเรื่องสมัยก่อนเกินไป"

สีหน้าที่แปลกไปในพริบตาขณะอิ่นจื่อจางมองศิลาประจักษ์พลัง เมื่อครู่นี้หาได้รอดพ้นสายตาจูจูไม่ นางรู้ว่าเขาต้องคิดเรื่องที่คุณสมบัติของเขานำภัยถึงชีวิตมาให้พวกเขาสองแม่ลูกขึ้นมาอีกแล้ว

มองดูจูจูพยายามเบิกตาที่ไม่ได้มีประกายวาววามอะไร แต่กลับแสดงความเป็นห่วงเป็นใยและการปลอบใจเต็มที่ อิ่นจื่อจางก็รู้สึกว่าความหม่นหมองในก้นบึ้งหัวใจสลายหายไปเกลี้ยงในฉับพลัน

ข้างศิลาประจักษ์พลังมีศิษย์รับหน้าที่จดบันทึกข้อมูลของสมาชิก

แต่ละกลุ่ม การทดสอบนับว่าค่อนข้างเร็ว ราวหนึ่งชั่วยามให้หลัง ผู้เข้าประลองส่วนใหญ่ก็ทดสอบเสร็จสิ้นแล้ว ศิษย์ผู้ดูแลขานชื่อต่อ "เชิญสำนักฝานเจี้ยน เชิญสำนักเซิ่งจื้อ..."

บรรดาคนที่มุงดูอยู่ตื่นเต้นขึ้นมาแล้ว สำนักฝานเจี้ยนประกาศว่าผู้ที่มาเข้าร่วมการประลองคราวนี้เป็นผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมทั้งหมดเชียวนะ! แล้วไหนจะสำนักเซิ่งจื้ออีก ผู้ฝึกตนหนุ่มที่ใช้ฝ่ามือเดียวฟาดผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานช่วงกลางกระเด็นได้ถึงสองคนผู้นั้นมีตบะขั้นใดกันแน่ เดี๋ยวก็จะรู้กันแล้ว!

ซังปู้ฉีแห่งสำนักฝานเจี้ยนกวาดมองไปทางสำนักเซิ่งจื้ออย่างเย็นเยียบ ภายใต้สายตาจับจ้องของผู้คนนับหมื่น ก่อนเดินเชิดหน้ายืดอกไปหยุดหน้าศิลาประจักษ์พลัง ยื่นสองมือวางแนบลงบนนั้น

เสาศิลาสี่ต้นด้านบนศิลาประจักษ์พลังมีรัศมีแสงสว่างจ้าขึ้นมาทันที ศิษย์ผู้มีหน้าที่บันทึกข้อมูลของผู้เข้าประลองกล่าวขึ้นเสียงสั่น "พลังธาตุเดี่ยวสายไม้ อายุใกล้หนึ่งร้อย ขั้นหลอมรวมช่วงปลาย คุณสมบัติระดับแปด...ไม่สิ ระดับเก้า!"

ทั่วทั้งบริเวณเหลือเพียงเสียงอุทานและเสียงสูดหายใจ แม้แต่ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ทั้งหกท่านจากสามสำนักใหญ่ที่ชมพิธีทดสอบอยู่บนแท่นที่นั่งก็ยังอดคิ้วกระตุกไม่ได้ คุณสมบัติของศิษย์สำนักฝานเจี้ยนแทบจะไม่ด้อยกว่าศิษย์ชั้นยอดที่สุดของสำนักพวกเขาเลย ขั้นหลอมรวมช่วงปลาย...ถึงแม้จะอาศัยยาลูกกลอนเข็นออกมา แต่ก็น่ากลัวอยู่พอดู

ไม่รู้ว่าศิษย์คนอื่นของสำนักฝานเจี้ยนจะเป็นอย่างไร การจะกดสำนักฝานเจี้ยนไว้ไม่ให้พวกเขาได้ตำแหน่งชนะเลิศไปในคราวนี้เกรงว่า

จะยากยิ่งแล้ว ถ้าไม่ระวัง แม้แต่กลุ่มผู้เข้าประลองจากสามสำนักใหญ่ก็ยังต้องจบชีวิตอยู่ใต้น้ำมือพวกเขา

ซังปู้ฉีแหงนหน้าหัวเราะร่า ปล่อยมือออกก่อนถอยออกมา ขณะสายตาเลื่อนไปตกบนตัวพวกอิ่นจื่อจางอีกครั้งก็ไม่ได้ปิดบังแววเหี้ยมเกรียมและประกายสังหารในดวงตาอีกต่อไป

ตี่ฉานซึ่งถูกเขามองจนโทสะลุกพรึบ พูดอย่างมีน้ำโห "มองอะไร! ไม่เคยเห็นคนรูปงามหรือไร! มารดามันเถอะ รอเจอกันบนเวทีประลองก่อน ถ้าไม่ซัดพวกเจ้าจนฟันร่วงเกลื่อนพื้น บิดาจะเขียนชื่อกลับหลังให้ดู!"

สองคนอยู่ไกลกันมาก ซังปู้ฉีไม่รู้ว่าเขาพูดอะไร ทว่ามองจากสีหน้าท่าทางก็พอจะรู้คร่าวๆ แล้ว ทั้งสองคน 'แลกเปลี่ยนสายตา' กันผ่านอากาศอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะต่างสะบัดหน้าหนีอย่างเหยียดหยามดูแคลน

ซังปู้ฉีพาศิษย์น้องอีกสี่คนมาด้วย แต่ละคนล้วนเป็นผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวม สองคนอยู่ช่วงกลาง อีกสองคนอยู่ช่วงต้น มีคุณสมบัติระดับเจ็ดและแปดอย่างละสองคน อายุล้วนแต่ใกล้ครบร้อยแล้ว

ปรมาจารย์จิ่นซั่นที่บนแท่นที่นั่งอดกระซิบขึ้นไม่ได้ "สำนักฝานเจี้ยนบ่มเพาะศิษย์เหล่านี้ออกมา เห็นได้ชัดว่าเพื่องานประลองยุทธ์ครั้งใหญ่ในครั้งนี้!"

ปรมาจารย์ห้าท่านที่เหลือพยักหน้ายิ้มเจื่อน เป็นเช่นนี้จริงๆ ผู้ฝึกตนอายุเกินร้อยปีจะหมดคุณสมบัติเข้าร่วมงานประลองยุทธ์ พวกที่อายุน้อยเกินไปโดยทั่วไปจะมีตบะไม่สูงนัก แต่ละคนในที่นี้จึงล้วนมีอายุเกือบร้อยปีแต่ยังไม่เกินร้อยปี แค่เรื่องเวลาและประสบการณ์ในการฝึกตนก็ทำให้ได้เปรียบแล้ว

ศิษย์ทั้งห้าคนจากสำนักฝานเจี้ยนมีวัยไล่เลี่ยกัน ตบะก็ใกล้เคียงกัน ซ้ำยังอายุเฉียดเกณฑ์สูงสุดของงานประลองยุทธ์พอดิบพอดี หากบอกว่าเรื่องนี้ไม่มีอันใดน่าสงสัยก็ยากจะเชื่อลงจริงๆ

สำนักฝานเจี้ยนแสดงกำลังความสามารถอย่างคล้ายจะอวดศักดา บารมีเสร็จเรียบร้อยก็ถอยออกไปยืนข้างๆ ท่ามกลางเสียงโห่ร้องสรรเสริญชื่นชมนับไม่ถ้วน รอศิษย์จากสำนักเซิ่งจื้อก้าวมาทดสอบ

เป้าฝ่าหู่มีอายุมากที่สุดจึงเดินออกมาคนแรกโดยไม่เกี่ยงงอน

"พลังธาตุเดี่ยวสายน้ำ ตบะขั้นหลอมรวมช่วงต้น คุณสมบัติระดับแปด...อายุราวหกสิบ!" ศิษย์ผู้รับหน้าที่จดบันทึกจิตใจกระเตื้องขึ้นไม่กี่คำสุดท้ายจึงประกาศเสียงดังกังวานเป็นพิเศษ

ในที่สุดก็มีคนข่มความยโสโอหังของสำนักฝานเจี้ยนได้บ้างแล้ว แม้ว่าตบะของเป้าฝ่าหู่จะสู้ซังปู้ฉีไม่ได้ แต่อายุเขาเพิ่งจะหกสิบ! อายุเท่านี้เพียงพอจะพิฆาต 'ตาแก่' กลุ่มก่อนหน้านี้ได้ในชั่วพริบตาแล้ว

คาดคะเนได้ไม่ยากว่าด้วยความเร็วในการฝึกตนนี้ ยามเป้าฝ่าหู่อายุใกล้ร้อยปี เป็นไปได้ถึงอย่างน้อยแปดในสิบส่วนที่ตบะจะแซงหน้าซังปู้ฉีในขณะนี้

เป้าฝ่าหู่ถอยไปด้านข้างด้วยสีหน้าเรียบเฉย ทั้งไม่แปลกใจ ทั้งไม่แตกตื่นดีใจ เพียงทำเป็นมองไม่เห็นคนทั่วบริเวณไชโยโห่ร้อง ฝูงชนที่มุงดูอยู่อดนึกชื่นชมที่เขามีตบะโดดเด่นแต่อุปนิสัยใจคอโดดเด่นยิ่งกว่าไม่ได้ อะไรเรียกว่าสุขุมไม่สั่นคลอน นี่อย่างไรเล่า!

ทว่าเพียงไม่นานทุกคนก็เข้าใจแล้วว่าทำไมเป้าฝ่าหู่ถึงสงบเยือกเย็นเพียงนั้น...

ตี่ฉานซั่งก้าวไปข้างหน้า ใช้มือหนึ่งวางทาบบนศิลาประจักษ์พลัง ร่างเล็กเตี้ยยืนอยู่หน้าศิลาประจักษ์พลังก้อนมหึมาดูน่าตลกขบขันเป็นพิเศษ ทว่าล้วนไม่มีใครขำออก

"พลังธาตุเดี่ยวสายน้ำ ตบะขั้นหลอมรวมช่วงต้นสมบูรณ์ คุณสมบัติระดับเก้า...อายุราวสะ...สี่สิบปี!" ศิษย์ผู้ดูแลที่ข้างศิลาออกแรงขยี้ตา เขาไม่ได้ตาฝาดกระมัง พลังธาตุเดี่ยวสายน้ำอีกคนแล้ว? ทั้งยังเด็กกว่าคนก่อนหน้านี้เสียอีก อายุยังไม่ถึงห้าสิบ! แต่อีกนิดเดียวก็จะอยู่ช่วงกลางของขั้นหลอมรวมแล้ว!

ตี่ฉานซั่งไม่พอใจอย่างมาก เขารู้สึกว่าตนเองอัจฉริยะเพียงนี้ อย่างน้อยก็ต้องมีคุณสมบัติระดับสิบ เขามายืนอยู่ข้างเป้าฝ่าหู้ด้วยสีหน้าไม่พอใจ โชคดีที่เสียงไชโยโห่ร้องดังสะเทือนเลื่อนลั่นช่วยปลอบโยนใจอันบอบช้ำของเขาได้เล็กน้อย

ปรมาจารย์ทั้งหกบนแท่นที่นั่งให้อิจฉาเหลือประมาณ "สำนักเซิ่งจื้อจะมีโชคในการรับศิษย์ดีเกินไปหน่อยแล้ว ผู้อื่นเป็นร้อยปีก็ยังหาศิษย์ที่มีพลังธาตุเดี่ยวไม่ได้สักคน พวกเขากลับมีถึงสอง แล้วไหนจะอิ่นจื่อจางอีก"

สีหน้าของซังปู้ฉียิ่งมายิ่งแสนจะไม่น่ามอง เจ้าพวกสำนักเซิ่งจื้อกลุ่มนี้เอาไว้ไม่ได้จริงๆ! จะต้องฉวยโอกาสจัดการพวกเขาก่อนที่จะพัฒนาได้เต็มที่ มิเช่นนั้นการที่อีกร้อยปีให้หลังสำนักเซิ่งจื้อจะพลิกกลับมาเป็นฝ่ายข่มสำนักฝานเจี้ยนแทนก็มิใช่เรื่องแปลกเลย

หลังจากตี่ฉานซั่งก็เป็นจีโยวกู่และสืออิ้งลวี่ ศิษย์ผู้ดูแลมองเสาศิลาทั้งสี่ต้นบนศิลาประจักษ์พลังอย่างอึ้งตะลึง ถึงกับสงสัยอย่างหนักว่า

ของวิเศษนี้อยู่มานานเกินไปเลยทำงานผิดพลาด

การขึ้นขั้นหลอมรวมกลายเป็นเรื่องง่ายดายขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อใด ใจคอจะไม่ให้ชาวบ้านมีชีวิตอยู่กันเลยหรือไร!

"พลังธาตุคู่น้ำไม้ ตบะขั้นหลอมรวมช่วงต้นสมบูรณ์ คุณสมบัติระดับแปดใกล้ระดับเก้า อายุระหว่างสามสิบถึงสี่สิบปี!"

"พลังธาตุทองไฟดิน ตบะขั้นหลอมรวมช่วงต้น คุณสมบัติระดับแปดใกล้ระดับเก้า อายุราวสามสิบ!"

ศิษย์ผู้ดูแลร้องประกาศตามสิ่งที่แสดงอยู่บนศิลาประจักษ์พลังด้วยอาการทึ่มทื่อ คนทั้งหมดในที่นี้ต่างจิตใจได้รับความกระทบกระเทือนมากเกินไป พากันนิ่งอึ้งไปหมด เจ้าพวกสำนักเซิ่งจื้อยังเป็นคนอยู่หรือไม่!

บรรดาผู้ชมและแขกผู้มีเกียรติจำนวนหนึ่งมองดูคนทั้งสี่ที่ยืนเรียงกันอยู่ข้างศิลาประจักษ์พลัง สุดท้ายสายตาก็เลื่อนไปหยุดยังเป้าฝ่าหู่ที่ยังคงสงบนิ่งดังเดิม ฉับพลันนั้นก็แจ้งใจ!

พวกศิษย์น้องวิปริตเพียงนี้ ไม่แปลกที่เขาจะไม่มีท่าทีลำพองใจ ไม่น้อยเนื้อต่ำใจก็ไม่เลวแล้ว!

สำนักเซิ่งจื้อเหลือศิษย์อีกสองคนที่ยังไม่ได้ทดสอบ ทุกคนพลันรู้สึกว่าต่อให้ตอนนี้ทดสอบออกมาได้ว่าสองคนที่เหลือนี้เป็นผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ พวกเขาก็ไม่ประหลาดใจแล้ว

สำนักเซิ่งจื้อเป็นสำนักสำหรับผลิตพวกวิปริตแท้ๆ!

แน่นอนว่าอิ่นจื่อจางไม่ใช่ผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ เขาสืบเท้ายาวก้าวเดินไปถึงหน้าศิลาประจักษ์พลังก่อนวางสองมือลงบนมัน

ปรมาจารย์กู้หวั่นและปรมาจารย์จู้ป๋อที่บนแท่นที่นั่งมีสีหน้าเรียบเฉย

หากแต่สองมือกลับแอบกำแน่นอย่างอดไม่ได้ คนที่อาจจะเป็นบุตรหลานของสกุลหลินผู้นี้จะมีคุณสมบัติเป็นเช่นไรกันแน่

"พลังธาตุเดี่ยวสายน้ำแข็ง ตบะขั้นหลอมรวมช่วงต้นสมบูรณ์ อายุระหว่างยี่สิบถึงสามสิบ คุณสมบัติระดับเก้า...เอ่อ..." ศิษย์ผู้ดูแลหยุดพูด เนื่องจากเสาศิลาต้นที่แสดงคุณสมบัติสว่างเลยระดับเก้าไปอย่างสบายๆ แล้วกลับหาได้หยุดลงไม่ แสงยังคงวิ่งพรวดขึ้นไปด้านบน

คนทั้งหมดต่างอดไม่ไหวต้องกลั้นหายใจ ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าลือต่อกันมาว่านับตั้งแต่มีศิลาประจักษ์พลังก็ยังไม่เคยมีคนทดสอบได้คุณสมบัติระดับสิบมาก่อน คงมิใช่ว่าวันนี้จะมีคนแรกแล้วกระมัง!

เสาศิลาสว่างใกล้ส่วนยอดสุดทีละนิดๆ ภายใต้สายตาจับจ้องของคนทั้งหลาย...สุดท้ายก็หยุดลงก่อนจะถึงส่วนยอดสุดเพียงนิดเดียวเท่านั้น

ใกล้ระดับสิบ แต่สุดท้ายก็ยังคงไม่ถึง

ผู้ชมและแขกผู้มีเกียรติไม่น้อยอดจะถอนหายใจยาวด้วยความผิดหวังไม่ได้ ทว่าคุณสมบัติขนาดนี้คาดว่าก็นับเป็นอันดับหนึ่งในดินแดนจิ้นเฉียนแล้ว

ตี่ฉานซึ่งทั้งรู้สึกเสียดายแทนศิษย์น้องและทั้งรู้สึกดีใจอยู่บ้างพูดขึ้นด้วยความอิจฉา "คิดว่าเจ้าจะถึงระดับสิบเสียอีก" นับว่าตนที่เป็นศิษย์พี่ใหญ่ไม่ได้ด้อยกว่าศิษย์น้องมากนัก!

อิ่นจื่อจางตอบเขากลับอย่างเฉยเมย "ศิษย์พี่ใหญ่กล่าวได้มิผิด คนเราไม่อาจสมบูรณ์แบบเกินไปได้"

พวกเป้าฝ่าหู่คิดไม่ถึงว่าอิ่นจื่อจางก็มีเวลาล้อเล่นเป็นเช่นกัน ตะลึงไปชั่วครู่ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

แซ่หลิ่วคนที่สามข่มใจที่สะท้านสะเทือนไว้ กลืนน้ำลายก่อนกล่าวกับจูจู "ผู้ที่มาร่วมการประลองล้วนต้องได้รับการทดสอบจากศิลาประจักษ์พลัง แม่นางจู เจ้าเองก็ไปทดสอบดูหน่อยเถิด"

จูจูไม่มีท่าทีจะทำตาม ส่ายหน้ากล่าวว่า "ข้าไม่เคยฝึกตน ทั้งยังไม่ได้จะร่วมการประลอง ไม่ต้องทดสอบหรอก"

แซ่หลิ่วคนที่สามโน้มน้าวอย่างไม่ถอดใจ "ไปลองหน่อยเถิด ไม่แน่เจ้าอาจจะมีพรสวรรค์เหนือผู้อื่น เพียงเมื่อก่อนทุกคนไม่ได้ค้นพบเท่านั้น..."

"ข้าไม่มีแม้แต่พลังธาตุ ขึ้นไปก็มีแต่จะทำให้พวกศิษย์พี่ขายหน้า" จูจูยังคงส่ายหน้า กอดลูกหมูไว้คิดจะหนีไปรวมกับพวกศิษย์พี่

แซ่หลิ่วคนที่สามไม่กล้าบังคับนาง ทว่าก็อยากรู้มากจริงๆ ในใจเหมือนมีลูกแมวทั้งข่วนทั้งเกาไม่หยุด ทรมานเจียนจะสิ้นใจ

ปรมาจารย์ทั้งหกท่านบนแท่นที่นั่งให้ความสนใจการเคลื่อนไหวทางด้านนี้อยู่นานแล้ว อันที่จริงพวกเขาก็อยากรู้เช่นเดียวกัน ปรมาจารย์จู้ป๋อจึงกระแอมไอแห้งๆ สองทีก่อนเปล่งเสียงพูดขึ้นว่า "แม่นางน้อยจากสำนักเซิ่งจื้อผู้นั้นรีบมาทดสอบเร็วเข้าเถอะ"

เขาสนใจในตัวอิ่นจื่อจางเป็นที่สุด คุณสมบัติและความก้าวหน้าของตบะของเด็กคนนี้เหนือกว่าหลินจื่อโม่ที่เป็นอันดับหนึ่งในรุ่นหนุ่มของสำนักเจาไช่เสียอีก เป็นคนของสกุลหลินแท้ๆ แต่กลับถูกสำนักเซิ่งจื้อได้ตัวไป เชื่อว่าถ้าท่านผู้เฒ่าทราบจะต้องอยากดึงตัวกลับมาแน่นอน

อีกทั้งจากที่ฟังแซ่หลิ่วคนที่สามบอกมา แม่นางน้อยนามจูจูที่เป็นศิษย์ของเจิ้งเฉวียนผู้นี้คบหาดูใจอยู่กับอิ่นจื่อจาง วันนี้ถือโอกาสดูพื้นเพของนางได้พอดี ถ้าเป็นพวกที่ขุนขึ้นก็เท่ากับว่าในอนาคต

สำนักเจาไช่จะมีนักหลอมโอสถอัจฉริยะที่มีหนทางภายภาคหน้าไร้ขีดจำกัดเพิ่มมาอีกคน

ปรมาจารย์จู้ป๋อพูดอย่างสบายๆ เสียงไม่ดัง แต่คนทั้งหมดล้วนได้ยินชัดเจน ทุกคนได้สติจากความตระหนกตกใจ จูจูจึงกลายเป็นจุดรวมสายตาของคนทั้งบริเวณในทันใด

จูจูอยากจะปฏิเสธ แต่นางไม่มีพลังฤทธิ์ ตะโกนจนคอแตกก็อาจได้ยินเพียงไม่กี่คนที่อยู่ใกล้ๆ อีกทั้งจะทำเป็นเดินหนีโดยไม่แยแสสนใจก็ไม่ได้ จึงยืนทื่ออยู่กับที่ ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี

อิ่นจื่อจางก้าวมายืนข้างนาง เงยหน้าเปล่งเสียงพูดกับปรมาจารย์จู้ป๋อบนแท่นที่นั่ง "ศิษย์น้องหญิงของผู้น้อยมิใช่ผู้ฝึกตน ในตัวไม่มีพลังฤทธิ์ ขอบคุณปรมาจารย์ที่ให้ความสำคัญ"

พูดพลางจูงจูจิคิดจะถอยออกมา

ปรมาจารย์กู้หวั่นเกิดความคิด กล่าวว่า "ศิษย์น้องหญิงของเจ้าเป็นศิษย์ของปรมาจารย์เจิ้งผู้เป็นนักหลอมโอสถขั้นเจ็ด จะไม่นับว่าเป็นผู้ฝึกตนได้อย่างไร ไหนๆ ก็มาแล้ว แค่ยกมือเดี๋ยวเสร็จเรื่อง พวกเจ้าไม่ต้องปฏิเสธแล้ว"

อิ่นจื่อจางหันหน้ามามองจูจู ถ้าการทดสอบนี้มีความเสี่ยงจะทำให้ความลับของนางรั่วไหล ถึงต้องหักหน้าสำนักเจาไช่ต่อหน้าธารกำนัลเขาก็จะไม่มีทางให้จูจูไปทดสอบ

จูจูส่ายหน้าน้อยๆ ให้เขาก่อนพูดโดยไม่ออกเสียง "ไม่เป็นไร วัดไม่ได้หรอก"

อิ่นจื่อจางอ่านปากนางออกจึงไม่ห้ามอีก ทว่าก็รู้สึกไม่พอใจ

สำนักเจาไช่ขึ้นอีกหลายส่วน พวกเขาบอกฐานะของจูจูออกมาได้อย่างชัดเจนก็แสดงว่าเตรียมการมาก่อนแล้ว การกระทำที่คิดแต่จะบรรลุจุดประสงค์โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของคู่กรณีพรรค์นี้ชวนให้คนไม่ชอบใจโดยแท้

อิ่นจื่อจางเดิมทีก็ไม่มีความรู้สึกดีๆ อะไรให้สำนักเจาไช่เนื่องจากความสัมพันธ์กับสกุลหลินอยู่แล้ว มาบัดนี้ยิ่งมีแต่ความรำคาญให้อีกฝ่าย

จูจูยื่นลูกหมูให้อิ่นจื่อจาง ส่วนตนเองก็เดินไปหน้าศิลาประจักษ์พลังยกมือขวาที่ไม่ได้สวมกำไลขึ้นทาบเบาๆ บนศิลา

จิ้งจอกปีศาจเคยบอกว่าในกำไลทองแดงผนึกร่างแยกวิญญาณไม้ของนางเอาไว้ แม้ว่าผนึกนี้สมควรจะคงทนแข็งแรงไว้ใจได้ ทว่าถ้าบังเอิญเกิดเรื่องไม่คาดฝันเช่นเข้าใกล้ศิลาประจักษ์พลังมากเกินไปทำให้ถูกสัมผัสรับรู้ได้ เช่นนั้นก็ยุ่งยากใหญ่หลวงแล้ว

ไม่ว่าผู้เข้าประลองหรือเหล่าแขกผู้มีเกียรติที่มาชมการประลองครั้นได้ยินว่าจูจูถึงกับเป็นศิษย์ของนักหลอมโอสถขั้นเจ็ด ต่างก็อดจะเบิกตาโตมองไปยังเสาศิลาสี่ต้นบนศิลาประจักษ์พลังไม่ได้ เมื่อครู่นี้มีฉากเหตุการณ์น่าสยดสยองจากผู้ฝึกตนวิปริตผิดมนุษย์มนาไม่กี่คนจากสำนักเชิ่งจื้อ ยามนี้คนทั้งหมดจึงมีความคาดหวังเต็มเปี่ยมต่อตบะและคุณสมบัติของจูจู

ทว่าเสาศิลาสี่ต้นมีเพียงต้นที่แสดงอายุที่มีการเคลื่อนไหวอยู่เล็กน้อย...

"อายุราวยี่สิบ..." ศิษย์ผู้ดูแลประกาศออกมา ในที่สุดก็ทนไม่ไหวต้องขยี้ตามองเสาศิลาทั้งสี่ต้นอีกครั้ง เขาไม่ได้ตาลาย มีเพียงเสาแสดงอายุ

สว่างขึ้นเพียงต้นเดียว!

ไฉนจึงเป็นเช่นนี้ หรือว่าศิลาประจักษ์พลังจะถูกเจ้าพวกก่อนหน้านี้กระตุ้นหนักเกินรับไหวเลยพังแล้วจริงๆ!

เขาหันหน้ามามองจูจูอย่างแข็งทื่อ จูจูก็มองตอบเขาด้วยสีหน้าบริสุทธิ์ไร้ความผิด

ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบ ปรมาจารย์ทั้งหกท่านบนแท่นที่นั่งที่มีประสบการณ์ความรู้กว้างขวางก็ยังถึงกับงันไป...ไฉนจึงเป็นเช่นนี้!

จูจูแอบโล่งอกเงียบๆ ค่อยๆ เก็บมือกลับมาก่อนซอยเท้ากลับไปหลบข้างอิ่นจื่อจางและพวกศิษย์พี่

ปรมาจารย์จี้เสียงได้สติกลับมาก็จุปากกล่าวว่า "มาตรฐานการรับศิษย์ของสำนักเซิ่งจื้อจะ...พิลึกเกินไปแล้ว!"

"สุดโต่งเกินไปแล้ว!" ปรมาจารย์หรู่อีส่ายหน้าถอนหายใจ

ถ้าไม่เป็นอัจฉริยะเกินมนุษย์มนาก็เป็นตัวไร้ประโยชน์เกินมนุษย์มนา แต่ตัวไร้ประโยชน์นี้ถึงกับมีพรสวรรค์และโอกาสวาสนาบนเส้นทางการหลอมโอสถอย่างที่อัจฉริยะตั้งมากมายยังไม่มีทางจะเทียบทัน

ไม่รู้จริงๆ ว่าสำนักเซิ่งจื้อหาอสุรกายเหล่านี้มาได้อย่างไร

ปรมาจารย์จิ่นซั่นและปรมาจารย์อินซั่นแห่งสำนักจิ้นเป่ากลับสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง ด้วยตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนที่ฉิวเป่าหยางกับเซียวส่าเกอค้นพบว่าจูจูถึงกับหลอมยาลูกกลอนขั้นห้าได้เป็นต้นมา พวกเขาก็คอยจับตามองแม่นางน้อยที่ดูธรรมดาจนไม่อาจธรรมดาไปกว่านี้ได้อย่างลับๆ ถึงขนาดเรื่องที่ว่านางเข้าสำนักเซิ่งจื้อและไปเข้าตาเจิ้งเฉวียนได้อย่างไรก็ล้วนสืบจนกระจ่างแจ้ง

พูดได้ว่าผลการทดสอบในวันนี้พวกเขาไม่รู้สึกแปลกใจแม้แต่น้อย

คนที่คาดหวังว่าจูจูจะสร้างปาฏิหาริย์อีกครั้งกลับอดจะพากันวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้ พวกเขาได้เห็นปาฏิหาริย์แล้วจริงๆ เพียงแต่ปาฏิหาริย์นี้กลับด้านกับความคาดหวังของพวกเขาโดยสิ้นเชิง... พวกเขาอายุปูนนี้แล้วยังไม่เคยเห็นผู้ใดแย่ขนาดนี้มาก่อน ไม่มีพลังธาตุ แม้แต่คุณสมบัติก็ยังเป็นศูนย์ แม่นางน้อยที่ธรรมดาสามัญจนไม่อาจธรรมดาสามัญไปมากกว่านี้ได้ถึงกับเป็นศิษย์ของนักหลอมโอสถขั้นเจ็ด? เหลือเชื่อเกินไปแล้วจริงๆ!

ซังปู้ฉีที่เพิ่งจะถูกเจ้าพวกคนจากสำนักเซิ่งจื้อที่ตบะและคุณสมบัติดีจนไร้เหตุผลทำเอาแทบกระอัก ความมีหน้ามีตาที่เดิมทีควรเป็นของพวกเขาก็ถูกแย่งชิงไปสิ้นกำลังไม่พอใจ แต่เห็นผลลัพธ์นี้จึงอดจะยิ้มเย็นออกมาไม่ได้

สืออิ้งลวี่กลัวจูจูจะเสียใจ จึงจับมือนางพลางกล่าวว่า "ไม่เป็นไรนะศิษย์น้องเล็ก พลังธาตุกับคุณสมบัติล้วนเป็นสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด แต่ฝีมือหลอมยาลูกกลอนของเจ้าร้ายกาจถึงเพียงนั้น ใครก็ไม่กล้าดูถูกเจ้า!"

ตี่ฉานซั่งปรายตามองซังปู้ฉีก่อนพูดด้วยท่าทางและน้ำเสียงดุร้าย "ใครกล้ามารังแกศิษย์น้องหญิงของบิดา บิดาก็จะซัดมันให้เละ ให้ต้องกลับไปเกิดใหม่กันเลย!"

อันที่จริงจูจูไม่ได้เสียใจเลยสักนิด ทว่าพวกศิษย์พี่ดีต่อนางถึงเพียงนี้ นางก็ดีใจยิ่ง

'ผลการทดสอบอันชวนสะท้านสะเทือน' ของพวกตี่ฉานซั่งทำให้

กลุ่มจากห้าแคว้นฝั่งตะวันตกที่ทดสอบหลังจากนั้นไม่ได้รับการตอบรับมากนัก

ผู้เข้าประลองห้าคนที่ห้าแคว้นฝั่งตะวันตกส่งมา คนที่อายุน้อยที่สุดคือราวหกสิบ ที่มากที่สุดคือเกือบหนึ่งร้อย ทั้งหมดล้วนแต่เป็นผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวม สี่คนอยู่ช่วงกลาง อีกหนึ่งอยู่ช่วงต้น คุณสมบัติล้วนอยู่ระหว่างระดับแปดกับเก้า มีสามคนที่มีพลังธาตุเดี่ยวเช่นเดียวกัน พวกเขาล้วนรู้ว่าจูจูคือผู้อาวุโสแห่งกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นของพวกเขา อีกทั้งยังเป็นนักหลอมโอสถ สามคนในนั้นยังเคยกินยาลูกกลอนที่จูจูหลอมด้วยซ้ำ ดังนั้นจึงมีท่าทีอ่อนโยนต่อเหล่าคนจากสำนักเซิ่งจื้ออย่างมาก จนเรียกได้ว่าใกล้ชิดสนิทสนมเลยทีเดียว

พวกที่ขึ้นรับการทดสอบปิดท้ายคือคนจากสามสำนักใหญ่

ด้านหน้ามีกลุ่มจากสำนักฝานเจี้ยน สำนักเซิ่งจื้อ และกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นอยู่สามกลุ่ม กล่าวถึงกำลังความสามารถนั้นมีด้อยกว่าพวกเขาไม่เท่าไร แต่ถ้ากล่าวถึงคุณสมบัติ อิ่นจื่อจางจากสำนักเซิ่งจื้อเพียงคนเดียวก็ข่มคนทั้งงานประลองได้แล้ว ดังนั้นผู้เข้าประลองจากสามสำนักใหญ่ในครั้งนี้จึงมีสีหน้าขึงขังเคร่งเครียดกว่าที่แล้วมามาก แววเย่อหยิ่งโอหังก็อ่อนลงไปไม่น้อยเช่นกัน

หลินจื่อโม่แห่งสำนักเจาไช่ยืนอยู่หน้าคณะ มองอิ่นจื่อจางปราดหนึ่งจากไกลๆ...เขารู้สึกอย่างรุนแรงว่าในที่สุดคู่ต่อสู้ที่แท้จริงของตนก็ปรากฏตัวขึ้นแล้ว

42

กลุ่มหนุ่มสาวไร้เทียมทานจากสำนักเซิ่งจื้อตรงเข้าไปรอในรอบชิงชนะเลิศอย่างเป็นที่แน่นอน สำนักฝานเจี้ยน กลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตก รวมถึงสำนักที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงในดินแดนจิ้นเฉียนอีกสองแห่งก็ได้รับการประเมินให้อยู่ระดับหนึ่งแล้วผ่านเข้าไปรอในรอบชิงชนะเลิศเช่นเดียวกัน

ทว่าในกลุ่มผู้เข้าประลองจากสองสำนักนี้ต่างก็มีผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมเพียงคนเดียว ทุกคนล้วนรู้กันดีว่าพวกเขาไม่มีทางแย่งชิงตำแหน่งสามอันดับแรกมาจากสามกลุ่มนั้นได้

กลุ่มผู้เข้าประลองที่เหลือต่างถูกแบ่งเป็นอีกสามระดับได้แก่ระดับสองถึงสี่ตามความแข็งแกร่งของกำลังความสามารถ จากนั้นก็จับสลากเริ่มการประลองคัดออกภายในระดับนั้นๆ

ตามกำหนดการการประลอง วันนี้จะมีเพียงการประลองรอบแรก

เพื่อจัดอันดับภายในสามระดับนี้ สามรายชื่อแรกของแต่ละระดับจะผ่านเข้ารอบชิงชนะเลิศ ได้รับสิทธิ์ท้าสู้ข้ามระดับ

ทว่าเนื่องจากกำลังความสามารถแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โอกาสสำเร็จจากการท้าสู้ข้ามระดับจึงไม่สูงมาแต่ไหนแต่ไร กลุ่มที่อยู่ในระดับสี่สามารถสู้ชนะกลุ่มในระดับสามได้ก็ต้องจุดธูปไหว้ขอบคุณแล้ว

ดังนั้นรอบชิงชนะเลิศโดยทั่วไปจึงเป็นการประลองระหว่างกลุ่มทั้งห้าจากระดับหนึ่ง อัตราความเป็นไปได้ที่สามอันดับแรกจากระดับสองจะเอาชนะกลุ่มระดับหนึ่งเข้าไปอยู่ในสามอันดับแรกของรายชื่อผู้ยอดเยี่ยมในงานประลองยุทธ์ได้นั้นต่ำเตี้ยเรี่ยดินนัก จึงยิ่งไม่ต้องพูดถึงระดับสามกับระดับสี่

แต่แม้จะเป็นเช่นนี้ การแข่งขันภายในแต่ละระดับก็ยังคงดุเดือดเช่นเดิม การที่สามารถแสดงฝีมือได้ยอดเยี่ยมเหนือใครในระดับที่ตนอยู่ก็เป็นเกียรติยศอย่างใหญ่หลวงเช่นกัน

ส่วนห้ากลุ่มในระดับหนึ่งนั้นวันนี้สามารถรั้งอยู่ในสถานที่จัดงานเพื่อชมการประลองหรือจะกลับไปพักผ่อนก่อนก็ได้

พวกตี่ฉานซั่งล้วนเป็นพวกชอบการต่อสู้ มีหรือจะตัดใจไม่ดูการประลองที่ยอดเยี่ยมระดับนี้ได้ ยิ่งกว่านั้นการชมการต่อสู้ก็ยังได้รับประโยชน์มากมายจากตัวอย่างการต่อสู้ของผู้อื่น ดังนั้นพวกเขาจึงไม่พูดพร่ำทำเพลง ต่างนำของวิเศษออกมาแล้วเหาะไปหาที่ว่างเหนือเวทีประลองบนทะเลทั้งสามแห่งเพื่อชมการต่อสู้ทันที

อิ่นจื่อจางนั่งอยู่บนกระสวยดั้นเมฆกับจูจูเช่นเดิม ครั้นเห็นพวกศิษย์พี่ถูกการต่อสู้ดุเดือดที่ด้านล่างดึงดูดความสนใจไปแล้ว อิ่นจื่อจางก็เปิด

การทำงานครอบพลังป้องกันของกระสวยดั้นเมฆพร้อมทั้งร่ายอาคมใช้ละอองน้ำบึงน้ำหนาวเพิ่มปราการกั้นการสอดส่องจากกระแสจิตเพิ่มอีกชั้น จากนั้นถึงค่อยเอ่ยถามจูจู "เรื่องคุณสมบัติของเจ้ามันอย่างไรกัน"

เขารู้ว่าวิญญาณไม้ของจูจูถูกผนึกไว้ในกำไลทองแดง ส่วนวิญญาณไฟก็คือลูกหมู ในตัวนางไม่มีตบะพลังธาตุใดๆ แล้ว แต่ทำไมคุณสมบัติก็พลอยกลายเป็นศูนย์ไปด้วยเล่า ร่างกายนางเป็นร่างของผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายแท้ๆ!

จูจูอธิบายว่า "ศิลาประจักษ์พลังพิจารณาตัดสินสิ่งที่เรียกว่าคุณสมบัติด้วยหลักเกณฑ์เพียงสองอย่าง หนึ่งคือระดับความบริสุทธิ์และคุณภาพของพลังธาตุ สองคือระดับความเหมาะสมกันระหว่างสภาพร่างกายและตบะ คนที่ไม่มีตบะ ร่างกายของเขาจะดูดซับรับเอาปราณศักดิ์สิทธิ์จากฟ้าดินไว้ได้ง่าย คุณสมบัติจะยิ่งดี คนที่มีตบะเส้นชีพจรแข็งแรง ยิ่งพลังชีวิตไหลเวียนได้ราบรื่นก็จะยิ่งมีคุณสมบัติดี ส่วนข้านั้นไม่มีตบะ แต่เส้นชีพจรดันแข็งแรงเกินไป ไม่อาจดูดซับปราณศักดิ์สิทธิ์จากฟ้าดินและยิ่งไม่สามารถโคจรพลังปราณภายในร่างกาย แน่นอนว่าย่อมจะมีคุณสมบัติแย่ที่สุด"

อิ่นจื่อจางโล่งใจ ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้นี่เอง "เจ้ามีคุณสมบัติดีที่สุดในบรรดาคนทั้งสกุลตัน ในตอนนั้นจะต้องเคยทดสอบกับศิลาประจักษ์พลังแล้วเป็นแน่ เจ้าคงมิได้มีคุณสมบัติระดับสิบที่อดีตไม่เคยมี อนาคตก็จะไม่มีใครมีหรอกกระมัง"

มิน่านางถึงกล้าไปทดสอบ นางจะต้องรู้หลักการทำงานของศิลาประจักษ์พลังนี้อยู่ก่อนแล้ว

จูจูสีหน้าแข็งค้างไป พยักหน้าตอบเสียงเบา "ท่านแม่เคยบอกว่าตอนที่ข้าอายุขวบกว่า นางกับท่านพ่อพาข้าไปเยี่ยมพี่สาว ท่านพี่พาพวกเราไปเที่ยวเล่นในเมืองหลวง ท่านแม่อยากไปวิหารตันเสิน ที่นั่นมีเพียงศิษย์ชั้นเลิศที่ได้รับอนุญาตจากสกุลตันที่มีโอกาสเข้าไปได้ เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่คนสกุลตันทั้งหมดใฝ่ฝันถึง เวลานั้นท่านพี่ได้รับความสำคัญจากสกุลตันอย่างมาก จึงพาท่านพ่อท่านแม่ลักลอบเข้าไปได้

ที่หน้าวิหารตันเสินมีศิลาประจักษ์พลังอยู่ก้อนหนึ่ง ท่านพี่เกิดนึกสนุกเลยอุ้มข้าไปหามัน เอามือของข้าทาบลงบนศิลาประจักษ์พลัง ผลคือเสาศิลาแสดงพลังธาตุและคุณสมบัติพลันเปล่งรัศมีแสงจ้าจนแม้แต่เหล่าผู้อาวุโสเฝ้าวิหารก็ยังถูกทำให้ตกใจ พลังธาตุไฟไม้สมดุลกันโดยสมบูรณ์ คุณสมบัติระดับสิบ...หลังจากนั้นข้าก็ถูกรั้งตัวให้อยู่ภายในคฤหาสน์หลักของสกุลตัน..."

จูจูไม่ได้เล่าต่อจากนั้น หากแต่อิ่นจื่อจางรู้เรื่องที่เกิดต่อมาแล้ว สกุลตันมีอัจฉริยะเช่นนี้มาเกิด ทำให้คนในตระกูลมองเห็นความหวังที่จะเจริญรุ่งเรือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลานั้นรัชทายาทแคว้นตันได้เริ่มผงาดขึ้นมาแล้ว สกุลตันย่อมจะอยากเพาะเลี้ยงยอดฝีมือที่ต่อกรกับเขาได้ออกมาให้ได้เร็วที่สุด

เริ่มแรกเป็นเพราะจูจูอายุน้อยเกินไป บิดามารดาของนางจึงยังได้รับอนุญาตให้อยู่ดูแลนางข้างกายได้ ต่อมาเพื่อให้นางมีสมาธิมุ่งมั่นกับการฝึกตน นางจึงถูกแยกตัวออกมาอยู่เพียงลำพัง บิดามารดาสามารถมาเยี่ยมนางได้เป็นครั้งคราวเท่านั้น

จูจูแทบจะไม่เคยได้ลิ้มรสชีวิตวัยเด็กที่ปกติเลย อิ่นจื่อจางนึกถึงว่า

อย่างน้อยตนเองยังเคยใช้ชีวิตอยู่กับบิดามารดาอย่างอบอุ่นเป็นสุขอยู่หลายปีก็ยิ่งรู้สึกปวดใจแทนจูจู

เขาไม่รู้ว่าควรปลอบใจจูจูอย่างไร ได้แต่ยื่นมือออกไปกอดนางไว้ ขยี้ศีรษะนางเบาๆ พยายามพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ อย่างสุดความสามารถ "คุณสมบัติของเจ้าดีปานนั้น แม้จะโชคไม่ค่อยดี ซ้ำยังเกียจคร้านยิ่ง แต่เจ้าก็ยังมีข้า"

จูจูออกแรงถูไถซุกไซ้อยู่ในอ้อมกอดเขา รู้สึกเจ็บช้ำใจยิ่ง เจ้าคนโฉดจะปลอบใจคนไม่เก่งเกินไปแล้ว มีใครที่ไหนพูดอย่างเขาบ้าง นี่เป็นการติเตียนนางแล้วยกหางตัวเองชัดๆ!

บนแท่นที่นั่งสูงบนเกาะเปี๋ยอวิ๋น ปรมาจารย์ทั้งหกท่านจากสามสำนักใหญ่ไม่มีกะจิตกะใจจะชมการประลองโดยสิ้นเชิง อันที่จริงสำหรับพวกเขาแล้วการประลองของผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานพรรค์นี้เป็นเหมือนเด็กทะเลาะวิวาทกัน ไม่มีอะไรน่าดูเลยจริงๆ

จุดประสงค์ที่แท้จริงของงานประลองยุทธ์คือหวังจะทำความเข้าใจและคุมสถานการณ์ของศิษย์เด่นล้ำจากสำนักน้อยใหญ่แต่ละแห่งไว้ตั้งแต่แรก จะได้เตรียมการไว้ล่วงหน้าได้ก็เท่านั้น บรรดาผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานที่ในตอนนี้อ่อนแอเล็กจ้อยอย่างยิ่งในสายตาพวกเขา ในอนาคตจะพัฒนาไปเป็นบุคคลเด่นล้ำที่เป็นแกนหลักของแต่ละสำนัก หากอยากรู้ว่าความสำเร็จในอนาคตของสำนักหนึ่งจะไปสุดที่ตรงใด ดูจากผู้ฝึกตนเหล่านี้ก็พอจะประมาณออกมาได้คร่าวๆ แล้ว

สำนักที่จู่ๆ ก็มีผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมอายุน้อยโผล่ออกมาหลายคนภายในระยะเวลาสั้นๆ อย่างสำนักเซิ่งจื้อนี้จัดว่าเป็นกรณีพิเศษโดยสมบูรณ์

ด้วยการควบคุมผลการประลองอย่างลับๆ รวมถึงใช้อุบายวิธีการอื่นอีกสารพัด สามสำนักใหญ่ก็สามารถเลือกได้ตั้งแต่เริ่มต้นว่าจะดึงกลุ่มอิทธิพลใหม่มาเป็นพวกหรือจะกดหัวพวกนั้นตั้งแต่เพิ่งจะแตกหน่อ ควบคุมให้อยู่ในทิศทางที่มีประโยชน์ต่อพวกเขาไม่ให้เปลี่ยนแปลง

เหตุผลที่พวกเขายืนตระหง่านอยู่บนยอดสูงสุดของดินแดนจิ้นเฉียนมาได้หลายพันปีมิได้อาศัยว่าโชคดีอย่างเด็ดขาด

ทว่าเรื่องสังเกตการณ์ต้นอ่อนเหล่านี้ไม่ต้องรบกวนถึงปรมาจารย์หกท่านนี้โดยสิ้นเชิง เรื่องที่พวกเขาให้ความสนใจในตอนนี้มีเพียงสามเรื่อง เรื่องแรกคือจะจัดการกับสำนักฝานเจี้ยนอย่างไร ไม่อาจปล่อยให้พวกเขาได้เป็นผู้ชนะของงานประลองยุทธ์ได้เด็ดขาด ให้ 'ทัพศัตรู' มาเที่ยวอวดศักดาบารมีในถิ่นของตนเอง ศักดิ์ศรีของสามสำนักใหญ่คงได้หมดสิ้นกัน

เรื่องที่สองคือเรื่องของอิ่นจื่อจาง หน่ออ่อนที่ดีเช่นนี้ดันไปเติบโตอยู่ในที่ของผู้อื่น คิดๆ แล้วก็ให้รู้สึกเจ็บใจ จะต้องคิดหาวิธีแย่งตัวเขากลับมาให้ได้

ส่วนเรื่องที่สามนั้นเกี่ยวกับท่าทีที่จะใช้ต่อสำนักเซิ่งจื้อ ดูจากกำลังความสามารถที่สำนักเซิ่งจื้อแสดงให้เห็นในปัจจุบัน รวมกับยังมีนักหลอมโอสถที่เก่งกาจไร้ผู้เทียบเทียมอย่างเจิ้งเฉวียนศิษย์อาจารย์เป็นกำลังหนุนอยู่เบื้องหลัง ก็คาดการณ์ได้ล่วงหน้าแล้วว่าพวกเขาจะเติบโตเข้มแข็งขึ้นอย่างรวดเร็ว ถึงขนาดจะมีกำลังความสามารถไล่บี้สำนักฝานเจี้ยนได้ภายในเวลาร้อยปีเลยทีเดียว

ศิษย์สำนักเซิ่งจื้อทั้งห้าคนที่ได้เห็นในวันนี้ อิ่นจื่อจางนั้นละเอาไว้ก่อน

กล่าวถึงสี่คนที่เหลือไม่ว่าคนไหนก็ล้วนมีกำลังความสามารถจะสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่ได้ภายในร้อยปีทั้งนั้น สำนักเซิ่งจื้อสามารถเข็นผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมออกมาได้ถึงห้าคนในเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่ปี อนาคตยิ่งจะเข็นออกมาได้มากกว่านี้ ถ้ากล่าวถึงความคุกคาม ในระยะยาวเกรงว่าพวกเขาจะร้ายกาจกว่าสำนักฝานเจี้ยนมาก

สำนักเช่นนี้จะถือโอกาสดึงมาเป็นพันธมิตรแต่เนิ่นๆ หรือจะกดหัวพวกเขาให้จมมิดดีเล่า

"ช่างเถอะ เรื่องของสำนักเซิ่งจื้อยังคงแยกย้ายกลับไปถามมหาปรมาจารย์ของพวกเราจะดีกว่า ยังไม่ต้องรีบร้อนตัดสินใจตอนนี้ หากแต่เรื่องของสำนักฝานเจี้ยนกลับจ่ออยู่ปลายจมูกแล้ว การประลองวันพรุ่งนี้จะเอาอย่างไร" ปรมาจารย์จี้เสียงถอนใจพลางกล่าว

"ตอนกลางคืนเรียกเด็กพวกนั้นมาคุยเถิด" ปรมาจารย์จิ่นซั่นเสนอขึ้น

ปรมาจารย์จู้ป๋อขมวดคิ้ว "พวกท่านว่าควรเรียกพวกสำนักเซิ่งจื้อมาหรือไม่"

ปรมาจารย์อินซั่นหัวเราะหึๆ "ความสัมพันธ์ระหว่างสำนักเซิ่งจื้อกับสำนักฝานเจี้ยนเป็นเช่นนั้น ย่อมต้องเรียกพวกเขามาอยู่แล้ว มีคนเพิ่มอีกกลุ่มก็มีกำลังเพิ่มขึ้นอีกส่วนมิใช่หรือ"

ในความคิดของปรมาจารย์ไม่กี่คนนี้ คนจากสำนักเซิ่งจื้อโดดเด่นก็จริง แต่จะอย่างไรก็เด็กเกินไป ส่วนตบะก็อาศัยยาลูกกลอนเร่งออกมาอีก รากฐานไม่มีความมั่นคง (พวกเขายืนกรานจะคิดเช่นนี้) ทั้งกลุ่มไม่มีผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงกลางเต็มตัวสักคน อีกทั้งไม่ได้มีของวิเศษร้ายกาจเหมือนกับพวกกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตก จึงนับเป็นกลุ่มที่กำลัง

ความสามารถอ่อนด้อยที่สุดในบรรดากลุ่มทั้งหมด

เชิญพวกเขามาร่วมหารือถึงการรับมือสำนักฝานเจี้ยนก็เพียงแต่ให้อุ่นใจขึ้นเท่านั้น

งานประลองยุทธ์ครั้งใหญ่บนเกาะเปี๋ยอวิ๋นดำเนินไปจนดวงจันทร์ขึ้นถึงกลางฟ้าถึงได้จบลง พวกตี่ฉานซั่งกับอิ่นจื่อจางยังสนุกไม่หาย แม้ผู้เข้าประลองจะมีตบะเพียงขั้นสร้างฐาน หากแต่วิธีการสารพัดสำหรับรับมือคู่ต่อสู้ก็ยังคงทำให้พวกเขาได้แรงบันดาลใจไม่น้อย

จีโยวกู่ได้รับแรงบันดาลใจก็คิดวิธีการรับมือศัตรูออกมาได้สองสามวิธี กำลังคิดจะกลับไปหารือเพื่อเตรียมตัวกับพวกศิษย์พี่ศิษย์น้องก็เห็นแซ่หลิ่วคนที่สามรีบร้อนรุดมาขวางพวกตนไว้ "ปรมาจารย์ทั้งหลายอยากเชิญพวกท่านไปพบสักหน่อย"

มาเร็วถึงเพียงนี้เชียว!? ก่อนพวกเขาออกจากสำนักมา ฝูอวี้เจ้าสำนักได้คาดไว้อยู่แล้วว่าอัจฉริยะของสำนักตนจะต้องได้รับความสนใจจากสามสำนักใหญ่ จึงได้บอกวิธีรับมือแก่พวกเขาไว้ล่วงหน้า พวกเขาจึงตามแซ่หลิ่วคนที่สามไปทันทีโดยไม่ปฏิเสธ

ในห้องโถงใหญ่ด้านหลังโรงประลองยุทธ์มีศิลาแสงอาทิตย์จำนวนนับไม่ถ้วนส่องให้ทั้งห้องสว่างไสวราวกับเวลากลางวัน นี่เป็นเพียงสาขาหนึ่งของสำนักจี้ลี่เท่านั้น แต่ก็อลังการปานนี้แล้ว กำลังความสามารถของสามสำนักใหญ่เห็นเพียงส่วนเดียวก็อนุมานได้ถึงโดยรวมแล้ว

พวกอิ่นจื่อจางมาถึงช้าที่สุด ขณะพวกเขามาถึง สามกลุ่มจากสามสำนักใหญ่และหนึ่งกลุ่มจากกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นต่างก็อยู่กันพร้อมหน้าแล้ว

ห้าคนจากกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นยิ้มพลางพยักหน้าทักทายพวกเขาเป็นกลุ่มแรก ท่าทีสนิทสนมอย่างมาก ส่วนคนจากสำนักจิ้นเป่าและสำนักจี้ลี่แม้จะมีท่าทีเย็นชาไปบ้าง แต่โดยรวมก็ยังคงมีมารยาทยิ่งยวด มีเพียงพวกคนจากสำนักเจาไช่ที่ทำเหมือนมองไม่เห็นพวกเขา ถึงขนาดว่ามีแววเป็นอริอยู่รำไร

เนื่องจากเรื่องความสัมพันธ์กับอิ่นจื่อจาง รวมกับเรื่องที่เมื่อเช้าปรมาจารย์ขั้นกำเนิดใหม่สองคนจากสำนักเจาไช่เพิ่งจะทำให้จูจูขายหน้าต่อหน้าผู้คน พวกตี่ฉานซั่งจึงไม่มีความรู้สึกดีๆ ให้พวกเขาเสียเท่าไรเช่นกัน สีหน้าจึงเย็นเยียบยิ่งกว่า ถลึงตาจ้องกลับไปตรงๆ ทันที

หลังทำความเคารพต่อปรมาจารย์ทั้งหลายที่นั่งอยู่แล้ว พวกเขาก็ไปนั่งลงด้านข้าง รอผู้ใหญ่ที่ด้านบนเอ่ยปากพูด

ปรมาจารย์สองท่านจากสำนักจิ้นเป่าสนิทสนมกับสำนักเซิ่งจื้อที่สุด พวกเขารู้ดีที่สุดถึงความสามารถของเจิ้งเฉวียนศิษย์อาจารย์ พลอยเอ็นดูไปถึงคนที่อยู่รอบข้าง จึงมีท่าทีเมตตาอ่อนโยนต่อศิษย์คนอื่นของสำนักเซิ่งจื้อเป็นพิเศษเช่นกัน

ปรมาจารย์อินชั่นลูบเคราพลางเอ่ยถามยิ้มๆ "พวกเจ้าเพิ่งจะกลับมาจากเกาะเปี๋ยอวิ๋น? วันนี้ได้อะไรจากการชมการประลองบ้างหรือไม่"

"ได้รับประโยชน์ไม่น้อยขอรับ" เรื่องเสวนาสมาคมกับคนภายนอกพรรค์นี้ ทุกคนล้วนให้จีโยวกู่ออกหน้าจนชินแล้ว

ปู้จื่อเหลียงแห่งสำนักเจาไช่อดรนทนไม่ไหว แค่นเสียงเบาๆ พูดขึ้นว่า "ผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานพวกนั้นตบะแย่จะตายไป มีอะไรน่าดูกัน พวกด้อยความรู้!"

"จื่อเหลียง ห้ามเสียมารยาท!" ปรมาจารย์กู้หวั่นรีบตวาดห้าม

จีโยวกู่ยิ้มน้อยๆ หาได้โมโหไม่ โมโหคนปัญญาอ่อนพรรค์นี้ไปจะได้อะไร เขาไม่เข้าใจถึงประโยชน์จากการนี้ก็ดีแล้ว ถ้าเขาไม่เข้าใจไปชั่วชีวิต เช่นนั้นเขาก็ไม่มีทางประสบความสำเร็จได้

พวกตี่ฉานซั่งแม้จะไม่ชอบใจเจ้าโง่นี่เช่นกัน แต่ก็มีความคิดคล้ายกับจีโยวกู่ ดังนั้นจึงไม่เพียงไม่โมโห กลับมองตัวโง่งมผู้นี้เป็นเหมือนคนปัญญาอ่อนแทน

ปรมาจารย์จู้ป๋อถลึงตาใส่ปู้จื่อเหลียงก่อนว่า "ถือดีทะนงตน เจ้ามีความรู้เสียเท่าไรเชียว!"

ถูกผู้ใหญ่ของสำนักตนเองต่อว่า ปู้จื่อเหลียงก็ไม่กล้าโต้แย้ง ปิดปากเงียบด้วยความคับข้องน้อยใจ

ปรมาจารย์จี้เสียงกระแอมไอแห้งๆ ก่อนว่า "ที่เชิญพวกเจ้ามาก็เพราะอยากเตรียมการเรื่องการประลองวันพรุ่งนี้ ในกลุ่มของสำนักฝานเจี้ยนมีผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงปลายอยู่หนึ่งคน ทั้งกลุ่มก็มีกำลังความสามารถไม่ได้ด้อยกว่าพวกเจ้ากลุ่มใด ถึงขนาดเหนือกว่าด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าพวกเจ้ามีความเห็นใดหรือไม่"

เป้าฝ่าหู่ ตี่ฉานซั่ง และจีโยวกู่ต่างมองกันแวบหนึ่ง ที่แท้ก็จะหารือกันว่าพรุ่งนี้จะรับมือกับสำนักฝานเจี้ยนอย่างไร! แม้ว่าพวกเขาจะไม่ชอบใจสำนักฝานเจี้ยน แต่ส่วนลึกในใจก็อึดอัดกับวิธีปฏิบัติของสามสำนักใหญ่อยู่บ้างเช่นกัน ทว่าในโลกนี้ไหนเลยจะมีความยุติธรรมเที่ยงแท้มากมายเพียงนั้น

ให้พวกเขาพูดของพวกเขาไป พวกเราไม่ต้องไปมีส่วนร่วม...

พวกตี่ฉานซั่งแลกเปลี่ยนสายตาได้ข้อสรุปเป็นเอกฉันท์อย่างรวดเร็ว

เทียบกับคนสำนักเซิ่งจื้อที่นิ่งเงียบไม่พูดไม่จาแล้ว ผู้เข้าประลองจากสามสำนักใหญ่ล้วนกระตือรือร้นเสนอตัวกว่ามาก หลินจื่อโม่มองอิ่นจื่อจางจากไกลๆ แวบหนึ่งก่อนยืนขึ้นกล่าวว่า "ผู้น้อยยินดีจะเป็นทัพหน้า!"

หัวหน้ากลุ่มจากสำนักจี้ลี่มีนามว่าเซียวโส่ว มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับหลินจื่อโม่ไม่เลว ได้ยินดังนั้นก็พูดขึ้นยิ้มๆ "ให้ผู้น้องเป็นทัพหน้าจะดีกว่า ซังปู้ฉีผู้นั้นร้ายกาจอย่างยิ่ง ผู้น้องจัดการไม่ได้ ศิษย์พี่หลินค่อยออกโรงปิดฉากสังหารเขาให้ย่อยยับก็ยังไม่สาย"

เซี่ยงเจวี้ยนเซียนหัวหน้ากลุ่มสำนักจิ้นเป่าเองก็กล่าวขึ้นว่า "ศิษย์พี่เซียวกล่าวได้มีเหตุผล ศิษย์พี่หลินให้โอกาสอวดฝีมือนี้กับพวกข้าเถิด! ฮ่าๆ!"

คนจากกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกเพียงยิ้มไม่กล่าวคำ พวกจีโยวกู่ยิ่งไม่ส่งเสียงสักแอะ

ปรมาจารย์หกท่านปวดหัวอยู่บ้าง คนจากกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกนั้นช่างเถอะ เนื่องจากสามสำนักใหญ่ไม่เข้าร่วมการจัดอันดับของงานประลองยุทธ์ คนจากกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกจึงเป็นตัวเลือกผู้ชนะเลิศในใจพวกเขาอยู่แล้ว ตามความคิดของพวกเขา ทางที่ดีที่สุดคือให้คนของสำนักเซิ่งจื้อไปลองหยั่งเชิงสำนักฝานเจี้ยนดู จากนั้นค่อยให้คนของสามสำนักใหญ่ไปบดขยี้ความยโสโอหังของสำนักฝานเจี้ยนให้สิ้นซาก จากนั้นก็ให้คนของกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกออกหน้ารับผลงานไป

แต่ผลคือคนของสำนักเซิ่งจื้อกลับนิ่งสนิทไม่ปริปากสักแอะ กลับกลายเป็นคนของตนเองที่เอะอะยื้อแย่งจะลงสนามแทน

เจ้าเด็กสำนักเซิ่งจื้อเหล่านี้อายุยังน้อย แต่ไฉนจึงใจเย็นได้เพียงนี้ ปู้จื่อเหลียงท้าทายต่อหน้าผู้คน พวกเขาก็ไม่สนใจ อยู่ใต้บรรยากาศฮึกเหิมเร่าร้อนอย่างเช่นตอนนี้ พวกเขาก็ยังนิ่งอยู่ได้

ถ้ารู้ก่อนว่าจะเป็นเช่นนี้คงไม่เรียกพวกเขามาแล้ว พรุ่งนี้ยามจับสลากก็เตะพวกเขาลงประลองไปตรงๆ เลย ตอนนี้กลับทำได้ไม่สะดวกแล้ว ขืนพรุ่งนี้บีบให้พวกเขาลงสนามเป็นกลุ่มแรก หลังจากพวกเขาพ่ายแพ้ยับเยินคงจะนึกแค้นสามสำนักใหญ่แน่นอน

ถึงอย่างไรเดิมทีก็ไม่ได้หวังว่าพวกเขาจะเอาชนะคนจากสำนักฝานเจี้ยนได้อยู่แล้ว ตอนนี้ก็แค่เสียหมากที่มีก็ดีไม่มีก็ได้ไปเม็ดหนึ่งเท่านั้น ช่างมันเถอะ!

ปรมาจารย์หกท่านมองกันปราดหนึ่ง สุดท้ายก็ตัดสินใจให้สำนักจิ้นเป่าเป็นทัพหน้า สำนักจี้ลี่ลงสนามตามไป สำนักเจาไช่เป็นลำดับสาม ส่วนลำดับการประลองของสำนักเซิ่งจื้อและกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกให้จับสลากตัดสินกันในงาน

ที่ควรพูดล้วนพูดหมดแล้ว ปรมาจารย์ทั้งหกจึงสั่งให้ทุกคนกลับไปพักผ่อนปรับสภาพร่างกายให้ดี จากนั้นก็นำหน้าจากไปก่อน พวกตี่ฉานซั่งเองก็ลุกขึ้นเตรียมจะกลับไปเปิด 'การประชุมยุทธวิธี' ของพวกเขาเองเช่นกัน หากแต่ปู้จื่อเหลียงเห็นเหล่าปรมาจารย์จากไปแล้วจึงถลึงตามองอิ่นจื่อจางพลางพูดด้วยรอยยิ้มเย็น "พวกขี้ขลาด! พวกปอดแหก!"

ตี่ฉานซั่งเหลือกตา ด่ากลับไปว่า "พวกไร้สมอง! เฮอะ! บิดาจะไม่ดูหมิ่นหมูแล้ว"

ปู้จื่อเหลียงกำลังจะสวนกลับ หลินจื่อโม่ก็ลุกขึ้นยืน กวาดมองคนทั้งหลายจากสำนักเซิ่งจื้อปราดหนึ่งอย่างเย็นเยียบ "ศิษย์น้อง ไม่ต้องให้มากความ เดี๋ยวพรุ่งนี้ก็ได้เห็นกำลังความสามารถจริงกันแล้ว"

เป็นอีกราตรีที่ไม่ได้นอน หลังจากพวกอิ่นจื่อจางถกเรื่องยุทธวิธีที่จะใช้ในวันพรุ่งเรียบร้อยก็ต่างกลับห้องไปนั่งสมาธิรอคอยฟ้าสาง

ทุกคนล้วนรู้ดีว่ารอบชิงชนะเลิศของงานประลองยุทธ์จึงจะเป็นการพบกันของเสือกับสิงห์อย่างแท้จริง ดังนั้นผู้ที่มาชมการประลองในวันนี้จึงมีแต่จะมากกว่าเมื่อวาน งานประลองยุทธ์ครั้งใหญ่จัดมาหลายปีแต่นี่เป็นครั้งแรกที่มีกลุ่มจากภายนอกที่มีสมาชิกเป็นผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมเข้าร่วมถึงสามกลุ่ม คนไม่น้อยเหาะมาเกาะเปี๋ยอวิ๋นเพื่อจับจองมุมดีๆ ในการชมการประลองหมู่ของผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมอันยากจะได้เห็นสักครั้งนี้ตั้งแต่เช้า

กลุ่มที่ผ่านการประลองรอบแรกเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศได้มีทั้งหมดเก้ากลุ่ม รวมกับกลุ่มระดับหนึ่งห้ากลุ่มที่ได้เข้ารอบชิงชนะเลิศโดยปริยายอย่างกลุ่มของพวกอิ่นจื่อจาง และอีกสามกลุ่มจากสามสำนักใหญ่ ทั้งหมดจึงมีถึงสิบเจ็ดกลุ่ม

เริ่มแรกให้ผู้เข้าประลองจากระดับสอง สาม และสี่ที่ผ่านเข้ารอบชิงชนะเลิศเลือกท้าสู้ได้อย่างอิสระ ความแตกต่างกันอย่างชัดเจนของกำลังความสามารถทำให้เก้ากลุ่มนี้ไม่มีใครกล้าท้าสู้กับกลุ่มที่สมาชิกเป็นผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมล้วนอย่างกลุ่มของสำนักเซิ่งจื้อ กล้าเพียงท้ากลุ่มระดับหนึ่งสองกลุ่มที่เหลือที่มีผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมแค่คนเดียว

ผลก็ยังคงจบลงด้วยความพ่ายแพ้

เพียงไม่นานรายชื่อผู้ยอดเยี่ยมอันดับหกถึงสิบของงานประลองยุทธ์ก็ออกมาแล้ว คนทั้งหมดจึงพร้อมใจกันเลื่อนสายตาไปมองยังกลุ่มทั้งห้าจากระดับหนึ่งรวมถึงอีกสามกลุ่มจากสามสำนักใหญ่ รายชื่อห้าอันดับแรกก็ต้องดูพวกเขาแล้ว!

การจับสลากรอบแรก สำนักฝานเจี้ยนได้เจอกับสำนักจิ้นเป่าจริงๆ กลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกก็ได้ประลองกระชับมิตรกับสำนักจี้ลี่ สำนักเซิ่งจื้อกับสำนักเจาไช่ต่างได้เจอกับสองกลุ่มที่อ่อนที่สุดในกลุ่มระดับหนึ่ง

การจับคู่เช่นนี้แค่คิดสักเล็กน้อยก็ทราบถึงมูลเหตุได้แล้ว... นี่เป็นการอ่อนข้อให้สำนักเซิ่งจื้อเพื่อแสดงน้ำใจเจตนาดี และเป็นการปิดบังกำลังความสามารถที่แท้จริงให้สำนักเจาไช่

คนของสำนักเซิ่งจื้อไม่ได้รู้สึกดีใจ แต่อึดอัดคับข้องอย่างยิ่ง พวกเขามีกำลังความสามารถ ไม่จำเป็นต้องอ่อนข้อให้พวกเขาโดยสิ้นเชิง!

การประลองรอบแรกหลังการจับสลากเป็นคู่ของสำนักเซิ่งจื้อ ผู้ประลองสองฝ่ายเข้าประจำที่ ผู้ตัดสินประกาศเริ่มการประลอง ทั้งห้าคนของฝ่ายตรงข้ามกำลังเตรียมจะโจมตี ตี่ฉานซั่งก็สูดหายใจลึกตวาดลั่นออกมาคำหนึ่งแล้ว

"ไป!"

คลื่นเสียงพลังแรงโถมกรูออกมาจากปากของเขา ผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมที่เป็นหัวหน้ากลุ่มฝ่ายตรงข้ามรู้สึกเพียงเวียนศีรษะ ร่างกายหลุดการควบคุมไหวเอนไปมาเหมือนดื่มสุราจนเมามายก่อนลอยกระเด็นไปด้านหลัง

หลายจั้ง สุดท้ายก็ทนรับความเจ็บปวดดั่งถูกแทงด้วยเข็มไม่ไหว สองเท้าอ่อนเปลี้ย หงายหลังตกจากเวทีลงสู่ทะเล

ผู้ฝึกตนที่มีตบะเพียงขั้นสร้างฐานทั้งสี่คนที่เหลืออยู่ยิ่งมีการตอบสนองใหญ่โตเกินจริง ลอยลิ่วถอยหลังตกลงทะเลรวดเร็วยิ่งกว่าหัวหน้าของตนเสียอีก

ตี่ฉานซั่งจุปาก แสร้งทำท่าทำทางประสานมือโค้งคำนับไปทางเวทีประลองอันว่างเปล่าที่เบื้องหน้าก่อนว่า "ออมมือให้แล้ว"

ทั่วทุกทิศมีแต่ความเงียบกริบ...

กำลังความสามารถแตกต่างกันมาก ทุกคนล้วนคิดได้อยู่แล้วว่าฝ่ายที่สู้กับสำนักเซิ่งจื้อจะต้องแพ้ หากแต่คิดไม่ถึงเลยว่าจะแพ้ได้รวดเร็วเพียงนี้ น่าอนาถเพียงนี้ หมดจดว่องไวจนไม่เหลือที่ให้ได้ตอบโต้เพียงนี้

มิหนำซ้ำสำนักเซิ่งจื้อก็ส่งคนออกมาสู้เพียงคนเดียว! ทั้งยังไม่ได้แสดงฝีมือเลยด้วยซ้ำ!

ตี่ฉานซั่งหันหน้าไปมองศิษย์ร่วมสำนักไม่กี่คนที่ต่างหน้าตายไร้อารมณ์ แล้วก็พูดขึ้นอย่างเสแสร้ง "ต้องขอโทษด้วยจริงๆ บิดาเผลอไปหน่อย คราวหน้าจะให้พวกเจ้ามีโอกาสแสดงฝีมือแน่นอน!"

ศิษย์ผู้ดูแลงานประลองยุทธ์ตอบสนองฉับไว รีบช่วยทั้งห้าคนขึ้นมาจากทะเล จีโยวกู่ถลึงตาใส่ตี่ฉานซั่งก่อนหยิบ 'ลูกกลอนเพิ่มพลังธาตุ' ขวดหนึ่งออกมาส่งให้คู่ประลองด้วยตัวเอง "ศิษย์พี่ใหญ่ข้าล่วงเกินไปมาก หากทุกท่านไม่รังเกียจก็รับยาลูกกลอนขวดนี้ไว้เถิด"

ผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมที่เป็นหัวหน้ากลุ่มฝ่ายตรงข้ามกลับมีท่าทีไม่เคร่งเครียด ยิ้มเจื่อนพลางว่า "เกรงใจแล้ว ฝีมือสู้ผู้อื่นไม่ได้เองก็ไม่มีอะไร

ให้ว่าได้" ก่อนจะรับยาลูกกลอนมา ถือว่าเป็นอันหายกัน

ครั้นจีโยวกู่เดินจากไปแล้ว ผู้ฝึกตนคนนั้นก็เปิดขวดหยกออกดู แล้วตาค้างไปทันที "ลูกกลอนเพิ่มพลังธาตุชั้นดี หะ...หกเม็ด!"

ผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานสี่คนที่เหลือตกใจยกใหญ่ อดไม่ไหวต้องขยับมามุงดู ยาลูกกลอนขั้นสี่ชั้นดี พวกเขาอยู่มาจนปูนนี้ยังไม่เคยได้เห็นเลย!

สำนักเชิ่งจื้อมีนักหลอมโอสถขั้นเจ็ดอยู่คนหนึ่งก็ช่างมือเติบนัก ให้ของปลอบใจทีหนึ่งก็เป็นยาลูกกลอนขั้นสี่ตั้งหกเม็ด ทั้งยังมีคุณภาพชั้นดีอีกด้วย ช่างบาดเจ็บได้คุ้มเสียนี่กระไร! ลูกกลอนเพิ่มพลังธาตุชั้นดีหนึ่งเม็ดอย่างน้อยก็มีราคาถึงสองสามหมื่นก้อนศิลาวิเศษแล้ว มิหนำซ้ำมีศิลาวิเศษก็ยังไม่แน่ว่าจะหาซื้อได้ด้วย

ต่อให้เดิมทีในใจคนทั้งห้ามีความขุ่นเคืองมากเพียงไร ยามนี้ก็หายไปแล้ว

จีโยวกู่เก็บกวาดปัญหาให้ศิษย์พี่ใหญ่เสร็จ ผ่านไปไม่นานอีกสองเวทีก็ทยอยรู้ผลการประลองแล้วเช่นกัน...สำนักจี้ลี่กับกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกเสมอกัน ส่วนสำนักเจาไช่ก็คว้าชัยได้อย่างที่คาดไว้

ตี่ฉานซั่งเบะปากพูดว่า "สู้ได้ปลอมขนาดนี้ ไม่สู้เสียยังจะดีกว่า!"

คนที่เหลือล้วนรู้ดีว่าเขากำลังไม่พอใจ 'การประลองกระชับมิตร' ของสำนักจี้ลี่และกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตก ในสายตาของบรรดาผู้ชมส่วนใหญ่ที่ไม่รู้ความจริง การประลองนี้นับว่าสะเทือนเลื่อนลั่นน่าประทับใจเลยทีเดียว ยอดเยี่ยมตระการตากว่าอีกสองเวทีมากนัก

ทว่าในสายตาของผู้ฝึกตนระดับเดียวกันอย่างพวกเขามีเพียงคำเดียวที่บรรยายได้...ปลอม!

อาจจะเพื่อศักดิ์ศรีหน้าตาของสองฝ่าย อาจจะเพื่อเก็บงำกำลังความสามารถและไม้เด็ดเอาไว้ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรพวกตี่ฉานซั่งก็ขัดหูขัดตายิ่ง ล้วนแต่เป็นพวกข้างนอกสุกใส ข้างในเป็นโพรงทั้งนั้น

"รอบต่อไปก็หมดทางปลอมแล้ว" จีโยวกู่พูดยิ้มๆ

รอบที่สี่ สำนักจิ้นเป่าพบสำนักฝานเจี้ยน

ซังปู้ฉีนำสมาชิกฝั่งตนเองอีกสี่คนเดินเชิดหน้าก้าวอาดๆ ขึ้นบนเวที เซี่ยงเจวี้ยนเซียนตั้งท่าเตรียมประจันหน้าคู่ประลองด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

สำนักฝานเจี้ยนมีผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงปลายหนึ่งคน ช่วงกลางสองคน และช่วงต้นสองคน ด้านฝ่ายเซี่ยงเจวี้ยนเซียน ตัวเขาเองมีตบะอยู่ขั้นหลอมรวมช่วงกลางสมบูรณ์ ส่วนสี่คนที่เหลือล้วนอยู่ขั้นหลอมรวมช่วงกลาง หากกล่าวถึงกำลังความสามารถ สองฝ่ายก็ต่างกันไม่เท่าไร

กลยุทธ์ของทางสำนักจิ้นเป่านั้นไม่ได้ซับซ้อนอะไร เขานำสมาชิกอีกสองคนโหมโจมตีใส่ซังปู้ฉี ส่วนอีกสองคนก็รับผิดชอบต้านสี่คนที่เหลือของฝ่ายตรงข้ามไว้ ขอเพียงล้มซังปู้ฉีได้ สี่คนที่เหลือก็ยากจะคุกคามพวกเขาได้แล้ว

ครั้นผู้ตัดสินประกาศเริ่มการประลอง เหนือศีรษะเซี่ยงเจวี้ยนเซียนก็มีกระบี่เหล็กขนาดยักษ์สีดำเมี่ยมปรากฏขึ้นเล่มหนึ่ง พรรคพวกอีกสองคนลงมือไวราวกับภูตผี ดาบโค้งเล่มหนึ่งลอยเข้าหาร่างท่อนล่างของซังปู้ฉีอย่างไร้สุ้มเสียงสัญญาณเตือน แส้ยาวเป็นประกายสีเงินระยับเส้นหนึ่งตวัดเข้าที่เอวของเขาเช่นกัน คนทั้งสามมีเป้าหมายแน่ชัด เล่นงานเข้าหาซังปู้ฉีจากคนละตำแหน่งทิศทางในเวลาเดียวกัน

ด้านผู้ฝึกตนอีกสองคนก็ทะยานตัวขึ้นกางตาข่ายยักษ์คลุมลงไปที่

คนสำนักฝานเจี้ยนทั้งห้าพร้อมกัน

ระหว่างที่ดาบโค้งลอยไปได้แบ่งตัวออกจากหนึ่งเป็นสอง สองเป็นสี่ พริบตาเดียวก็กลายเป็นหลายสิบเล่มตอบสนองสอดรับกับตาข่ายยักษ์ทางด้านบน แหฟ้าตาข่ายดินของแท้!

ซังปู้ฉีหัวเราะเสียงเย็น "มีฝีมือแค่นี้? หมื่นไม้งอกร่าง!" พร้อมกับที่สี่คำสุดท้ายหลุดออกจากปาก รอบตัวเขาก็พลันมีเงาไม้สูงใหญ่ปรากฏขึ้นมาต้นหนึ่ง มันขยายสูงเสียดฟ้า กิ่งก้านใบงอกขึ้นมานับไม่ถ้วน ร่มไม้ขนาดมโหฬารแผ่ขยายออกทั้งด้านบนและด้านข้าง ตาข่ายยักษ์ที่คลุมลงจากเบื้องบนดูเล็กจ้อยจนน่าสงสารไปทันทีเมื่อเทียบกับร่มไม้ที่ใหญ่โตมโหฬารนี้

ไม่ว่าผู้ฝึกตนจากสำนักจิ้นเป่าสองคนที่อยู่ด้านบนจะเค้นพลังฤทธิ์ขยายตาข่ายใหญ่อย่างไรก็ไม่อาจไล่ตามความเร็วของร่มไม้ได้ทัน ทว่าทั้งสองคนก็นับว่าตอบสนองฉับไว ตาข่ายสะบัดพริบกลายเป็นตาข่ายเพลิงยังคงกดทับเข้าหาร่มไม้ ต่อให้คลุมพวกคนสำนักฝานเจี้ยนไว้ไม่ได้ แต่ก็ต้องใช้วิชาควบคุมไฟทำลายวิชาหมื่นไม้งอกร่างของเขาให้ได้

เป้าฝ่าหู่เห็นแล้วก็ส่ายหน้าดิก "อยู่ใต้สภาพการณ์พรรค์นี้สมควรจะเก็บตาข่ายแล้วคิดหาทางอื่น วิชาหมื่นไม้งอกร่างร้ายกาจยิ่งยวดด้วยความเร็วที่ร่มไม้งอกขยาย ไฟแค่นี้ไม่มีทางสร้างความเสียหายให้มันได้โดยสิ้นเชิง"

ปรมาจารย์ทั้งหกท่านที่ชมการประลองอยู่บนแท่นที่นั่งต่างมองหน้ากันเลิ่กลั่ก ในใจเกิดสังหรณ์ไม่ดีขึ้นพร้อมกัน...เกรงว่าการประลองรอบนี้คงต้องแพ้แล้ว!

การประลองเป็นไปตามที่เป้าฝ่าหู่คาดการณ์ ตาข่ายเพลิงปะทะกับร่มไม้ เผากิ่งก้านใบไปได้ไม่น้อยก็จริงอยู่ หากแต่ความเร็วที่ไฟลุกลามกลับสู้ความเร็วที่กิ่งก้านใบงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ ไม่ทันไรตาข่ายเพลิงก็ถูกเกี่ยวพันติดอยู่บนยอดไม้ ทำให้ผู้ฝึกตนผู้ควบคุมตาข่ายทั้งสองคนพลอยถูกกิ่งก้านใบที่งอกขยายอย่างบ้าคลั่งเกี่ยวรั้งพันแข้งพันขาจนมีสภาพทุลักทุเลเหลือจะกล่าว

ตี่ฉานซั่งทำเสียงจุปากกล่าวว่า "ไฟของพวกเขาอ่อนเกินไป ถ้าเปลี่ยนเป็นลูกหมูของศิษย์น้องเล็ก พ่นไฟทีเดียวก็เผามันเป็นตอตะโกได้แล้ว" ถ้ามิใช่เขารู้สึกต่อสำนักจิ้นเป่าไม่เลว เกรงว่าตอนนี้คงได้หัวเราะเยาะว่าพวกเขาสู้ไม่ได้แม้แต่หมูไปแล้ว

การโจมตีจากดาบโค้งและแส้ยาวที่ด้านล่างก็เจออุปสรรคเช่นเดียวกัน ดาบโค้งฟันลงบนลำต้นก็ถูกต้านทานไว้ได้ อีกทั้งลำต้นก็คล้ายจะมีแรงดึงดูดบางอย่างดูดใบดาบเอาไว้แน่น ทำให้พวกมันไม่อาจลอยหนีจากลำต้นได้อีก แส้ยาวเองก็ถูกเถาวัลย์ที่ย้อยลงมาจากต้นไม้ม้วนพันไว้แน่นหนาเช่นกัน

กระบี่เหล็กเล่มใหญ่ของเซี่ยงเจวี้ยนเซียนที่พุ่งแทงมากลับทำให้ซังปู้ฉีหวั่นเกรงอยู่บ้าง แยกเถาวัลย์ยาวขนาดราวปากชามจากลำต้นออกมาสองท่อน ก่อนหวดไปหาตัวกระบี่ รบกวนการโจมตีของกระบี่เหล็กไม่หยุด

เถาวัลย์ยาวถูกคมกระบี่กรีดจนได้รอยนับไม่ถ้วน แต่พริบตาเดียวก็กลับคืนสภาพเดิม แม้การโจมตีของกระบี่เหล็กเล่มใหญ่จะหนักหน่วงรุนแรง แต่น่าเสียดายที่เฉียดซังปู้ฉีที่ยืนตระหง่านอยู่ใต้เงาต้นไม้ใหญ่

ไปเสียทุกครั้ง

ผู้ฝึกตนสามคนจากสำนักจิ้นเป่ารวมพลังกันโจมตีก็ยังทำอะไรซังปู้ฉีไม่ได้สักกระผีก กลับกลายเป็นถูกเขาฉุดรั้งเอาไว้เสียเอง

ปรมาจารย์สองท่านจากสำนักจิ้นเป่าที่อยู่บนแท่นที่นั่งเห็นแล้วก็ทั้งโมโหทั้งร้อนใจ เอาแต่ร้องด่าว่าพวกโง่เขลาไม่ขาดปาก แอบถอนใจว่าศิษย์เด่นล้ำของสำนักเหล่านี้มีประสบการณ์ต่อสู้จริงไม่พอ ปกติเพียงแต่แลกเปลี่ยนวิชาความรู้กับศิษย์ร่วมสำนักด้วยกันเอง มีประสบการณ์ต่อสู้ถึงเป็นถึงตายของจริงน้อยเกินไป! ข้อบกพร่องด้านการเผชิญหน้าศัตรูและการรับมือความเปลี่ยนแปลงแสดงออกมาหมดเปลือกในการประลองนี้

อีกสองคนที่เหลือของสำนักจิ้นเป่าที่รับหน้าที่ต้านทานผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมสี่คนจากสำนักฝานเจี้ยนก็ถูกบีบจนลนลานทำอะไรไม่ถูกเช่นเดียวกัน มิหนำซ้ำยังค่อยๆ ถูกแยกออกมาอีกด้านของเวทีประลองไม่อาจรวมพลังกับอีกสามคนจากสำนักตนเองได้อีก

ปรมาจารย์จิ่นซั่นถอนหายใจพลางส่ายหน้า ทว่ามิได้เรียกร้องให้ผู้ตัดสินยุติการประลองที่พ่ายแพ้เป็นที่แน่นอนแล้วในรอบนี้ กลับกลายเป็นปรมาจารย์หรูอีจากสำนักจี้ลี่ที่อยู่ด้านข้างทนดูต่อไปไม่ไหว จึงโน้มน้าวขึ้นว่า "คนของสำนักฝานเจี้ยนไม่มีทางยั้งมือแน่ ให้พวกเขาประลองกันต่อไป เกิดบาดเจ็บพิกลพิการขึ้นมาจะทำอย่างไร! ยอมแพ้เสียตอนนี้ แม้จะเสียหน้าไปบ้าง แต่อย่างไรก็ดีกว่าถูกเล่นงานจนอ่วมอยู่ตรงนี้!"

ปรมาจารย์จิ่นซั่นคิดแล้วก็ยังคงส่ายหน้า "พวกเขาควรได้รับบทเรียนเสียบ้าง"

ปรมาจารย์อินซั่นเองก็ว่า "ที่แล้วมาสำนักปกป้องพวกเขาเกินไป เจอความล้มเหลวเสียบ้าง พวกเขาจะได้รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ มีแต่ผลดีต่อพวกเขา ส่วนเรื่องศักดิ์ศรีหน้าตานั้น...เทียบกับอนาคตของสำนักแล้วจะนับเป็นอะไรได้"

เป็นเพราะปรมาจารย์ทั้งสองหวังในตัวศิษย์เหล่านี้ไว้สูง ถึงยิ่งต้องหักใจทำเช่นนี้

ปรมาจารย์หรู่อีเข้าใจเหตุผลของพวกเขาจึงไม่โน้มน้าวอีก

สถานการณ์บนเวทีประลองยิ่งลำบากขึ้นเรื่อยๆ สำหรับทางสำนักจิ้นเป่า ผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมทั้งสองที่ใช้สองสู้สี่ถูกเล่นงานตกเวทีเป็นสองคนแรก หนึ่งในนั้นยังถูกฝ่ายตรงข้ามจงใจลงมือหนักทำให้บาดเจ็บสาหัสโดยที่สามคนที่เหลือที่รุมโจมตีซังปู้ฉีผละออกไปช่วยไม่ได้โดยสิ้นเชิง ครั้นเห็นผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมสี่คนของสำนักฝานเจี้ยนกลับมาโอบล้อมพวกเขาไว้แล้ว ให้เซี่ยงเจวี้ยนเซียนทะนงตนเพียงไรก็รู้ว่าพวกตนจบเห่แล้ว

ศิษย์น้องอีกสองคนของเขาถูกกิ่งก้านใบบนร่มไม้พันรัดไปครึ่งตัว แม้จะร่ายอาคมต้านทานไม่หยุด แต่ก็เป็นลูกศรปลายระยะยิงแล้ว หากผู้ฝึกตนสี่คนจากสำนักฝานเจี้ยนโจมตีเข้ามา เกรงว่าศิษย์น้องทั้งสองคงไม่มีแรงแม้แต่จะต้านทาน

ประกายสังหารฉายอยู่ในดวงตาคนของสำนักฝานเจี้ยน ขอเพียงมีโอกาสก็ยินดีอย่างที่สุดที่จะ 'พลั้งมือ' ฆ่าพวกเขาให้ตายอยู่บนเวที ยามนี้เวลานี้เขาไม่อาจทำอะไรโดยใช้อารมณ์ได้แล้ว!

เซี่ยงเจวี้ยนเซียนกัดฟันตะโกนขึ้น "หยุดมือ! พวกข้าขอยอมแพ้!"

สีหน้าเขาซีดเผือด สำหรับเขาที่มีนิสัยหยิ่งยโส การตะโกนคำนี้ออกมา

ยังทรมานยิ่งกว่าแทงเขาสักหลายแผลเสียอีก หากแต่เขาจำเป็นต้องทำ เพราะไม่อาจปล่อยให้ศิษย์เด่นล้ำที่สำนักตนเพาะเลี้ยงออกมาอย่างยากลำบากพลาดพลั้งตายอนาถอยู่ใต้น้ำมือศัตรูเพราะการนำของเขาได้

ตี่ฉานซั่งแค่นเสียงเบาๆ กล่าวว่า "เซี่ยงเจวี้ยนเซียนผู้นี้นับว่าไม่เลวนัก" เป้าฝ่าหู่รวมถึงศิษย์น้องที่เหลือต่างพยักหน้าเห็นด้วยอย่างพร้อมเพรียงโดยมิได้นัดหมาย

ทว่าตี่ฉานซั่งก็เผยหางจิ้งจอกออกมาในคำพูดถัดมา "ฝ่ายตรงข้ามมิใช่ศิษย์น้องหญิงของเขา แต่เขาก็ยังขอยอมแพ้อย่างตรงไปตรงมาต่อหน้าผู้คน เฮะๆ!" ขณะที่พูด ดวงตาย่อมจะเหล่ไปมองอิ่นจื่อจาง

จูจูได้ยินเขานำเรื่องนี้มาล้ออิ่นจื่อจางอีกแล้ว จึงเบิกตากว้างพูดด้วยความโมโห "ศิษย์พี่ใหญ่! ท่านมันคนเลว!"

คำด่าที่ไม่เจ็บไม่คันพรรค์นี้ตี่ฉานซั่งไม่นำพาโดยสิ้นเชิง ยิ่งยิ้มได้ใจขึ้นอีก

สืออิ้งลวี่ทนเห็นศิษย์น้องหญิงถูกรังแกไม่ได้ จึงช่วยพูดสนับสนุน "ข้าจะกลับไปขอให้อาจารย์อย่ารับศิษย์ผู้หญิงอีก ถึงจะรับก็อย่าให้นางสนใจศิษย์พี่ใหญ่! พวกเราไม่ต้องสนใจเขากันให้หมด!"

สำหรับตี่ฉานซั่งที่เป็นโรคคลั่งศิษย์น้องหญิงแล้ว คำขู่ของสืออิ้งลวี่ยังนับว่าได้ผลอยู่เล็กน้อย เขาจึงพูดอย่างไม่พอใจ "ข้าพูดถึงศิษย์น้องสี่ พวกเจ้าจะเป็นเดือดเป็นร้อนอะไร"

อิ่นจื่อจางปรายตามองเขาก่อนพูดเย็นเยียบ "ไม่เกินหนึ่งปีเดี๋ยวท่านก็มีโอกาสได้ขอยอมแพ้ต่อข้า"

ตี่ฉานซั่งเต้นผางขึ้นมาทันที เป้าฝ่าหู่ขวางเขาไว้ พูดด้วยความปวดหัว "พวกเจ้าจะสู้กันก็รอหลังงานประลองยุทธ์โน่น ศัตรูแข็งแกร่งอยู่ตรงหน้า พวกเจ้าอย่าเพิ่งสู้กันเอง"

ไก่ชนสองตัวถลึงตาใส่กันแล้วต่างแค่นเสียงไม่พูดอะไรอีก

เซี่ยงเจวี้ยนเซียนพาศิษย์น้องไปขอรับโทษจากปรมาจารย์จิ่นซั่นและอินซั่นด้วยอาการหน้าม่อยคอตก ทว่าทั้งสองท่านกลับไม่ได้โมโหเกรี้ยวกราดเหมือนที่คิดไว้ เพียงแต่กล่าวเรียบๆ "กลับไปคิดดูให้ดีว่าทำไมถึงแพ้"

เนื่องจากผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมคนหนึ่งในกลุ่มสำนักจิ้นเป่าได้รับบาดเจ็บสาหัส และนอกจากเซี่ยงเจวี้ยนเซียนแล้ว อีกสามคนที่เหลือก็ได้รับบาดเจ็บคนละเล็กละน้อยเช่นกัน ด้วยมีสภาพเช่นนี้จึงไม่สะดวกจะประลองอีก ดังนั้นปรมาจารย์จิ่นซั่นจึงตัดสินใจให้พวกเขาถอนตัวจากงานประลองยุทธ์ครั้งนี้

เซี่ยงเจวี้ยนเซียนหาได้จากไปพร้อมกับพรรคพวกคนอื่นที่ได้รับบาดเจ็บไม่ เขาเลือกจะอยู่ดูการประลองต่อ ผู้อื่นมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ แต่เขาก็ยังกัดฟันอดทนรับสายตาเหล่านั้น

ปรมาจารย์จี้เสียงเห็นแล้วก็กล่าวกับปรมาจารย์จิ่นซั่นว่า "พวกท่านกล่าวได้มิผิด ให้พวกเขาเจอความล้มเหลวเสียบ้างถือเป็นเรื่องดี"

แม้จะกล่าวเช่นนี้ แต่เขาก็ไม่อยากให้ศิษย์ของสำนักตนเจอความล้มเหลวอยู่ดี หวังเพียงว่าพวกเซียวโส่วจะได้รับบทเรียนไปบ้าง การประลองรอบต่อไปแสดงฝีมือให้ดีหน่อย มิเช่นนั้นท้ายที่สุดสำนักเจาไช่กับ

กลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นคงได้หน้าได้ตาไปสิ้น แล้วพวกเขากลับไปจะชี้แจงต่อท่านผู้เฒ่าในสำนักอย่างไร

การจับสลากรอบที่สองเหลือเพียงเจ็ดกลุ่มเข้าร่วม สำนักเซิ่งจื้อไม่มีคู่ประลองจึงได้ผ่านไปรอรอบต่อไป กลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกกับสำนักเจาไช่ 'มีดวงไม่เลว' ได้เจอกับสองกลุ่มที่อ่อนที่สุดในระดับหนึ่ง ส่วนสำนักฝานเจี้ยนก็ได้เจอกับสำนักจี้ลี่

คนของสำนักจี้ลี่ไม่เหมือนกับคนของสำนักจิ้นเป่า พวกเขาแต่ละคนพอว่างก็จะถูกส่งไปหาประสบการณ์ยังโรงประลองยุทธ์สาขาต่างๆ จะต้องปกปิดฐานะอยู่ในสาขานั้นๆ ติดต่อกันหนึ่งปีและเข้าร่วมประลองเกินสามร้อยครั้งขึ้นไปโดยที่ได้รับชัยชนะจึงจะมีสิทธิ์ได้กลับสำนักไปปิดด่านฝึกตน

สามารถกล่าวได้ว่าศิษย์เด่นล้ำแต่ละคนล้วนแต่เป็นมือฉมังที่ผ่านการต่อสู้มานับครั้งไม่ถ้วน หากกล่าวถึงประสบการณ์ในการต่อสู้จริงพวกซังปู้ฉียังเทียบพวกเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ

เผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้เช่นนี้ สีหน้าจองหองลำพองตนของซังปู้ฉีก็ลดลงไม่น้อย การประลองคราวนี้ลำบากยากเย็นยิ่งยวด ทว่าพวกเขาก็ยังจะเป็นผู้ชนะอยู่ดี!

ศิษย์สำนักจี้ลี่ล้วนเป็นพวกชอบการต่อสู้ เซียวโส่วผู้นำกลุ่มในครั้งนี้ยิ่งเป็นนักสู้ตัวยงในหมู่นักสู้!

เขาใช้ชีวิตอยู่ตามสาขาโรงประลองยุทธ์มาตั้งแต่เขามีตบะอยู่ขั้นฝึกปราณระดับแปดแล้ว เคยสร้างสถิติชนะรวดตลอดหนึ่งปีในสาขาโรงประลองยุทธ์ทั้งสามสิบหกสาขาที่เขาเคยไปอยู่มาแล้ว

ศิษย์ทั่วไปหนึ่งปีจะสู้สามร้อยครั้งตามเป้าหมาย แต่เขาในหนึ่งปีอย่างน้อยต้องห้าร้อยครั้งถึงจะหนำใจ!

แม้เขาจะมีตบะเพียงขั้นหลอมรวมช่วงกลาง ศิษย์น้องที่มาร่วมงานประลองยุทธ์ในครั้งนี้พร้อมกับเขาก็อยู่เพียงขั้นหลอมรวมช่วงต้น ทว่าพวกเขาแต่ละคนมีกำลังความสามารถท้าสู้ข้ามขั้นได้ทั้งนั้น ผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงปลายที่พ่ายแพ้ด้วยน้ำมือของเซียวโส่วก็มีอยู่ไม่น้อย

ครั้นการประลองเริ่มต้นขึ้น สถานการณ์ก็ดุเดือดอย่างยิ่ง ทางด้านพวกซังปู้ฉีทั้งห้าคนรวมตัวกันอยู่ทางหนึ่ง สอดประสานร่วมมือกันตั้งรับแน่นหนาราวกับเป็นถังเหล็กก็มิปาน ไม่ว่าห้าคนจากสำนักจี้ลี่จะโจมตีหนักหน่วงรุนแรงเพียงไรก็ยังไม่สามารถทำอะไรพวกเขาได้สักกระผีก

จีโยวกู่จับตาดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นพิเศษ "ที่ทั้งห้าคนจากสำนักฝานเจี้ยนประกอบขึ้นมาก็เป็นเพียงข่ายอาคมง่ายๆ ไม่ซับซ้อน แต่อาจเป็นเพราะว่าในพวกเขาไม่มีใครเชี่ยวชาญเรื่องข่ายอาคมนัก และก็อาจเป็นเพราะพวกเขาฝึกการต่อสู้เป็นกลุ่มได้ไม่นาน การประสานงานกันจึงยังมีช่องโหว่อยู่บ้าง อีกทั้งข่ายอาคมนี้ก็ยังเน้นแค่เพียงการป้องกัน ดูท่าพวกเขาคงคิดจะตัดกำลังของอีกฝ่าย"

การคาดเดาของเขาสมเหตุสมผลอย่างที่สุด เพื่อความยุติธรรมในการประลอง งานประลองยุทธ์จึงกำหนดไม่ให้ใช้ยันต์หรือของที่สามารถเพิ่มกำลังความสามารถของผู้ฝึกตนให้ข้ามขั้นได้อย่างเช่นวัตถุเซียน ไม่อาจกินยาลูกกลอนเพิ่มพละกำลังในระหว่างการประลองได้เช่นกัน และยิ่งไม่อาจนำสัตว์วิเศษสัตว์ปีศาจมาเข้าร่วมได้ ฉะนั้นการที่สำนักจี้ลี่เป็นฝ่ายโจมตี พลังฤทธิ์พลังปราณจะลดลงอย่างรวดเร็ว ยิ่งสู้นาน

ก็ยิ่งไม่เป็นผลดีต่อพวกเขา

เห็นได้ชัดว่าเซียวโส่วก็คิดถึงจุดนี้ได้เช่นกัน จึงตะโกนขึ้นเสียงดังว่า "ถอย!" แล้วถอยหลังออกมาก่อนคนอื่น คนที่เหลือกำลังโหมโจมตีด้วยเห็นว่าอีกนิดเดียวก็เหมือนจะเจาะช่องโหว่ได้แล้ว แต่ฉับพลันนั้นก็ได้ยินเขาตะโกนสั่งเช่นนี้ จึงพากันงันไปเล็กน้อย ครั้นพวกเขารู้สึกตัวแล้วขยับถอยหลังตามก็ช้าไปเสียแล้ว

ซังปู้ฉีสะสมกำลังรอจังหวะนี้อยู่นานแล้วจึงจู่โจมกลับทันที สองมือออกท่าร่ายคาถา ฝ่ามือยิงสายรุ้งสายหนึ่งไปยังผู้ฝึกตนคนที่ถอยกลับไปช้าที่สุด

ซังปู้ฉีเลือกใช้วิธีตั้งรับมาตั้งแต่การประลองรอบก่อนแล้ว รอบนี้ยิ่งจงใจเอาแต่ตั้งรับไม่จู่โจม ทำให้คนทางสำนักจี้ลี่หลงเข้าใจผิดว่าเขาจะตั้งมั่นป้องกันเป็นหลัก คิดไม่ถึงว่าเขาไม่ลงมือก็แล้วไป แต่พอลงมือกลับรวดเร็ว โหดเหี้ยม แม่นยำ ขณะผู้ฝึกตนคนนั้นถอยหนีได้เสียสมาธิไปเล็กน้อย แม้ว่าหลบพ้นจุดสำคัญไปได้ด้วยประสบการณ์ที่เต็มเปี่ยม บนไหล่ก็ยังคงถูกสายรุ้งนั้นยิงทะลุเป็นรู เลือดสดๆ ไหลโชกออกมาทันที

ผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงปลายลงมือกับผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงต้นด้วยกำลังทั้งหมด อีกทั้งยังเลือกเวลาที่อีกฝ่ายไม่ทันตั้งตัวพอดี การที่โจมตีสำเร็จในครั้งเดียวก็มิใช่เรื่องที่ยากเข้าใจอะไร

ผู้ฝึกตนที่ได้รับบาดเจ็บนั้นก็ใจเด็ดยิ่งนัก ได้รับบาดเจ็บหนักเช่นนี้กลับไม่มีร้องออกมาสักแอะ ยังคงกัดฟันยืนหยัดสู้เคียงข้างพรรคพวก ทว่าแขนข้างหนึ่งขยับไม่ได้ ความสามารถในการต่อสู้ย่อมจะลดลงอย่างมาก

แต่นี่มิใช่ปัญหาที่ใหญ่ที่สุด ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดคือทั้งกลุ่มสำนักจี้ลี่ไม่เพียงกำลังใจจะลดฮวบ บรรยากาศภายในกลุ่มก็พลอยแปลกประหลาดขึ้นมาด้วย

เซียวโส่วทั้งนึกเสียใจทั้งรู้สึกผิดทั้งไม่พอใจ เขาคิดไม่ถึงว่าการประสานงานกันของพวกตนจะแย่ถึงเพียงนี้ เดิมคิดว่าถอยหลังมาเพื่อออมแรงไว้ก่อน จากนั้นค่อยรอโอกาสลงมือ แต่ผลคือศิษย์น้องกลับรีๆ รอๆ ตอบสนองไม่เป็นหนึ่งเดียว กลายเป็นเปิดโอกาสให้ศัตรูได้โจมตีในขณะที่ฝ่ายตนไม่ทันระวัง

การที่เขาสั่งการผิดพลาดก็ทำให้ศิษย์น้องที่เหลือเกิดความไม่มั่นใจต่อการตัดสินใจของเขาเช่นกัน แม้จะยังคงฟังคำสั่งจากเขา แต่ปัญหาด้านการประสานงานกลับยิ่งมายิ่งชัดเจนขึ้น

ปรมาจารย์จี้เสียงเห็นแล้วให้ร้อนรุ่มในใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ศิษย์ของสำนักตนตอนที่ต่อสู้เดี่ยวล้วนแต่รวดเร็วรุนแรงไม่อาจต้านทานดุจดั่งพยัคฆ์ลงจากเขา แต่เมื่อรวมตัวกันสู้กลับสับสนวุ่นวายติดๆ ขัดๆ ปานนี้ หันไปดูฝ่ายตรงข้ามกลับมีจังหวะรุกรับพร้อมเพรียงเข้ากันดูสุขุมมั่นคงอย่างยิ่ง ความหวังจะพลิกกลับมาชนะในการประลองรอบนี้มีไม่มากแล้ว

ปรมาจารย์จี้เสียงมองไปยังปรมาจารย์จู้ป๋อและกู้หวั่นแห่งสำนักเจาไช่ด้วยความจนใจ พวกเขาสองคนก็มีสีหน้าเคร่งเครียดเช่นกัน ไม่เพียงแค่กลุ่มของสำนักจี้ลี่ ต่อให้เป็นกลุ่มที่นำโดยหลินจื่อโม่ของสำนักเจาไช่เจอกับกลุ่มของสำนักฝานเจี้ยนก็ไม่แน่ว่าจะมีโอกาสชนะเกินห้าส่วนเช่นเดียวกัน

ปรมาจารย์จู้ป๋อกัดฟันกล่าวว่า "ถ้ารอบนี้แพ้ รอบต่อไปให้คนของ

สำนักเซิ่งจื้อขึ้นประลอง!"

ปรมาจารย์ที่เหลือแอบรู้สึกละอายใจ พวกเขาเข้าใจความคิดของปรมาจารย์จู้ป๋อดี อีกฝ่ายต้องการให้คนของสำนักเซิ่งจื้อไปตัดกำลังของสำนักฝานเจี้ยน เมื่อถึงเวลาที่กลุ่มของสำนักเจาไช่ขึ้นประลองจะได้มีความมั่นใจที่จะเอาชนะได้เพิ่มขึ้น

อีกอย่างเรื่องที่สำนักฝานเจี้ยนจับสลากได้เจอกับคนของสามสำนักใหญ่ติดต่อกันถึงสองครั้ง ขอเพียงเป็นคนคิดอะไรลึกซึ้งสักหน่อยก็ล้วนรู้ว่าสามสำนักใหญ่ตั้งใจจะกดหัวสำนักฝานเจี้ยนเอาไว้ ได้เปรียบในทุกๆ ด้าน แต่ก็ยังแพ้รวดสองครั้ง ขายหน้าจนไม่รู้จะว่าอย่างไรแล้ว ถ้ายังแพ้อีกเป็นครั้งที่สาม คนทั้งหมดคงได้คิดว่าคนสำนักฝานเจี้ยนเก่งกาจกว่าคนจากสามสำนักใหญ่เป็นแน่ ความยโสโอหังของกลุ่มพันธมิตรแคว้นตันจะต้องยิ่งมากขึ้น คนจำนวนมากที่เดิมทียังเลือกข้างไม่ถูกอาจจะเข้าร่วมกับกลุ่มพันธมิตรแคว้นตันกันหมดก็เป็นได้

วิธีแก้ไขเดียวที่พวกเขานึกออกในตอนนี้ก็คือถ่วงเวลา ถ่วงไปจนกว่าคนของสำนักฝานเจี้ยนจะอ่อนล้าทั้งร่างกายและจิตใจ แล้วค่อยกู้หน้าคืนกลับมา แม้จะยังตกเป็นขี้ปากคน แต่จะดีจะชั่วก็เอาชนะในการประลองคืนได้ครั้งหนึ่ง ไม่ถึงกับแพ้หมดทุกอย่างในเวลาเดียวกัน

เป็นไปตามคาด ในรอบนี้สำนักจี้ลี่ก็ยังคงแพ้ บรรดาแขกผู้มีเกียรติที่มาชมการประลองต่างมองหน้ากันเลิ่กลั่ก งานประลองยุทธ์ครั้งใหญ่จัดมาหลายปี สามสำนักใหญ่ล้วนแต่อยู่เหนือใครมาตลอด มาคราวนี้ถึงกับสะดุดล้มเสียแล้ว!?

คิดถึงความมีหน้ามีตาไร้ขีดจำกัดในยามปกติของสามสำนักใหญ่

ผู้ฝึกตนที่ไม่ได้มีความสนิทสนมกับพวกเขาเป็นพิเศษจำนวนไม่น้อยต่างแอบหวังว่าพวกเขาจะล้มคะมำไปทั้งตัว แม้ว่าสำนักฝานเจี้ยนจะไม่ใช่คนดีอะไร หากแต่เห็นสามสำนักใหญ่ถูกลากลงจากแท่นบูชาก็เป็นเรื่องที่สะใจไม่หยอก

พวกที่มีสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับสามสำนักใหญ่กลับอดจะกังวลแทนพวกเขาไม่ได้ แม้ว่าการประลองระหว่างผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมที่อายุไม่ถึงร้อยปีเหล่านี้จะไม่ได้แสดงถึงกำลังความสามารถที่แท้จริงของสำนัก หากแต่นี่กลับเป็นลางที่ไม่ดีอย่างยิ่ง

ถ้าเกิดสามสำนักใหญ่ตกต่ำลงจริงๆ เช่นนั้นแคว้นตันก็จะขึ้นเป็นใหญ่ พวกเขาที่สวมกางเกงตัวเดียวกัน* กับสามสำนักใหญ่เกรงว่าคงได้ตายอนาถยิ่ง

การจับสลากรอบที่สาม บรรยากาศเคร่งเครียดกว่าก่อนหน้านี้ไม่รู้กี่เท่า ทุกคนต่างชะเง้อคอรอดูว่ารอบต่อไปสำนักฝานเจี้ยนจะได้เจอกับสำนักเจาไช่หรือไม่

ครั้นผลถูกประกาศ ทุกคนก็ไม่รู้ว่าควรโล่งใจหรือจะเวทนาดีที่คู่ประลองในรอบนี้ของสำนักฝานเจี้ยนคือสำนักเซิ่งจื้อ

การจับสลากรอบนี้กลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกไม่มีคู่ประลองได้ผ่านไปรอรอบต่อไป ส่วนสำนักเจาไช่กับสำนักจี้ลี่ต่างได้เจอกับกลุ่มระดับหนึ่งที่อ่อนที่สุดอีกสองกลุ่ม เอาชนะได้อย่างสบายไร้ใดเทียม แต่ก็คับอกคับใจไร้ใดเทียมเช่นกัน ได้ชัยชนะมาแล้ว ทว่าคนทั้งสองกลุ่มกลับมีสีหน้านิ่งขรึมยิ้มไม่ออก ใครที่ไม่รู้เรื่องคงได้คิดว่าพวกเขา

* สวมกางเกงตัวเดียวกัน เป็นสำนวน หมายถึงสนิทสนมกันมากหรือเป็นพรรคพวกสมคบคิดกัน มีผลประโยชน์ร่วมกัน

พ่ายการประลองมาด้วยซ้ำ

ซังปู้ฉีนำพรรคพวกสี่คนนั่งสมาธิฟื้นฟูพลังอยู่ข้างเวที พวกเขาต่างกินยาลูกกลอนไปคนละขวด เพียงชั่วเวลาสั้นๆ ก็ฟื้นคืนสภาพได้สมบูรณ์ ยาลูกกลอนเหล่านี้ไม่ต้องถามก็คงรู้กันว่ามาจากแคว้นตัน

ปรมาจารย์ทั้งหกท่านบนแท่นที่นั่งยิ่งปวดหัวกว่าเก่า พวกเขาลืมเรื่องนี้ไปสนิท ดูท่าคิดจะตัดกำลังพวกเขาคงเป็นไปไม่ใคร่ได้แล้ว

ห้าคนจากสำนักเซิ่งจื้อเป็นอัจฉริยะแห่งยุคก็จริง แต่ก็เยาว์วัยเกินไป คนทั้งหมดล้วนรู้สึกว่าผ่านไปอีกสักไม่กี่สิบปีพวกเขาอาจจะเอาชนะคนจากสำนักฝานเจี้ยนได้สบายๆ ทว่ามิใช่ตอนนี้

เรื่องมาถึงบัดนี้ก็ได้แต่ฟังบัญชาสวรรค์แล้ว

ด้านสำนักเซิ่งจื้อ พวกเขาได้เข้าร่วมการประชุมลับเมื่อคืนด้วย พอเห็นผลการจับสลากก็รู้ว่าสามสำนักใหญ่เปลี่ยนใจแล้ว

ที่ส่งพวกเขาขึ้นสู้ก่อนก็เพียงแต่อยากตัดกำลังของสำนักฝานเจี้ยน และจะดีที่สุดถ้าสามารถรู้ไพ่เด็ดของฝ่ายนั้นรวมทั้งคลายสถานการณ์ลงได้เล็กน้อย มิเช่นนั้นหากสามสำนักใหญ่แพ้รวดติดต่อกัน เกรงว่าไม่ว่าจะกลบเกลื่อนอย่างไรก็ยังหมดสิ้นทั้งศักดิ์ศรีหน้าตาและความน่าเชื่อถือ

พวกเขาอยากสู้กับสำนักฝานเจี้ยนยิ่ง แต่ครั้นนึกถึงว่าสามสำนักใหญ่เห็นพวกเขาเป็นหมากให้จับเดินตามใจชอบก็โมโหขึ้นมาทันที เป้าฝ่าหู่เงียบไปชั่วครู่ก่อนว่า "ไม่ว่าอย่างไรก็สู้รอบนี้ให้เรียบร้อยก่อนค่อยว่ากัน คนสำนักฝานเจี้ยนเกรงว่าจะมาด้วยเจตนาไม่ดี ดูจากที่พวกเขาลงมือกับคนจากสามสำนักใหญ่อย่างโหดเหี้ยม กับพวกเราก็คงไม่เกรงใจเช่นกัน ทุกคนต้องระวังให้ดี"

จีโยวกู่ก็ว่า "ศิษย์พี่เป้ากล่าวได้มีเหตุผล อย่างมากชนะรอบนี้แล้ว พวกเราหาเหตุผลไม่ร่วมการประลองต่อก็พอ"

ตี่ฉานซั่งพูดอย่างไม่พอใจ "ไม่ได้ บิดาจะสั่งสอนไอ้พวกหน้าเหม็นจากสำนักเจาไช่"

จีโยวกู่ยิ้มได้ชั่วร้ายยิ่งยวด "พวกเราชนะรอบนี้แล้วไม่ประลองต่อสิ ถึงจะทำให้พวกเขาทรมานใจได้มากที่สุด ทั้งยังไม่ทำให้ความปรองดองระหว่างสำนักเรากับสามสำนักใหญ่เสียหายด้วย"

ตี่ฉานซั่งไม่เข้าใจนัก ทว่าศิษย์น้องรองยิ้มเช่นนี้จะต้องมีคนเคราะห์ร้ายอย่างแน่นอน ขอเพียงคนที่เคราะห์ร้ายไม่ใช่เขาก็ใช้ได้แล้ว อีกอย่างแม้ศิษย์น้องผู้นี้จะเป็นพวกมือถือสาก ปากถือศีล แต่ก็ไม่เคยปล่อยให้พวกเขาต้องเสียเปรียบคนนอก ดังนั้นเขาจึงไม่แสดงความเห็นคัดค้าน ตั้งใจเตรียมตัวขึ้นประลอง

จีโยวกู่จึงว่า "วิธีการที่ข้าบอกไปเมื่อคืน ทุกคนจำกันได้แม่นแล้วกระมัง อีกเดี๋ยวก็ต้องดูการประสานงานกันของทุกคนแล้ว"

คนที่เหลือพยักหน้าเงียบๆ หลายปีมานี้พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันมาตลอด เข้าใจกันและกันไม่น้อยไปกว่าเข้าใจตัวเองสักเท่าไร จำนวนครั้งที่ร่วมกันต่อสู้ยิ่งมากจนน่าตกใจ เพียงเห็นแววตาก็เข้าใจเจตนาของอีกฝ่ายได้แล้ว มีความรู้ใจกันเหนือกว่ากลุ่มทั้งหมดในที่นี้เสียอีก

กำลังความสามารถโดยรวมของพวกเขาด้อยกว่าสำนักฝานเจี้ยนอยู่เป็นช่วงตัว การจะเอาชนะนอกจากต้องใช้อุบายประหลาดคาดไม่ถึงแล้ว ก็ต้องอาศัยการประสานงานอย่างรู้ใจกันด้วย

สองฝ่ายยืนประจำที่บนเวที สายตาซังปู้ฉีกวาดมองพวกเขาทั้งห้าคน

อย่างเย็นเยียบก่อนว่า "ข้ายอมรับว่าพวกเจ้าล้ำเลิศจริงๆ ทว่าก็เท่านั้น ได้เจอกับพวกข้า พวกเจ้าก็เดินมาได้เพียงเท่านี้แล้ว"

ตี่ฉานซั่งแคะหู พูดอย่างเหยียดหยามดูแคลน "ตัวโง่เง่าที่สู้ไม่ได้แม้แต่หมูอย่างเจ้า บิดาเห็นมานักต่อนักแล้ว ไม่ล้ำเลิศพอแต่ยังสำคัญตัวผิด อายุปูนนี้ยังไม่ได้ความ ต่อให้มีชีวิตรอดจากวันนี้ได้ก็ยังเป็นเศษสวะในบรรดาเศษสวะอยู่ดี"

ซังปู้ฉีอยู่มาจนปูนนี้กลับเพิ่งจะถูกคนด่าหยามต่อหน้า สีหน้าจึงเย็นเยียบลงทันที เขาไม่พูดอะไรอีก โบกมือให้พรรคพวกตั้งแถวเตรียมตัวลงมือ

ผู้ตัดสินเพิ่งจะประกาศเริ่มการประลอง ซังปู้ฉีก็พลิกท่าทีไปจากก่อนหน้านี้ โจมตีเข้าหาเป้าฝ่าหู่สุดกำลังด้วยความเร็วดั่งฟ้าผ่าไม่ทันปิดหู ขณะเดียวกันศิษย์น้องตบะขั้นหลอมรวมช่วงกลางทั้งสองคนของเขาก็กระโจนเข้าหาสืออิ้งลวี่พร้อมกัน ท่าทางที่ดุดันรุนแรงเห็นได้ชัดว่าคิดจะโจมตีให้คู่ต่อสู้สองคนที่อ่อนที่สุดบาดเจ็บสาหัสในครั้งเดียว

เป้าฝ่าหู่ไม่หลบไม่หลีก ร่างมังกรน้ำสีเงินยวงปรากฏออกมาฟาดปะทะกับกระบี่ไม้ท้อขนาดยักษ์ที่ซังปู้ฉีเสกออกมาในทันใด

กำลังความสามารถของคนทั้งสองต่างกันเป็นช่วงใหญ่ ซังปู้ฉีเห็นเป้าฝ่าหู่ถึงกับกล้ารับการโจมตีของตนเองก็ให้นึกดีใจ เขายังกลัวอีกฝ่ายจะตอบสนองรวดเร็วหลบการโจมตีพ้นอยู่เลย!

ทว่าพอกระบี่ไม้ท้อที่เขาเสกออกมาด้วยพลังทั้งหมดปะทะเข้ากับมังกรน้ำ เขาก็พบบางอย่างผิดปกติ พลังฤทธิ์มหาศาลที่ไม่เหมือนออกมาจากผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงต้นโดยสิ้นเชิงขุมหนึ่งโหมซัดมา ถึงกับ

ซัดกระบี่ไม้ท้อของเขากลับมาได้ตรงๆ ผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงต้นอีกสองคนที่ประสานการโจมตีกับเขาพุ่งมาในเวลานี้พอดี มังกรน้ำไม่อาจฉวยโอกาสไล่ตามโจมตีได้จึงบิดร่างยาว อ้าปากกว้างแผดเสียงคำรามใส่คนทั้งสอง

ผู้คนที่นอกเวทีเห็นเพียงมังกรน้ำอ้าปากกว้างหาผู้ฝึกตนสองคนนั้น แต่ไม่ได้ยินเสียงใดๆ ทว่าผู้ฝึกตนสองคนนั้นกลับมีท่าทางเหมือนเมาสุราถอยกรูดไปหลายจั้งถึงจะฝืนยืนนิ่งได้ กุมศีรษะไว้หวิดจะล้มลงกองกับพื้น

ผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงกลางสองคนที่โจมตีใส่สืออิ้งลวี่ก็หาได้สบายกว่ากันไม่ สาวน้อยตรงหน้าจากหนึ่งคนพลันกลายเป็นสิบกว่าคน อีกทั้งแต่ละคนกวัดแกว่งอาวุธสีทองอร่ามที่มีพลังกดดันน่าสยดสยองฟาดฟันมายังพวกเขา เวลาเพียงชั่วพริบตาไม่อาจแยกแยะได้โดยสิ้นเชิงว่าคนไหนเป็นตัวจริงคนไหนเป็นตัวปลอม

เคราะห์ดีที่คนทั้งสองยังนับว่าตอบสนองฉับไว คนหนึ่งรับหน้าที่ป้องกัน อีกคนโหมโจมตีสุดแรงเกิดใส่สตรีสิบกว่าคนที่พุ่งเข้ามาหาโดยไม่แบ่งจริงปลอม

ซังปู้ฉีโจมตีครั้งแรกล้มเหลวก็รีบร้องเรียกศิษย์น้องทั้งสี่กลับมารวมอยู่ข้างตนเอง

บรรดาผู้ชมและแขกผู้มีเกียรติต่างก็คาดไม่ถึงอย่างยิ่งว่าผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงปลายอย่างซังปู้ฉีโจมตีสุดกำลังแล้วก็ยังถูกผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงต้นคนหนึ่งสกัดกลับไปได้ซึ่งหน้า! นี่จะน่าอัศจรรย์เกินไปแล้วกระมัง!

บรรดาคนที่คิดว่าสำนักเซิ่งจื้อจะพ่ายแพ้อย่างรวดเร็วถึงกับปากอ้า

ตาค้างไป มองดูฉากมหัศจรรย์นี้ด้วยความสับสนงงงวย

คนที่เชี่ยวชาญด้านข่ายอาคมอยู่บ้างมองดูดีๆ ก็เข้าใจขึ้นมา เมื่อครู่ที่โจมตีซังปู้ฉีและผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงต้นอีกสองคนจนต้องล่าถอยหาใช่พลังของเป้าฝ่าหู่เพียงคนเดียวไม่ อิ่นจื่อจาง ตี่ฉานซั่งและตัวเขายืนทำมุมเป็นสามเหลี่ยมพอดี มือต่างทำท่าร่ายอาคม ใต้เท้าไม่รู้มีเม็ดหมากแก้วผลึกจำนวนมากตกกระจายอยู่ตั้งแต่เมื่อใด เม็ดหมากเหล่านี้เรียงกันเป็นแผนภูมิอาคมอันซับซ้อน...พวกเขาสามคนรวมพลังกันพร้อมกับยืมพลังจากข่ายอาคมถึงสามารถสกัดซังปู้ฉีกลับไปได้

ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ แต่ผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงต้นเพียงสามคนทำได้ขนาดนี้ก็เพียงพอจะทำให้คนตกตะลึงชื่นชมแล้ว

อีกทั้งดูจากที่เมื่อครู่มังกรน้ำเล่นงานผู้ฝึกตนสำนักฝานเจี้ยนสองคนจนถอยกรูด หลังสามคนนี้รวมพลังกันยังถึงกับสามารถใช้ไม้เด็ดของแต่ละคนออกมาได้พร้อมกันด้วย สามคนประหนึ่งรวมเป็นคนเดียว!

ที่สามารถทำเช่นนี้ได้เกี่ยวข้องอย่างที่สุดกับการที่สามคนนี้ล้วนแต่มีพลังธาตุน้ำ พลังธาตุน้ำแข็งของอิ่นจื่อจางนั้นถ้าว่ากันจริงๆ แล้วก็แปรมาจากพลังธาตุน้ำเช่นกัน

มีข่ายอาคมรวมพลังเช่นนี้ ซังปู้ฉีคงจะทำอะไรพวกเขาได้ยากยิ่ง

ซังปู้ฉีโจมตีไม่สำเร็จก็มิได้ลนลาน สองมือวางทาบกับตัวศิษย์น้องทั้งสองที่ถูกมังกรน้ำทำให้บาดเจ็บ ปรับลมปราณพลังชีวิตที่ไหลเวียนสับสนของพวกเขาให้เข้าที่ เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวสองคนนี้ก็ฟื้นคืนสภาวะปกติ

หนึ่งในผู้ฝึกตนขั้นหลอมรวมช่วงกลางที่โจมตีสืออิ้งลวี่ไม่เป็นผลพูดขึ้นเสียงค่อย "หญิงนางนั้นมีวิชาลวงตาร้ายกาจยิ่งยวด ยากจะแยกแยะ

จริงปลอม"

ซังปู้ฉีขมวดคิ้ว คนของสำนักเซิ่งจื้อนี้จัดการได้ยากกว่าที่คิดไว้ อุบายลูกไม้นอกตำราช่างมากโดยแท้

พวกเป้าฝ่าหู่หาได้รุกไล่ตามโจมตีต่อไม่ กลับเพียงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

ซังปู้ฉีเองก็มองข่ายอาคมรวมพลังของพวกเขาออก พวกเป้าฝ่าหู่สามคนรวมพลังกัน ถึงโหมโจมตีอย่างไรก็เกรงว่าไม่มีทางจัดการพวกเขาลงได้อย่างรวดเร็ว นับประสาอะไรกับยังมีจีโยวกู่และสืออิ้งลวี่คอยจ้องตะครุบเหยื่ออยู่ข้างๆ อีกสองคน

เขาใคร่ครวญเล็กน้อยก่อนตัดสินใจจะจับตัวสืออิ้งลวี่หรือไม่ก็จีโยวกู่คนใดคนหนึ่งเอาไว้ให้ได้ก่อน ถ้าพวกเป้าฝ่าหู่สามคนไม่มาช่วยก็แล้วไป แต่ถ้ามาช่วยก็เท่ากับบีบให้พวกเขาวิ่งวุ่นไปทั่วเวที พวกเขาจะไม่มีทางรวมกันเป็นหนึ่งได้ตลอด สุดท้ายก็ต้องเผยช่องโหว่ออกมา

เมื่อกำหนดแผนการแล้วพวกซังปู้ฉีก็พุ่งเข้าหาจีโยวกู่พร้อมกันทั้งห้าคนอย่างหมายพิฆาตชีวิต!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

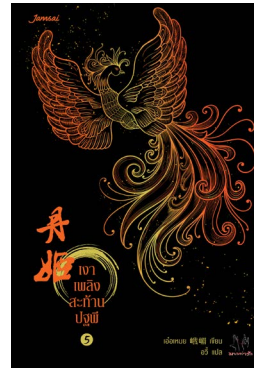

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160622610.html